ARENDSOOG

J.nowee

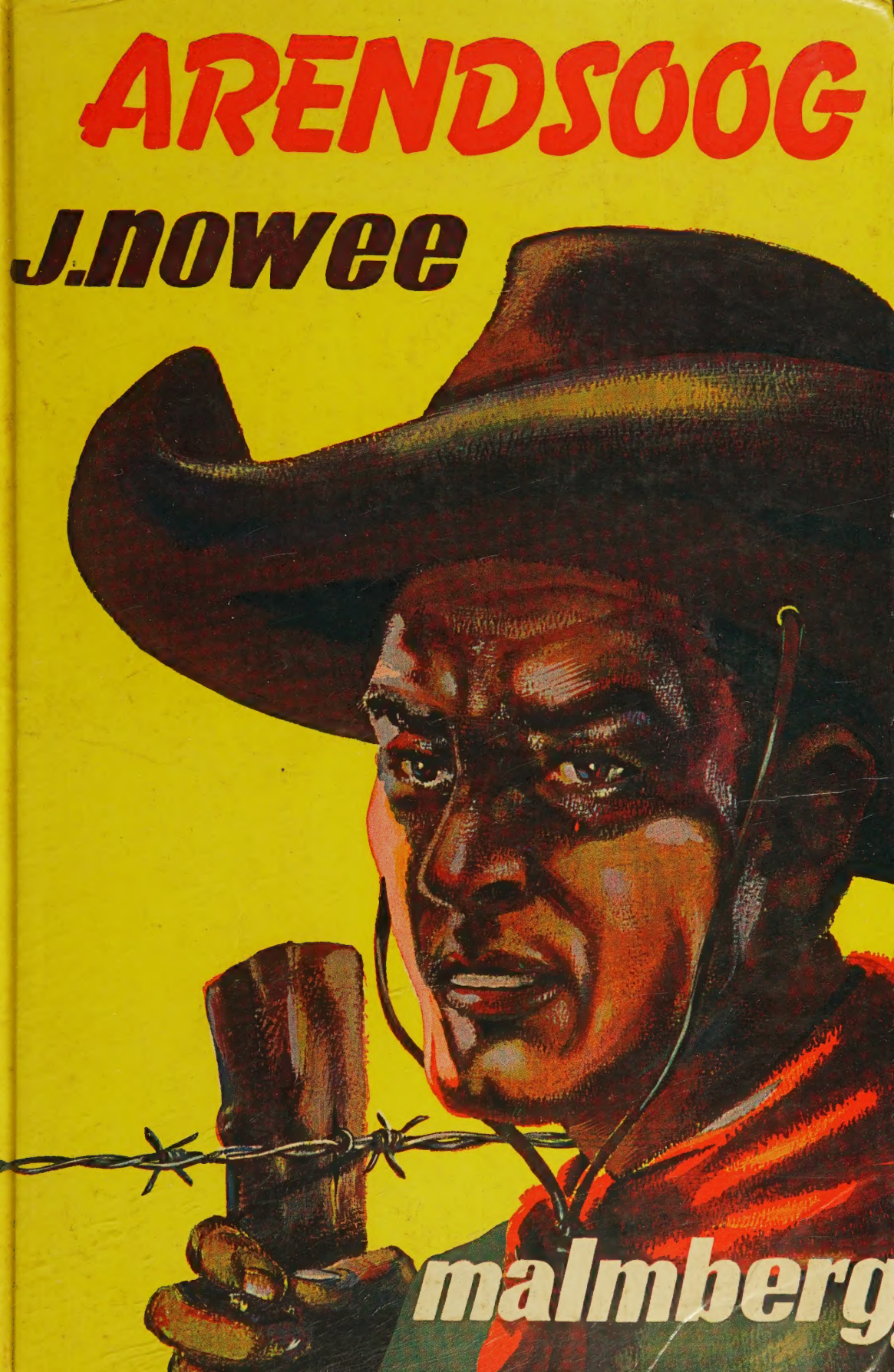

malmberg

Digitized by the Internet Archive
in 2025

https://archive.org/details/arendsoog0000unse

ARENDSOOG

Bij Malmberg verschenen in de Arendsoog-serie

1 Arendsoog
2 Witte Veder
3 Het raadsel van de Mosquitovallei
4 Arendsoog in de knel
5 De bende van de Blauwe Bergen
6 Arendsoog knapt het op
7 Arendsoog en de verdwenen rivier
8 Het spookt op de spoorbaan!
9 Arendsoog grijpt in
10 Pas op, Arendsoog!
11 De smokkelaars van de Rio Malo
12 De geest van de Eenzame Wolf
13 Texas-Arendsoog
14 Het testament van Tobi Thomson
15 Arendsoog in geheime dienst
16 Het veeland in gevaar!
17 Het geheim van Bad Man's hut
18 De Gemaskerde Ruiter
19 De jacht op de grijze hengst
20 Arendsoog en de goudkoorts
21 Het geheim van de zonderling
22 De strijd om Sam Peony-bridge
23 De stad van de verdwenen cowboys
24 Een hinderlaag voor Arendsoog
25 Arendsoog en het blaffende zand
26 De spookranch
27 Tweemaal Arendsoog
28 Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29 Good luck, Arendsoog
30 Een amulet voor Arendsoog
31 Arendsoog en de vloek van Arbaz
32 Het raadsel van de C-ranch
33 Terreur over Texas
34 Schoten om middernacht
35 Dollardans in Cannon Field
36 Geen alibi voor Arendsoog
37 Arendsoog zet een val
38 Arendsoog en de Duncan-dollars
39 ... alias Arendsoog!
40 De sheriff van Wurding
41 Mexicaans avontuur
42 Arendsoog... om oog
43 Kogels als losgeld
44 Vraagtekens voor Arendsoog
45 Arendsoog in duplo
46 De wraak van Grissom

J. NOWEE

ARENDSOOG

DRIEËNDERTIGSTE DRUK

MALMBERG DEN BOSCH

ISBN 90 208 2801 0

© Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle kwesties inzake het kopiëren zoals bedoeld in art. 16b en 17 van de Auteurswet 1912 (t.b.v. eigen oefening, studie enz. en/of t.b.v. organisaties, instellingen enz.) van één of meer pagina's gelieve men zich te wenden tot: *Stichting Reprorecht*, Herengracht 257, Amsterdam.

HOOFDSTUK I

IN MINING-VALLEY

Een mijndorp, zoals er in de dagen van de goudkoorts vele waren. Het voornaamste punt van samenkomst was de herberg of „bar". Ofschoon het daar gewoonlijk niet al te kalm toeging, scheen er, te oordelen naar de grote luidruchtigheid der bezoekers, nu toch iets bijzonders aan de hand te wezen.

„En ik zeg je, dat ik voor de duivel nog niet bang ben, laat staan voor die Arendsoog van jullie!"

Het was een grote, fors gebouwde kerel, die dit zei. Zijn ruw behaard gezicht drukte minachting uit, minachting niet alleen voor Arendsoog, zoals hij daareven zei, maar ook voor alle mogelijke menselijke en goddelijke wetten, als die niet in zijn kraam te pas kwamen. Hij sloeg met de vuist op de toonbank, waartegen hij leunde, en zag uitdagend in het rond.

Even viel een stilte op zijn woorden. De anderen keken elkaar aan, schuw, bevreesd.

„Als ik jou was, vreemdeling," zei er toen een, „dan zou ik niet zo hard spreken. De muren hebben hier oren."

„Kom, kom!" was het schamperlachende antwoord.

„Ik meen het!" zei de ander weer. „Zorg maar, dat je niks op je gemoed hebt, dat Arendsoog te weten kan komen. Vooral niet met betrekking tot de Roodhuiden."

„Ja," viel de barhouder bij, „Arendsoog wordt algemeen de Vriend der Indianen genoemd."

De vreemdeling lachte schaterend.

„Nou wordt ie helemaal goed!" riep hij uit. „De Vriend der Indianen. Nou, als hij het zoekt bij die schurftige honden, dan kan hij zelf ook niet veel zijn. En wat je zegt van iets op je geweten hebben . . .", hij keek de groep onderzoekend aan, „zijn jullie allemaal zulke brave jongens?"

Er school veel waarheid in zijn woorden. Wat in die dagen goudzoeker werd, was gewoonlijk een mislukking in de maatschappij, te lui om te werken, verlangend zo spoedig mogelijk rijk te worden. En als dit niet gelukte met goudzoeken (en hoe weinigen vonden goud), dan probeerden ze het op andere manieren. Met de eerlijkheid, om nog niet te spreken van erger dingen, werd het dan zo nauw niet genomen.
Degene, die de vreemdeling het eerst van antwoord gediend had, nam zijn glas op, wipte de inhoud naar binnen, en terwijl hij de barhouder wenkte om bij te vullen, keek hij de man naast hem onderzoekend aan.
„Vreemdeling," zei hij met nadruk, „ik weet niet, of je bekend bent hier in de omgeving . . ."
De vreemde schudde het hoofd.
„Nou dan, luister goed. Er was hier een man, Bill Sanders . . ."
Een gemompel ging door de omstanders.
„Jullie weten het nog wel, hè jongens? Bill Sanders was de schrik van Mining-Valley. En ook ver daarbuiten. Vechten kon hij als de beste. En zijn revolver zat erg los. Bijna iedereen wist, dat de overval op de postwagen verleden jaar het werk was van Bill. Maar niemand had de moed, hem dat te vertellen. Je kon er zeker van zijn, dat je het geen tweede keer zou zeggen. En te bewijzen was er niets. Trouwens, wie zou de eerste zijn, om de hand op hem te leggen?
Op een avond stond hij hier, ongeveer op dezelfde plaats, waar jij nou staat, vreemdeling. Hij had flink gedronken, en wij bleven zoveel mogelijk uit zijn buurt. Want als hij ruzie zocht . . . Afijn, zover kwam het niet. Juist, toen hij weer stond te razen en te tieren, ging de deur open, en een grote kerel stond daar.
„Bill Sanders," riep hij, „kom hier!"
Bill draaide zich langzaam om, terwijl zijn handen naar zijn pistoolholsters gingen.
„Nee Bill," riep de man weer, „dat hoef je niet te proberen. Hands up! zeg ik je, en gauw. Gauw een beetje!"
Nou, de grote Bill Sanders ging als een klein kind met allebei z'n handjes in de hoogte staan.
„Ik moet je hebben voor die overval op de postwagen," zei de man weer.
„Daar kun jullie me niks van bewijzen!" schreeuwde Bill.

„Ik wel," zei de man. „Ik ben Arendsoog, als je het soms nog niet weet."
Bill wist het wel, want we hadden hier al genoeg gehoord van Arendsoog. Maar Bill had geen zin om mee te gaan.
„Ik vertik het!" riep hij. „Ik ga niet mee!"
Arendsoog ging naar hem toe, en had in minder dan geen tijd allebei z'n revolvers te pakken. Toen draaide hij zich naar ons.
„De eerste de beste, die ons probeert te volgen, is nog niet gelukkig!" waarschuwde hij, en tegelijk had hij netjes Bill z'n arm op een handige manier omgedraaid, zodat Bill het uitschreeuwde van pijn, maar niks terug kon doen. Bill vloekte en schold, maar het hielp hem niks. In volle vaart ging het de deur uit. Even later hoorden we hoefgetrappel . . en op het ogenblik zit Bill voor de nodige jaren opgeborgen."
De vreemdeling haalde glimlachend de schouders op.
„Dan had je het geval met Mill Sundred en zijn troep," vervolgde de ander vlug. „Hadden hun slag geslagen in een Indianenkamp. O, het waren geen Apachen, hoor! Die kunnen gewoonlijk zichzelf wel helpen. De een of andere vredelievende stam . . ."
„Tula's waren het," zei er een.
„Kan wel. In ieder geval waren er vier doden gevallen en een paar vrouwen en kinderen ernstig mishandeld. Op een avond was het hele stel hier . . . en Arendsoog pikte ze er uit en nam ze mee."
„Voor zo'n paar armzalige Roodhuiden!" riep de vreemdeling.
„O," haastte de ander zich te zeggen, „wij vonden het ook niet zo erg. Die kerels zijn de grond niet waard, waarop ze leven."
„Daar geef ik je gelijk in! Ze horen het land aan ons te laten! En als ze het niet goedschiks doen, dan maar kwaadschiks!"
„Voor zo'n geval wou ik je nou juist hebben, Duncan!" klonk opeens een heldere stem bij de deur.
Allen wendden zich met een ruk om.
„Arendsoog!" fluisterde er een.
Maar de vreemdeling, die door Arendsoog met Duncan werd aangesproken, gaf zich niet zo gauw gewonnen. Bliksemsnel had hij zijn revolver getrokken, liet zich tegelijk op de grond vallen . . .
Het schot, dat Arendsoog terzelfdertijd loste, deerde hem niet. Maar zijn kogel zou Arendsoog ook niet treffen. Want die was zo plotseling van de deur verdwenen, alsof de aarde hem verzwolgen had. Stom-

verwonderd keek Duncan naar de deur, dan naar het enige venster, dat de bar rijk was. De andere bezoekers, die bij de plotselinge schietpartij zo spoedig mogelijk dekking hadden gezocht achter kisten en tafels, gluurden nu voorzichtig in het rond. Duncan kroop vlug achter een kist.
„Wat voor kerels zijn jullie!" schreeuwde hij. „Voor één man kruipen ze in d'r schulp. Help liever een handje!"
„Hij heeft gelijk!" klonk een stem van achter een tafel, die op de kant geworpen was. „We hebben al lang genoeg last van hem gehad!"
Meerdere stemmen lieten zich nu horen.
„Vooruit dan!" riep Duncan. „Naar de deur! Voorzichtig aan! Eens kijken, of wij met z'n allen geen klopjacht op die meneer Arendsoog kunnen houden!"
Plotseling klonk weer een schot. Het vensterglas rinkelde aan scherven, en tegelijk was het steendonker in de gelagkamer.
„Pas op!" hoorden ze de stem van Arendsoog weer. „Denk er om, dat ik heel goed in het donker kan zien. Wie zich verroert krijgt een kogel. Als Duncan niet binnen vijf tellen bij de deur staat, gebeuren er rare dingen met hem. Ik heb je hier prachtig onder schot, Duncan! Je zit daar mooi achter die kist, hè . . ."
„Vervl . . .!" bromde Duncan, en wilde zich in veiligheid stellen.
„Halt! Niet wegkruipen of ik schiet! Je mag alleen opstaan. Dus, Duncan, ik tel . . . Eén . . . twee . . . drie . . ."
Als door een onzichtbare macht gedreven, stond Duncan op, en begon voorzichtig zijn weg naar de deur te tasten.
„Zo is het goed, Duncan!" riep Arendsoog. „Maar zou je die revolver even willen laten vallen?" Kletterend rolde de revolver over de vloer.
„Mooi zo. En nu naar de deur!"
Duncan vervolgde zijn weg. Nog was hij echter niet bij de deur, toen hij plotseling van twee zijden werd beetgepakt, naar buiten geduwd, en de trap van de veranda afgesleurd, die voor de bar was aangebracht.
Een poosje later klonk hoefgetrappel . . .
Iemand in de gelagkamer streek een lucifer aan. De barhouder verving zijn stukgeschoten lamp door een andere, terwijl een voor een de goudzoekers uit hun schuilplaatsen te voorschijn kwamen. Niemand sprak. Allen staarden naar de deur, of naar het vernielde vensterglas . . .

— — — — — — — — — — — — —

In de duisternis reed een kleine troep in volle galop voort . . .

HOOFDSTUK II

HET ARENDSNEST

„Mijn jongen, ik voorzie, dat je nog eens in ernstige moeilijkheden zult raken door die dolle waaghalzerijen! Waarom laat je toch die dingen niet en blijf je niet bij ons. Er is hier toch ook nog genoeg te doen?"

Arendsoog stond tegen de deurpost geleund en staarde somber voor zich uit.

„Moeder, u weet, dat ik, toen vader stierf, vermoord door zo'n troep van diezelfde schurken, bij mezelf het voornemen heb gemaakt, om me in dienst van de politietroepen te stellen en zoveel mogelijk andere vreedzame ranchers tegen dergelijke misdadigers te beschermen . . ."

„Mijn kind," de stem van de vrouw beefde, „ik heb me al zo dikwijls afgevraagd, of geen enkele wraakgedachte . . ."

„Geen enkele, moeder! Op mijn woord van eer! U weet ook wel, dat er van al die schurken, die vader vermoordden, niet één door mijn toedoen zijn gerechte straf heeft gekregen. En toch hebben ze die straf voor en na ontvangen . . . op één na . . ."

„Fred Moulders. Ik weet het, jongen . . . En juist voor hem ben ik het meeste bang! Wacht je voor hem! Fred Moulders heeft een dodelijke haat gezworen aan ons allen, en zeker zouden je zusje en ik . . ."

„Ja moeder, wij kwamen nog maar juist bijtijds, om u te ontzetten! Ik zie u nog staan voor het schietgat in onze farm, bij vader, die daar op de grond lag, en ik weet nog, dat het eerste, wat me opviel, was, u, onze zachte moeder, daar te zien met de nog rokende buks in de hand . . ."

„Ik moest onze kleine Ann verdedigen," zei de moeder eenvoudig.

„Zie, moeder," Arendsoog ging vlak voor haar staan, „dat beeld is me steeds bijgebleven. En nu is het alleen mijn bedoeling, te voorkomen, dat het anderen zo gaat."

„Ja maar, jongen, je eigen veiligheid . . ."

„Ik heb me in dienst van de mensheid gesteld, moeder! Als ik val, zal het zijn in de wetenschap, dat ik mijn plicht heb gedaan!"
Op dit ogenblik kwam een meisje de hoek van de blokhut om en snelde op Arendsoog toe.
„Zo, mijn dappere Arendsoog! Ik wist niet eens, dat je thuis was."
Ze vloog hem om de hals, en de ernstige trekken van de jonge man ontspanden zich.
„Anneke-lief . . ."
„Anneke! . . . Ik ben al twaalf geweest!"
Arendsoog lachte.
„Neem me niet kwalijk, juffrouw Ann!"
„Hè nee! Je plaagt me maar, Bob!"
„Heus niet!"
„Wel! Je bent haast nooit thuis, en als we je eindelijk eens zien, dan doe je niets anders dan plagen!"
Moeder stond op.
„Kom, kinderen, tijd om te eten!"
Ze ging hen voor naar binnen, en de twee volgden schertsend. De blokhut was gebouwd tegen een helling van het gebergte. Ofschoon omringd door een flinke open ruimte, onttrok toch het daaromheen oprijzende zware geboomte de woning aan het oog. De enige toegang tot het erf was een nauw, kronkelend pad, waarschijnlijk alleen bekend bij de bewoners van de blokhut en enkele vertrouwde Indianen.
Meermalen had Bob, alias Arendsoog, moeten vluchten voor een overmacht van vijanden, en tot nog toe was het hem wonderwel gelukt, zijn spoor te verbergen, en ongemerkt het huis te bereiken. Dit dankte hij in de eerste plaats aan de snelheid van zijn paard. Bovendien was er in de wijde omtrek misschien geen betere ruiter dan Arendsoog. Als kleine jongen toch leerde hij reeds het paardrijden, en toen hij nauwelijks tien jaar was, volgde hij zijn vader dikwijls op diens dagenlange ritten over het gebied van de ranch. En hij kende geen grotere verrukking, dan in een dolle galop het vee in de goede richting te drijven.
Tot een vreselijk voorval hun geluk kwam verstoren.
Een bende bandieten maakte de omtrek onveilig, en terwijl Bob met de cowboys naar een afgelegen weideplaats was gereden, deden de schurken, die dit ogenblik blijkbaar hadden afgewacht, een aanval op de farm. Wanhopig verdedigde Stanhope, Bobs vader, zijn eigendom,

totdat hij, dodelijk getroffen, op de vloer ineen zonk. En, zoals we reeds weten, nam zijn vrouw onmiddellijk zijn taak over, en slaagde er in, de bende op een afstand te houden, tot de cowboys haar ontzetten.
Bob was toen zestien, en nu, drie jaar later, uitgegroeid tot een flinke jongeman, volvoerde hij nog altijd de taak, die hij toen vrijwillig op zich had genomen.
Op een goede keer werd in alle stilte de ranch, die voor een aardige prijs verkocht was, verlaten en betrok de familie de hierboven genoemde blokhut. Slechts twee bedienden gingen mee, een bejaarde man, die echter nog krachtig genoeg was, om een massa werk te verzetten en wiens oog en hand nog met grote zekerheid de buks konden richten, en een oude dienstbode.
Jim verzorgde de tuin, verrichtte het zwaardere huiswerk, en nam altijd nauwgezet de bewaking op zich, als Arendsoog er weer op uit trok voor zijn strijd tegen de misdadigers.
Niemand, ook Bobs moeder niet, wist, dat de jonge man reeds dikwijls een eervolle betrekking bij het Noordamerikaanse politieleger was aangeboden. Hij had echter steeds geweigerd, wilde liever geheel vrij zijn in zijn doen en laten.
Eenmaal buiten zijn gebied, had Arendsoog zonodig een staf van vertrouwde en bij uitstek deskundige medewerkers: een troep Indianen, die voor hem, als het moest, door het vuur zou gaan. Een van hen, Witte Veder, was zijn trouwe metgezel op zijn gevaarvolle tochten. Niet voor niets droeg Bob de bijnaam van „Vriend der Roodhuiden". Immer stond hij klaar, dit arme, uitstervende ras te beschermen en te helpen, waar hij kon. En dezen, daarin een voorbeeld gevend aan zo vele blanken, wisten, wat dankbaarheid was. Nooit deed Arendsoog tevergeefs een beroep op hen, als hij bij zijn onderzoekingen of zijn plotselinge overvallen hun hulp nodig had.
Nog één vriend had hij, en hij verzuimde nimmer, als hij in de stad kwam, die op drie dagreizen van de hut was gelegen, hem te bezoeken. Die vriend was Pater Boyle, die de jonge man met vaderlijke genegenheid leidde, en er in de eerste plaats voor gezorgd had, na de dood van zijn vader de zo natuurlijke wraakgedachten uit zijn gemoed te verdrijven.

HOOFDSTUK III

EEN KOMPLOT

Op zekere dag stapte voor de bar in Mining-Valley een man van zijn paard, dat evenals hijzelf overdekt was met stof en modder van een blijkbaar lange reis.
De barhouder was de eerste, die hem herkende.
„Hallo, Fred! Dat is lang geleden . . ."
„Hallo!" was het korte antwoord. „Geef me wat te drinken, John."
De barhouder vulde een glas, schoof het de man toe. Dan boog hij zich vertrouwelijk over de toonbank.
„Waar heb je al die tijd gezeten?"
„O, hier en daar en overal."
Ondertussen waren enkele anderen naderbij gekomen.
„Wat zie ik!" riep er een uit. „Als dat Fred Moulders niet is . . ."
„Fred Moulders in eigen persoon!" zei een ander.
„Wat voert je hierheen?" vroeg een derde nieuwsgierig.
„Dat gaat je niks aan!" kreeg hij ten antwoord.
De meeste barbezoekers hielden zich afzijdig. De naam van Fred Moulders was wijd en zijd berucht, en ofschoon er onder hen weinigen waren, die niet het een of ander op hun kerfstok hadden, wilden ze toch liever niet, uit vrees voor eventuele gevolgen, in één adem genoemd worden met zulk een man.
„Heb je een kamer voor me?" vroeg Moulders aan de barhouder.
„Zeker!" antwoordde deze gedienstig, wel zorgende, dat hij zo veel mogelijk een ieder tot vriend hield.
Hij ging de man voor en wees hem een hokje, waar een ijzeren ledikant en een wrakke wastafel stonden, welk vertrek hij met de weidse naam van „logeerkamer" betitelde.
Zo gauw Moulders met hem alleen was, zei hij, omzichtig rondziende: „Vertel me eens, zijn er hier nogal betrouwbare kerels onder?"
De barhouder krabde zich nadenkend het hoofd.

„Daar heb je Jim Baker, en rooie Charley . . ."
„Is die hier?" vroeg Moulders verrast. „Als je meer van zulke weet. Die heb ik juist nodig."
„Tja . . . 'ns kijken . . . Ik denk, nog een stuk of vier . . . Die zijn dan ook te gebruiken . . . Nou ja, van die halfbakken lafbekken zijn d'r genoeg . . ."
Moulders maakte een afwerend handgebaar.
„Nee, die niet. Die zijn in staat, ieder plan te verraden, als dat in hun kraam te pas komt. Weet je wat, zie die kerels op te zoeken, en stuur ze bij me boven."
De barhouder deed zijn best, en na een uur zaten er zes ruw uitziende kerels samengeperst in het nauwe hok, waar men spoedig de rook snijden kon. De whiskyfles ging druk van hand tot hand. Moulders zorgde wel, een gulhartig gastheer te zijn.
„Ik heb gehoord, dat hier de buurt zo'n beetje onveilig wordt gemaakt door een melkmuil, die ze Arendsoog noemen," leidde Moulders de zaak in.
De anderen zaten opeens recht. Duidelijke vrees sprak uit hun ogen.
„Zo'n beetje?" fluisterde er een. „Zeg, Fred, als je het over hem wilt hebben, spreek dan zo zacht mogelijk! Zo'n beetje! Man, het leven wordt ons tegenwoordig tot een hel gemaakt door die kerel! Niks kun je meer uithalen, of je bent er ogenblikkelijk bij. Hij komt, op een avond of soms 's nachts, en pikt je d'r uit. En na een paar dagen heb je je vonnis al te pakken, want hij zorgt ook wel, de nodige bewijzen bij de hand te hebben."
„Geheime politie dus?" vroeg Moulders.
„Ze zeggen van niet. Hij moet het allemaal op zijn eigen houtje doen. Wel werkt hij met de politie samen. Als het nodig is, komt hij met de politietroepen . . ."
„Nou," onderbrak Moulders, „het is juist over hem, dat ik het wou hebben. Ik heb zo het een en ander vernomen. Ik sprak een tijd geleden Bill Sanders. Is die niet hier?"
De mannen keken elkaar aan.
„Bill zit in de gevangenis in Blue-Hill," antwoordde Jim Baker.
„Wat?!" riep Moulders uit, terwijl hij verschrikt opsprong.
„Onmogelijk! Die was zo buitengewoon handig . . ."
„Arendsoog was handiger," zei Jim Baker.

„Alweer Arendsoog!" mompelde Moulders, terwijl zijn vuisten zich balden. „En toch . . . Luister eens goed, jongens. Ik ben hier gekomen met een bepaald doel. Hoe ik het weet, gaat je niks aan, maar het is me bekend, dat Arendsoog er goed bij zit."

„Arendsoog?" vroeg er een verwonderd. „Waar zou . . ."

„Goud!" fluisterde Moulders.

De ogen van de kerels begonnen te gloeien als bonken vuur.

Goud!!!

Dat woord elektrificeerde hen! Voor goud deden ze alles. Goud had hen getrokken naar Mining-Valley, goud dreef hen, de onmenselijkste misdaden te begaan, goud . . .

„Zou 't werkelijk . . ." zei er een.

„Je kunt van mij aannemen, dat het waar is," vervolgde Moulders. „O, hij delft het zelf niet, hoor! Hij wordt de Vriend der Roodhuiden genoemd, maar zij zijn ook *zijn* vrienden. En hij kan er gemakkelijk een paar vinden, die in zijn dienst dat werk willen doen, misschien tegen een belachelijk laag loon. En hij vaart er wel bij."

„Maar dat klinkt . . ."

„Ongelofelijk, hè?" vulde Moulders aan. „En toch is het waar. Denk nou eens even na. Hoe kan hij het leven houden, als hij niet, of bijna niet anders doet, dan achter jullie aan te zitten."

„Dat is waar," gaven ze toe.

„Maar," opperde er een, „hij zal toch ook wel aardige premies opstrijken voor al die aanhoudingen. Ik weet bijvoorbeeld, en jullie ook, jongens, dat er een prijs van duizend dollars was gezet op het hoofd van de dader van de laatste overval op de postkoets, waar Bill Sanders voor gepakt werd."

„Goed, maar niet op alle aanhoudingen staan prijzen, en het leven is hier duur . . ."

„Ik geef toe," zei Jim Baker, „dat hij nog een andere bron van inkomsten moet hebben. Maar zou hij er niet een ranch op na kunnen houden?"

„Een enigszins uitgebreide ranch, en die moet hij dan toch hebben, kun je op den duur niet verborgen houden, en ik heb gehoord, dat niemand weet, waar Arendsoog woont."

„Ik ben wel eens op onderzoek uit geweest," zei er een. „Ik heb vroeger van een Indiaan het sporen zoeken geleerd. Twee dagen lang volgde ik het spoor van Arendsoog, en ik dacht al in de buurt te zijn, en toen

was het verdwenen. Het leek wel, of die kerel ineens de lucht was ingegaan."

„O, ik heb het ook wel eens geprobeerd," viel Jim Baker in. „En het is mij ook radicaal mislukt."

Moulders lachte schamper.

„Fijne kerels zijn jullie! Laten zich door zo'n melkmuil in de luren leggen! Nou, ik verzeker jullie, dat ik wel te weten zou komen, waar hij woont. Maar dat is mijn bedoeling niet eens! Ik wil alleen weten, waar dat mooie goudmijntje van hem is . . ."

„Hoe wou je dat . . ." begon Charley.

„Dat zal ik je vertellen . . . Kom hier!"

De koppen schoven dicht bij elkander.

„We moeten zien, Arendsoog te pakken te krijgen."

„Ha!" gromde Jim Baker. „Had ik hem maar hier!" En hij toonde zijn grove knuisten. „Ik zou hem . . ."

„Jij zou niks!" weerde Moulders af. „Want als je dat deed, zou je juist mijn hele plan bederven."

„Maar hoe wou je hem dan in handen krijgen?" vroeg Charley.

„Dat komt dadelijk wel. Luister eerst eens verder. Ik ken enkele van die fijne, geniepige Indiaanse martelingen, en ik ben van plan, die eens te gaan toepassen op Arendsoog, om van hem te weten te komen, waar zijn goudmijnen zijn."

„En dan?" zei er een. „Denk je dan, dat je het gewonnen hebt? Meen je, dat Arendsoog maar stil zal toelaten, dat wij bezit daarvan nemen?"

„Als hij dan nog in leven is, zeker niet," grijnsde Moulders. „Maar je snapt toch zeker wel, als hij ons bij de mijn gebracht heeft, dat hij dan . . ."

De anderen begrepen het veelzeggende gebaar, dat hij er bij maakte.

„Aangenomen, dat het je zal lukken," zei Charley, „ofschoon ik voor mij nog niet zo direct geloof, dat Arendsoog zal zwichten voor een paar martelingen, moet ik toch eerst eens van jou horen, hoe je hem in handen denkt te krijgen."

„Ik verzeker je," antwoordde Moulders, „dat hij zal toegeven. Er is nog geen blanke geweest, die het uithield. Nou ja, ze mogen zwetsen in mooie boekjes, dat er zulke blanken zijn, maar dat is allemaal onzin. En ik heb een schitterend plan in elkaar gezet, om hem te pakken te krijgen. Maar eerst dit: weten jullie, waar die Indianen van hem wonen?"

„Dat is te zeggen," begon Jim Baker, „er zijn er zoveel, die je de Indi-

anen van Arendsoog zoudt kunnen noemen. Ze wonen nogal verspreid."
„Doet er niet toe," vervolgde Moulders. „Hij komt het dan toch te weten. We gaan namelijk zo'n Indianendorp overvallen, en zetten daar eens flink de boel op stelten. Dat er wat gewonden of doden vallen misschien, hebben ze aan zichzelf te wijten, als ze zich verweren. Als we terug zijn hier in Mining-Valley, dan moet er een van ons flink gaan opscheppen, over wat hij gedaan heeft. Maar hij mag de namen van de anderen niet noemen. Tien tegen één, dat Arendsoog komt, om hem weg te halen. De anderen zorgen, in de buurt te zijn, verdekt opgesteld natuurlijk, en volgen Arendsoog van nabij. Waar hij ook heen mag gaan, vroeg of laat zal hij wel in onze handen vallen."
„Maar kunnen we dat dan niet direct doen, als hij vertrekken wil?" vroeg er een.
„Nee, dat zou teveel opschudding geven. En bovendien is het beter, dat niemand weet, wie er in betrokken zijn, als Arendsoog spoorloos verdwijnt. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Misschien heeft hij hier vrienden. En dan zijn daar nog de Indianen . . ."
„De rode honden!"
„Onderschat ze niet, als hun woede eenmaal is opgewekt!" waarschuwde Moulders. „Daar zou ik je aardige staaltjes van kunnen vertellen."
„Fred heeft gelijk!" zei Charley. „Ik weet er van mee te praten. Maar om op de zaak terug te komen: wie moet degene zijn, die zich door Arendsoog laat pakken? Want dat is zo'n pretje niet! Veronderstel, dat het mislukt . . ."
„Mislukken kan het niet. Maar, in ieder geval, dat risico moeten we dragen. Is er niemand van jullie, die . . ."
„Dank je hartelijk!" lachte Charley, en de anderen voelden er evenmin voor, de kans te lopen, door Arendsoog aan de politie te worden overgeleverd voor mishandeling of moord op Indianen.
„Dan zal het lot moeten beslissen," zei Moulders. „Zijn we het daarmee eens?"
„Waarom doe je het zelf niet?" kwam een van de kerels. „Jij bent toch met het plan op de proppen gekomen?"
„Hoor eens hier," zei Moulders nijdig, „als ons plan slaagt, delen jullie dan niet mee in de winst? Nou, dan zijn we ook allemaal gelijk, als het de gevaren betreft, die er aan verbonden zijn."

„Fred heeft het bij het rechte eind!" besliste Jim Baker. „We moeten loten."
Onwillig stemden de anderen toe, in stilte hopend, dat het lot hun gunstig mocht zijn.
„Laat de kaarten het uitwijzen," stelde er een voor.
„Dank je, Duncler!" riep Charley uit. „Jij bent me te gewiekst met de kaarten!"
„De dobbelstenen zullen beslissen," zei Moulders.
„Goed, maar dan zal John er een paar brengen," antwoordde Charley.
„Ik heb er anders wel een paar bij me," zei Moulders.
„We nemen niemands kaarten, en we nemen niemands stenen."
„Vertrouw je me soms niet?" Moulders hand ging langzaam in de richting van zijn pistoolholster.
Maar Charley was iets vlugger. Zijn vingers waren zo dichtbij, dat ze de kolf van zijn revolver konden strelen.
„Net zover, als ik je zie," antwoordde hij op de vraag van Moulders.
Een ogenblik zagen de mannen elkaar scherp aan, en de anderen keken ademloos toe, schoven alleen wat opzij, om niet door eventueel rondvliegende kogels getroffen te worden. Dan haalde Moulders de schouders op en met een lachje zei hij:
„Laten we geen ruzie maken. Het is mij om het even, wie de stenen levert."
Een ging er naar beneden, en na een poosje verscheen John met de leren beker met dobbelstenen en een nieuwe fles whisky.
Charley wierp het minst aantal ogen, en hij moest met verbeten woede het lachje van leedvermaak aanzien, dat om Moulders' mondhoeken speelde.
„Veel geluk!" lachte Jim Baker. „En laat je niet teveel op je kop zitten door Arendsoog!"
De mannen stonden op, om naar beneden te gaan.
„Morgenochtend trekken we uit," zei Moulders. „Zorg tijdig hier te zijn, en . . . goed gewapend!"
„Daar kun je op rekenen!" verzekerde Jim hem. „Er zijn Indianen bij, die hun huid duur zullen verkopen."

— — — — — — — — — — — — — —

Toen de duisternis begon te vallen, gleed er van het dak boven het logeervertrek van Moulders een donkere gedaante. De mocassins

maakten nauwelijks een gerucht, toen de Indiaan met een lenig sprongetje op de grond terecht kwam. In de schaduw der hutten blijvend, sloop hij het dorp uit. In een bosje stond zijn paard vastgebonden. Hij slingerde zich op de rug van het dier, en was even later in de nacht verdwenen . . .

HOOFDSTUK IV

MISLUKT

In de blokhut van Arendsoog was alles in diepe rust.
Plotseling werd de nachtelijke stilte verbroken door het heftig geblaf van de twee grote honden, de trouwe bewakers van het erf. Onmiddellijk was Bob wakker, schoot wat kleren aan, greep zijn revolver, en begaf zich naar de deur. Ingespannen luisterde hij naar het zich verwijderende geblaf. Dan ontspanden zich zijn trekken. Het blaffen was van aard veranderd, en Arendsoog wist, dat er een vriend naderde. Hij opende de deur, en ging naar buiten. Van tussen de bomen kwam een vage gestalte.
„Arendsoog niet boos zijn! Grote haast bij zijn! Paard bijna doodrijden..."
Bob ging hem tegemoet en drukte de Indiaan de hand.
„Kom binnen, Witte Veder! Er zal wel niemand in de nabijheid zijn, want dan waarschuwden de honden wel, maar toch is het beter, voorzichtig te wezen."
Binnen vonden ze Jim en mevrouw Stanhope, die eveneens door het leven, dat de honden maakten, waren wakker geworden.
„Wat is er?" vroeg Bobs moeder angstig.
„Dat moeten we nog vernemen, moeder," antwoordde Bob.
Hij wees Witte Veder een stoel, en deze ging zitten, zonder verder iets te zeggen. Arendsoog was te ongeduldig, om te wachten, tot de Indiaan uit zichzelf zou beginnen te spreken.
„En vertel nu maar eens, wat er aan de hand is," zei hij.
„Groot gevaar dreigen," begon Witte Veder.
„Gevaar? Van welke kant?"
„Mining-Valley."
„Van wie?"
„Van slechte bleekgezichten. Gevaar voor Arendsoog, gevaar voor Indianen."
Daarop vertelde hij in korte trekken, wat hij, liggend op het platte dak

boven Moulders' kamer, had afgeluisterd. Toen hij zweeg, stak Arendsoog hem dankbaar-ontroerd de hand toe. „Schitterend gedaan, Witte Veder!" prees hij, terwijl hij hem op de schouder klopte. „Prachtig gewerkt. Maar . . . eh . . . weet je ook, hoe die kerel heet, die dat fraaie plan gesmeed heeft?"

Witte Veder schudde mismoedig het hoofd.

„Naam niet horen uitspreken. Andere bleekgezichten „Fred" zeggen, meer niet."

„Hm! Jammer! Maar in ieder geval weet je, dat Duncler, Baker en rooie Charley er ook bij waren?"

„Yes! Rooie Charley immers de man, die . . ."

Bob knikte.

„Een groot nadeel is, dat we niet weten, welk dorp ze van plan zijn aan te vallen."

„Kunnen we dat niet een beetje uitrekenen?" mengde zich nu Jim in het gesprek.

„Dat is heel moeilijk. Nee, er zit niet anders op, dan zoveel mogelijk nederzettingen te waarschuwen."

„Maar dat is een onbegonnen werk, Bob!" zei zijn moeder.

„Het moet, moeder! Wij zijn met ons drieën . . ."

„Maar kind, je zult toch die arme Indiaan . . ."

„Witte Veder geen vermoeienis kennen, als taak niet volbracht," verklaarde de Indiaan, die haar bedoeling begreep.

„Goed gezegd!" vond Arendsoog. „Bovendien hebben we in het eerste dorp al dadelijk hulp."

„Maar kunnen we niet veel beter . . ." begon Jim.

„Ik weet, wat je bedoelt," viel Arendsoog hem in de rede. „Dat gebeurt ook. Natuurlijk gaan we naar Mining-Valley. Maar de dorpen moeten gewaarschuwd zijn, anders gebeuren er misschien toch ongelukken.

Luistert nu eens goed: we gaan hiervandaan recht naar het oosten. Zo gauw we hulp hebben, laten wij het aan de anderen over, de waarschuwing door te geven en rijden zelf naar Mining-Valley. Pak proviand voor drie dagen, Jim. Het is mogelijk, dat we zo lang wegblijven."

— — — — — — — — — — — — — —

Ondanks het duister van de nacht reden ze zo snel, als hun paarden maar lopen wilden, en toen ze, na verloop van een uur, de eerste neder-

zetting bereikt hadden, wendden ze zonder te rusten onmiddellijk na het afgeven van hun boodschap de teugel en voort ging het weer, in de richting van Mining-Valley.
De morgenschemering brak al door, toen ze de eerste huizen te zien kregen.
„Laten we afstijgen en ons op gindse hoogte in hinderlaag leggen," stelde Arendsoog voor. „Met mijn kijker kan ik gemakkelijk de bar in het oog houden, en daar vandaan moeten ze toch vertrekken."

— — — — — — — — — — — — — —

Zeven tot de tanden gewapende mannen reden uit en verlieten Mining-Valley aan de noordzijde.
„Kun jij je nog goed herinneren, Duncler," zei Moulders, „hoe het spoor liep, tot je het kwijtraakte?"
„In ieder geval ging het in deze richting," antwoordde de aangesprokene. „Het is al weer een tijdje geleden, maar ik denk wel, dat ik zo langzamerhand de omgeving zal herkennen."
„Goed. We zullen zo dus ook wel in de buurt van een Indianendorp komen."
Een tijdlang reden ze zwijgend voort, tot plotseling Charley, die toevallig omkeek, uitriep:
„Hé! Ruiters achter ons!"
Allen hielden hun paarden in en zagen om.
„Waar?" vroeg Baker.
„Wel, dat is toch . . ." Charley staarde ongelovig in de richting waar hij de ruiters had gezien. „Nou zijn ze verdwenen."
„Je zult het je verbeeld hebben!" lachte Moulders.
„Wis en waarachtig niet! Mijn ogen zijn goed, hoor, en wat ik zie, dat zie ik!"
„Nou goed, maar waar zijn ze dan?"
„Misschien in een laagte. Laten we even wachten, dan komen ze wel weer te voorschijn."
De ruiters lieten zich echter niet meer zien.
„Zie je nou wel, dat het verbeelding was!" lachte Moulders.
„Kom, laten we verder gaan."
Charley bleef mopperen, dat hij zich absoluut niet vergist had, en telkens keek hij weer achterom, in de hoop, de ruiters weer te zien te krijgen. Totdat hij eindelijk aan zichzelf begon te twijfelen, en het opgaf.

„Dat was op het kantje af!" zei Arendsoog. „Die ene kerel heeft scherpe ogen. We zullen voorzichtiger moeten zijn, zolang de tocht over de prairie gaat. Straks, de helling op, hebben we meer gelegenheid, dichterbij te komen. Laten we nu alleen maar het spoor volgen."
„Maar toch moeten we scherp blijven uitzien," meende Jim. „Als ze plotseling stoppen, bijvoorbeeld om te rusten . . ."
„Natuurlijk! Het zal ook niet meevallen, nu hun wantrouwen eenmaal is opgewekt."

— — — — — — — — — — — — — —

Moulders en zijn mannen reden onbezorgd verder. Even voor ze de helling opgingen, werd halt gehouden, om te rusten. Het proviand kwam voor de dag, en, niet te vergeten, de whiskyfles. Niet lang echter bleven ze zitten, begerig als ze waren, hun werk spoedig af te doen. Want aan het eind van alles lokte het goud van Arendsoog!!
In de namiddag kregen ze de armoedige hutten van een Indiaanse nederzetting in het oog. Moulders gromde tevreden, terwijl hij zijn paard inhield.
„Je kunt niet te voorzichtig zijn met die rode honden," zei hij. „Laten we daarom proberen, om ongemerkt nog dichterbij te komen. Als we ze verrassen, is de schrik des te groter. We moeten zien, dat we, voor ze er erg in hebben, ineens midden in het dorp zijn."
Ze stegen af, en, het paard bij de teugel leidend, slopen ze tussen de bomen door tot aan de grens van het dorp.
„Nou te paard," commandeerde Moulders, „en dan in volle galop tot midden tussen de hutten!"
Even later hielden ze met een ruk hun paarden in en keken verbaasd om zich heen. Het dorp leek wel uitgestorven.
Hei!" schreeuwde Moulders. „Is hier niemand?"
Toen werd het voorhangsel van een hut opzij geduwd en een Roodhuid stapte naar buiten.
„Vervl . . .!" schreeuwde Moulders. „Rooie duivel, waarom kruipen jullie weg?"
De Indiaan keek hem rustig aan.
„Rode man niet rode duivel. Rode man heten Grijze Beer."
„Wat kan het mij schelen, hoe je heet! Ik wil weten, waarom je een gezelschap gentlemen niet behoorlijk kunt ontvangen!"

„Grijze Beer vreemdelingen ontvangen, zoals hem zelf goeddunkt," antwoordde de Indiaan waardig.
„Zo, dacht je dat, hond! Daar zul je voor boeten!"
Moulders greep een zweep, die vervaardigd was van repen buffelhuid, en stuurde zijn paard dreigend op de Roodhuid aan. Deze week geen stap, hief alleen de hand op.
„Vreemdeling moet Grijze Beer niet aanraken. Anders vreemdeling doodgaan."
„Doodgaan? Ben je krankzinnig geworden? Ik zal je . . ."
„Zie rondom u. In die hutten vele rode mannen met schietgeweren. Indien vreemdeling Grijze Beer slaan, zij hem doodschieten."
Verbijsterd zwaaiden zij hun paarden rond, en nu ze goed toekeken, zagen ze hier en daar een geweerloop blinken achter nauwe schietgaten.
„Wat is dat nou?!" vroeg Moulders, verblekend.
„Het lijkt wel, of ze gewaarschuwd zijn!" meende Baker.
„Natuurlijk is het verraderswerk!" riep een ander.
Grijze Beer was ondertussen wat achteruit gegaan, en hield de hand op de gordel.
„Bleekgezichten goed doen, als zij neergooien wapens!" raadde hij aan.
„Dat nooit!" schreeuwde Moulders.
„En toch zou ik die raad maar opvolgen!" klonk eensklaps een heldere stem.
Allen keerden zich met een ruk om. Op een afstand stonden drie ruiters, twee blanken en een Indiaan. Ze hielden hun geweren gereed tot schieten.
„Ik ben Arendsoog!" vervolgde de spreker van zoëven, „en ik wil jullie wel vertellen, dat je hele opzet ons bekend is. Gooi de wapens neer en geef je over!"
Moulders was de enige, die zijn tegenwoordigheid van geest behouden had. Hij werd nog niet, zoals de anderen, door een panische schrik bevangen, als hij de naam van Arendsoog hoorde noemen. Tijdens de korte toespraak van Bob zwierven zijn ogen links en rechts, of nog enig ontsnappen mogelijk was. Dat leek echter vrijwel uitgesloten. Toen, met de moed der wanhoop, fluisterde hij zijn mannen toe:
„Recht op die hutten aan, en dan er tussen door! Rijden wat je kunt! Als we eenmaal achter de hutten zijn, kunnen ze moeilijk schieten. Vooruit!"

Hij gaf zijn paard de sporen, en was met enkele sprongen bij Grijze Beer, die, volkomen verrast door zoveel stoutmoedigheid, opzij vloog. Geen van de Indianen dacht er aan, te schieten. Arendsoog echter had al aangelegd en gaf vuur. De kogel miste, doordat het paard van Moulders op hetzelfde ogenblik een zijsprong maakte. Toen was het al te laat. De kerels waren tussen de hutten door in de bossen verdwenen.

„Ze achterna!" schreeuwde Arendsoog.

Het werd een dolle galop tussen de bomen door, levensgevaarlijk. Over boomstronken, kuilen, halfvergane stammen van vroeger omgewaaide bomen, onder zware takken door, waarvan de einden hun in het gezicht slingerden, volgden zij de vluchtelingen. Weldra bewees een gehuil achter hen, dat de Indianen ook op pad waren.

„Als ze maar niet vóór ons de Redmond-pas bereiken," zei Arendsoog bezorgd. „Daar kunnen ze zich zo goed verschansen, dat het ons heel wat moeite en tijd zal kosten, ze te pakken te krijgen."

„Toch zal daar niet veel aan te doen zijn," merkte Jim op. „Die kerels rijden als duivels."

Jim had gelijk. Toen het geboomte dunner werd, zagen ze de vluchtelingen op flinke afstand voor zich, en niet lang daarna waren ze plotseling aan het oog onttrokken.

„Ze hebben het gehaald," zei Arendsoog mismoedig. „Nu wordt het oppassen."

Hij hield zijn paard in. De Indianen, die vlak achter hen waren, wilden echter doorrijden, om de pas te bestormen.

„Grijze Beer, houd ze hier!" schreeuwde Arendsoog verschrikt.

Grijze Beer riep een paar bevelen. Enkelen echter schenen het niet te horen en reden in volle galop verder. Nauwelijks waren ze evenwel op schootsafstand van de bandieten gekomen, of ze werden op een salvo onthaald. Een Indiaan stortte van zijn paard, de anderen wendden ijlings de teugel en keerden terug.

„Daar heb je het al!" zei Arendsoog. „Met onbezonnenheid komen we geen steek verder."

„Wat nu gedaan?" vroeg Jim.

„Allereerst de arme drommel daar weghalen," was het antwoord.

„Wat zeg je? Wou je die Indiaan weghalen? Laat die maar liggen! Je zou je eigen leven er aan wagen! Het is pure zelfmoord!"

„Misschien leeft hij nog, en hij kan daar toch niet in de brandende zon blijven liggen!"
„Maar het is klinkklare dwaasheid, om . . ."
„Dwaasheid of niet, ik ga hem halen!"
„Maar hoe wil je dat dan klaarspelen! Je begrijpt toch wel, dat je onmiddellijk wordt neergeschoten. Ze zullen . . ."
„Ik moet het natuurlijk zo zien te doen, dat ze me niet onder schot krijgen."
Arendsoog steeg af, en begon de steilte naar de pas te beklimmen. Voor hij uit het oog verdween, riep hij tot de achterblijvenden:
„Laat een paar van jullie naar voren komen, en zich verdekt opstellen. Schiet, als ze zich vertonen."
Jim en verschillende Indianen volgden het bevel op. Ze kropen naar de rotsen en keken scherp uit naar de pas. Niemand vertoonde zich. Nauwelijks echter liet Arendsoog zich even zien, of een geweerloop kwam van achter een rotsblok te voorschijn en er kraakte een schot. Arendsoog had zich al laten vallen en werd niet getroffen. Van de kant der Indianen volgde een hevig vuur. De bandieten bemerkten wel, dat het levensgevaarlijk was, zich bloot te geven, en Arendsoog kon tot vrij dicht bij de gewonde naderen. Om deze echter helemaal te bereiken, moest hij een open plek oversteken, en dan liep hij gevaar, door de kogels getroffen te worden, omdat hij daar een prachtig doelwit bood. Bovendien had hij dan de Indiaan nog niet in veiligheid. Onderzoekend keek hij rond, maar zag geen enkele mogelijkheid, het anders te doen. Jim, die de bewegingen van zijn jonge meester nauwlettend volgde, zag, wat er te gebeuren stond.
„Vuren!" riep hij de Indianen toe. „Schieten maar, zodat er niet één te voorschijn durft te komen!"
Een regen van kogels vloog over de pas, en Arendsoog, die in stilte hulde bracht aan het doorzicht van Jim, was met een plotselinge sprong vanuit zijn dekking. Twee, drie grote sprongen, en hij had de gewonde bereikt. Hij hees de bewusteloze man op zijn schouder en aanvaardde onmiddellijk de terugtocht. Dit werd de bandieten schijnbaar toch te bar, want nu knalden er van de hoogte weer een paar schoten. En voor Bob zijn veilige schuilplaats kon bereiken, voelde hij een schok in zijn linkerarm, die plotseling als met lamheid geslagen werd, zodat hij de gewonde bijna vallen liet. Met inspanning van al zijn krachten wist hij

hem echter vast te houden . . . nog een paar passen . . . dan liet hij zich neerzinken achter het beschuttende rotsblok. Even legde hij de Indiaan neer, omdat een snerpende pijn in zijn arm hem daartoe noodzaakte. Doch hij begreep, dat hij hier niet kon blijven, en, de tanden op elkaar zettend, begon hij de terugtocht, terwijl hij de gewonde half droeg, half achter zich aan trok.

De zorgzame Jim had gemerkt, dat Arendsoog getroffen moest zijn, en hij kroop hem tegemoet. Met een zucht van verlichting liet Arendsoog weldra de zorg voor de Indiaan aan zijn trouwe knecht over. Nu kwamen ze ook vlugger vooruit, al werd de pijn in Bobs arm voortdurend heviger.

„Nu laat mij eerst maar naar je arm kijken," zei Jim, zo gauw ze de anderen weer bereikt hadden.

„Nee, eerst die arme kerel daar," streefde Arendsoog tegen.

„Daar zorgen zijn makkers wel voor."

Inderdaad was Grijze Beer op dit moment al bezig, de gewonde Indiaan te onderzoeken. Het bleek, dat de man lelijk geraakt was. Hij had een schotwond in de borst, en door de val van zijn paard was zijn rechterbeen op twee plaatsen gebroken.

Arendsoog kwam er beter af.

„Een vleeswond," constateerde Jim. „Daar ben je gauw weer van af. Ik zal het maar voorlopig verbinden. Straks, als we thuis zijn . . ."

„Wat?!" riep Arendsoog uit. „En die kerels dan . . ."

„Laat die maar gaan! Die krijgen we later wel."

„Dank je wel! Als wij terugtrekken, komen ze ons achterna . . ."

„Hm! Ben je daar ineens zo bang voor?"

„O," zei Arendsoog, „ik weet wel, dat wij in de meerderheid zijn. Maar je voelt toch wel, dat ze ons niet zullen aanvallen. Wel blijven ze ons natuurlijk zo dicht mogelijk op de hielen. En ik heb ze niet graag zo vlak bij huis. Ze mochten mijn schuilplaats eens ontdekken."

„Daar heb je gelijk in," moest Jim toegeven. „Maar wat dan?" „Ze moeten, kost wat kost, uit de pas verjaagd worden, en zo lang zullen we ze nazetten, dat het niet meer in hun hoofd zal opkomen, ons achterna te gaan. Als we ze tenminste voor die tijd niet te pakken krijgen."

„Laat ik dan eerst je arm wat beter verzorgen," zei Jim.

Nog was hij hiermee bezig, toen een kreet van een der Indianen, die de pas in het oog hield, hen deed opzien.

„Opschieten, Jim!" riep Arendsoog. „Ze gaan er vandoor!"
Inderdaad zagen ze plotseling enkele ruiters wegrijden. De Indianen waren al opgesprongen en renden naar hun paarden.
„Kijk uit!" schreeuwde Arendsoog hen na. „Er zijn er een paar achtergebleven!"
Zijn woorden werden onmiddellijk bewaarheid, want eensklaps vielen er weer een paar schoten. Er bleef niets anders over, dan te trachten, onder dekking van de rotsen naderbij te komen. De bandieten trokken zich verder in de pas terug. Langzamerhand verflauwde hun schieten, om eindelijk geheel op te houden. Arendsoog durfde zijn mannen echter nog geen bevel te geven, de pas te bestormen, vrezende, dat ze in een hinderlaag zouden lopen. Ze kropen dus voort, tot ze de pas geheel bereikt hadden. Toen bleek, dat de kerels verdwenen waren. In looppas ging het nu terug naar de paarden, en de achtervolging werd voortgezet. Twee Indianen bleven bij de gewonde achter.
„Daar hebben ze ons lelijk te pakken!" zei Arendsoog. „Op zo'n manier krijgen ze een flinke voorsprong."
„Zouden we het maar niet opgeven," stelde Jim voor, bezorgd voor de wond van zijn jonge meester. „Ze zijn nu toch verdwenen."
„Ik wil weten, waar ze gebleven zijn!" hield Arendsoog koppig vol. „Wie weet, verschuilen ze zich ergens in de buurt, om ons straks weer achterop te komen."
Het viel niet mee, het spoor te volgen op de harde rotsgrond, maar de Indianen hadden scherpe ogen, en velen waren meesters in het sporen lezen. De weg daalde, en na verloop van tijd bereikten ze de prairie weer. Arendsoog haalde zijn kijker te voorschijn, en onderzocht de omtrek. Plotseling slaakte hij een kreet.
„Ze verdwijnen net aan gindse bosrand. Laat ze nu voorlopig maar gaan. Misschien maken ze een omtrekkende beweging, maar dan zijn wij ze toch te vlug af."
Dan wendde hij zich tot Grijze Beer.
„Mijn rode broeder kan terug gaan naar zijn dorp, maar hij moet voorlopig waakzaam blijven. De mogelijkheid bestaat, dat ze vannacht terugkomen."
„Wat doen wij?" vroeg Jim.
„Wij gaan hiervandaan regelrecht naar huis. Ik weet hier een pad, dat ons vlak bij het Arendsnest brengt. Kom mee!"

In het bos aan de overkant, aan de oever van een beek, zaten Moulders en zijn mannen, en Jim Baker verzorgde een lelijke wond aan zijn hand.
„Ik dacht, dat het zo gemakkelijk zou gaan?" mopperde hij.
„De zaak is verraden," zei Moulders. „Dat kan niet anders."
„Dus," vroeg Charley, „dan moet er een verrader onder ons zijn?"
„Ik hoop van niet," zei Moulders, en er lag een bedekt dreigement in zijn stem.
„Ik houd het er voor," meende een van de anderen, „dat we zijn afgeluisterd."
„Door wie dan?" vroeg Moulders schouderophalend. „We hebben toch goed genoeg onze maatregelen genomen! Wie zou ons kunnen beluisteren?"
„Och, dat weet je niet. Van buiten af . . ."
Moulders stond op en rekte zich uit.
„Hoe het ook zij," besliste hij, „deze poging is mislukt. Maar dat wil nog helemaal niet zeggen, dat ik het opgeef, het goud van Arendsoog te pakken te krijgen. En als daarbij die melkmuil zelf me in handen zou vallen, dan zal me dat een buitengewoon feest zijn. Alleen, voor hem zal het geen feest zijn . . ."
De anderen, ruwe bandieten die ze toch waren, huiverden even, toen ze de gelaatsuitdrukking van deze schurk zagen.

HOOFDSTUK V

DE LES VAN PATER BOYLE

Arendsoog stond bij zijn paard, dat van blijdschap en genegenheid zijn kop langs de schouder van de jonge man wreef.
Mevrouw Stanhope keek hem smekend aan.
„Mijn jongen, pas toch op je wond! Waarom wil je nu al weer weg?"
„Die wond heeft niets te betekenen, moeder!" lachte Arendsoog. „Ik moet er op uit! Die bende is me geen ogenblik uit de gedachten. Ik wil weten, wat ze in hun schild voeren."
„Maar jongen, die kerels zijn allang verdwenen! Ze zijn zo geschrokken, toen ze hun plan verraden zagen, dat ze er vast niet meer over denken . . ."
„Meent u dat nu heus, moeder? U weet toch ook wel, dat de goudkoorts ze niet met rust laat. Nee, geloof me maar, die zullen alles op alles zetten, om hun zin te krijgen. Ik zelf ben niet bang voor ze, maar ik maak me bezorgd voor de Indianen."
„Kom, kom, die zijn anders mans genoeg, om voor zichzelf te zorgen!"
„Dat weet ik wel. Maar ze zijn wat achteloos. Als er een tijdje niets gebeurt, dan denken ze, dat het gevaar geweken is, en dan vergeten ze, op alles voorbereid te moeten zijn. Hoe vaak gebeurt het niet, dat de mannen dagenlang wegblijven op de jacht, en het dorp vrijwel onbeschermd laten, in de veronderstelling, dat alles in orde is. Ik houd mijn hart vast, als die bandieten zo'n gelegenheid afwachten. Daarom moet ik voor onze vrienden waken, en tegelijk, als ik de kans krijg, een paar van die schurken onschadelijk maken . . ."
„Bob! Jongen!" riep mevrouw Stanhope angstig uit, terwijl ze haar hand op de arm van haar zoon lei. „Je zult toch niet . . ."
„Nee, moeder!" lachte Bob geruststellend. „Dat bedoel ik niet. Dat weet u toch wel. Nog nooit heb ik er een gedood, en als ik dat kan voorkomen, dan gebeurt het ook nooit. Ik bedoel alleen, dat er onder hen zijn, die genoeg op hun kerfstok hebben, om ze voor een paar jaar te

laten opbergen. Ik heb niet voldoende bewijzen in handen. Maar dat komt nog wel."
„En wou je nu alleen gaan? Neem dan tenminste Jim mee."
„Jim kan hier niet gemist worden. Maar ik neem Witte Veder mee. Die is handig genoeg."
„Ik zou toch veel geruster zijn, als Jim . . ."
„Moeder, ik kan mij op Witte Veder verlaten. Maak u nu maar niet ongerust. Ik vecht voor de goede zaak, en dan helpt Onze Lieve Heer altijd."

Brandend heet en oogverblindend lag de prairie in de meedogenloze zomerzon. Het half verschroeide gras knapte onder de poten van de paarden. De twee ruiters, hoezeer ook gewend aan alle weersgesteldheden, snakten naar een weinig schaduw.
„Ik zal blij zijn, als we onder de bomen zijn," zuchtte Arendsoog.
„Witte Veder ook warm," gaf de Indiaan toe.
Aan de rand van het bos hield Arendsoog zijn paard in, en keek onderzoekend rond.
„Hier heb ik ze zien verdwijnen. Dat kan niet missen. Toe, Witte Veder, geef je ogen eens de kost, en probeer, het spoor terug te vinden."
De Indiaan steeg af, en begon aandachtig de omtrek te onderzoeken. Even later bleef hij staan.
„Arendsoog kan hier komen. Witte Veder spoor gevonden hebben."
Hoewel het vierentwintig uur geleden was, dat de bandieten hier passeerden, was het spoor nog vrij duidelijk te zien.
„Arendsoog zeker zijn, zij niet terugkeren in Mining-Valley?" vroeg Witte Veder.
„De Kleine Wolf is vanmorgen met het bericht gekomen, dat men in Mining-Valley niet wist, waar de kerels uithingen. Wanneer ze plan hadden, daar terug te keren, dan hadden ze er allang moeten zijn. Trouwens, het bevestigt mijn vermoeden."
„Wat Arendsoog vermoeden?"
„Dat ze in de omtrek blijven, om hun kans af te wachten."
„En hun proviand . . ."
„Ze kunnen wild schieten, of levensmiddelen kopen in andere nederzettingen, of . . . ze stelen die. Maar laten we eerst het spoor eens volgen."

Ze reden het bos in. In de zachte grond onder de bomen waren de sporen gemakkelijk te lezen, en al spoedig kwamen ze aan de plaats, waar de bende gekampeerd had. Dan was er een nieuw spoor, oostwaarts. Arendsoog krabde zich nadenkend achter het oor.

„Hm!" zei hij. „Dat begrijp ik niet goed. Zo komen we weer in de prairie terecht. En die strekt zich uit, twee dagritten ver, tot fort Blue-Hill. Ten eerste gaan ze zover natuurlijk niet weg, en bovendien geloof ik niet, dat ze zich in het fort veilig zullen voelen."

„Spoor kan ombuigen," opperde Witte Veder.

„Die mogelijkheid bestaat. Alleen snap ik niet, wat ze bezielt, om dan zo te rijden. Laten we het onderzoeken."

Ze reden het bos geheel uit en gingen weer een eind de prairie in, en dan bemerkten ze, dat Witte Veder gelijk had. Het spoor boog schuin naar het noorden om.

„Dat zou er op wijzen, dat ze van plan zijn, om naar de nederzetting van de Putah's te gaan. Maar waarom zoeken ze het zover uit de buurt . . . Ik begrijp het niet goed . . . Ik begrijp het niet goed . . ."

Arendsoog staarde peinzend over de vlakte.

„Witte Veder," zei hij toen, „we keren terug naar het bos. Het wordt tijd, onze magen eens tevreden te stellen, en ik wil nadenken."

Vlak bij de plaats, waar Moulders met zijn mannen gekampeerd had, stegen ze af en gebruikten hun middagmaal. Arendsoog zocht ondertussen naar de oplossing van dit vraagstuk.

Wat bezielde die mannen? Waarom waren ze niet teruggekeerd naar Mining-Valley? Waarom voerden ze hun plan niet verder uit? Waarom liet Charley, daartoe immers door het lot aangewezen, zich niet gevangen nemen? Zouden ze inzien, dat het nu nutteloos was, omdat ze tot de conclusie moesten gekomen zijn, dat het hele plan aan hem, Arendsoog, bekend was? Maar waarom dan die rit een eind de prairie in om dan naar het noorden af te wijken? . . .

Plotseling sprong hij op.

„Witte Veder, ik heb het gevonden! Ja, dat moet het zijn!"

De Indiaan keek hem vragend aan.

„Luister. Ze zijn helemaal niet weg! Ze hebben ons eenvoudig op een dwaalspoor willen leiden, ons in de waan willen brengen, dat ze het opgegeven hadden en vertrokken zijn."

„Maar zij toch niet denken, wij hen nakomen," wierp Witte Veder tegen.

„Ja, toch wel. Die aanvoerder schijnt een sluwe kerel te zijn, die goed doordenkt. Maar dan heeft hij nu toch niet ver genoeg gedacht. Anders zou hij een dergelijke stommiteit niet hebben uitgehaald. Of hij is van mening, dat wij maar een armzalig stel hersenen hebben."
„Maar, zeker zijn, Arendsoog gelijk hebben?"
„O ja! Kom mee, en ik zal het je laten zien! We rijden van hier af recht naar het noorden, en we zullen binnen niet al te lange tijd het spoor kruisen. Let op mijn woorden!"
Het werd toch wel anderhalf uur rijden, maar dan liet Arendsoog een juichkreet horen.
„Nu, wie had gelijk?"
Witte Veder knikte slechts.
„En nu, boy, moeten we heel voorzichtig zijn," vervolgde Arendsoog. „Hoe oud denk je, dat dit spoor is?"
Witte Veder was al afgestegen, om de hoefindrukken te onderzoeken.
„Twee uren, niet meer," zei hij dan.
„Zie je wel! Uitkijken is de boodschap!"
„Een nieuwe overval . . . ?"
„Op klaarlichte dag? Dat denk ik niet. Maar wel waarschijnlijk, als het donker is. We moeten op de een of andere manier ongemerkt Grijze Beer waarschuwen."
„Witte Veder waarschuwen. Arendsoog niet. Spoedig ontdekt worden. Zij dadelijk bleekgezichten herkennen, niet Indianen."
„Je hebt gelijk. Ga dan maar. Wees voorzichtig, hoor!"
„Wat Arendsoog doen?"
„Ik blijf het spoor volgen. Wellicht ontdek ik nog het een of ander."
„Arendsoog beter doen, hier wat rust nemen. Denken om wond."
„Nee, beste kerel, daar komt niets van. De wond bezorgt me niet de minste last. Ik moet zorgen, dat ik op niet te grote afstand blijf. Anders gaat er voor jou te veel tijd verloren met heen en weer rijden. Ga maar. Ik beloof je, dat ik het kalm aan zal doen."
Witte Veder vertrok, en Arendsoog vervolgde stapvoets zijn weg. Nauwelijks echter was de Indiaan uit het gezicht, of hij maakte een wending naar links en gaf zijn paard een aanmoedigend tikje op de nek. Het verstandige dier zette er een flinke galop in, en al spoedig hadden ze een heuvelkam bereikt.
„Dank je wel, Lightfeet!" lachte Arendsoog. „Ik kon gemakkelijk be-

loven, dat ik me niet te veel zou vermoeien. Want dit is voor mij in het geheel niet vermoeiend, zo gemakkelijk draag jij me."
Hij gaf zijn paard een liefkozend klopje op de flank en steeg af. Toen ging hij langzaam en voorzichtig naar boven en liet zich daar in het gras zinken. Van hier kon hij een wijde omtrek overzien. Hij haalde zijn kijker te voorschijn en onderzocht de zich voor hem uitstrekkende prairie.
Plotseling was hij een en al aandacht . . . Dan sprong hij op en floot zijn paard.
„Vlug, oude jongen! Ze zitten Witte Veder achterna! We moeten helpen, en gauw ook!"
Met één sprong zat hij in het zadel, en snel als de wind ging het er vandoor, heuvel op, heuvel af. Arendsoog zette zijn paard tot steeds grotere spoed aan. Totdat ze weer een heuvel opgereden waren . . .
Met een forse ruk hield Arendsoog zijn paard in en liet zich snel uit het zadel glijden.
„Terug!" zei hij met gedempte stem, en het paard, dat goed gedresseerd was, ging zover achteruit, dat zijn kop niet meer boven de rand uitkwam.
Het was te laat! Witte Veder had het moeten opgeven tegen de handigheid der bandieten, die hem langzaam maar zeker hadden ingesloten, en ten laatste had de Indiaan de wijste partij gekozen, en was afgestegen, omdat hij zeker wist, dat ze anders zijn paard onder hem zouden wegschieten.
In de opwinding van deze jacht hadden de bandieten Arendsoog niet ontdekt, ofschoon deze hun daarvoor kansen te over had gegeven. Nu echter lag hij veilig achter de heuvelrand en bespiedde daarvandaan door zijn kijker de bewegingen van zijn tegenstanders. Dezen namen Witte Veder in hun midden en voerden hem weg naar een klein bos, dat zich uitstrekte in een tamelijk diep dal. Arendsoog wachtte dit rustig af, maar zo gauw waren ze niet tussen de bomen verdwenen, of hij zat al weer in het zadel, en galoppeerde in een grote boog op het dal toe. Hij kwam opzij het bos in, en ging dan verder te voet, zijn paard achterlatend. Al spoedig kreeg hij de reuk van een vuur in de neus en hij sloop met steeds grotere omzichtigheid voort. Het was echter te gevaarlijk, om zo dichtbij te komen, dat hij goed kon waarnemen, wat er gebeurde. Verder gaan betekende voor hem een zekere kans op een

ontijdige ontdekking, en dan was de overmacht te groot. Hij begreep, dat hij, hoezeer hem dit ook aan het hart ging, zijn trouwe vriend in de steek moest laten. Er stonden thans grotere belangen op het spel. Hijzelf moest nu Grijze Beer gaan waarschuwen. Hij was er van overtuigd, dat de schurken van Witte Veder niet te weten zouden komen, wat deze van plan was, en nog minder, dat Arendsoog hun toeleg ontdekt had.

Hij ging terug naar zijn paard en steeg op. Zeer voorzichtig zette hij zijn weg voort, beschreef een grote omweg. Dit kostte hem veel tijd, maar hij wist, dat dit noodzakelijk was. De bandieten hadden waarschijnlijk wachtposten uitgezet aan de rand van het bos, en hielden de omtrek scherp in het oog.

De zon stond al vrij laag, toen hij, overdekt met stof en doodmoe, het dorp binnenreed, waar hem spoedig enkele Indianen tegemoet kwamen.

„Waar is Grijze Beer?" riep hij hun toe.

Een der Indianen snelde terug, en even later verscheen het oude opperhoofd. Arendsoog vertelde in enkele woorden, wat er gebeurd was, en wat hun waarschijnlijk te wachten stond.

„Roep vlug de strijdbare mannen bijeen!" zei hij ten slotte. „Dan kunnen zij horen, wat zij doen moeten. Ik weet natuurlijk niet precies, wat die kerels van plan zijn, maar ik vermoed, dat het in de eerste plaats een wraakneming zal wezen, omdat zij weten, door u, mij te treffen."

Grijze Beer gaf enkele bevelen, en binnen korte tijd stond er reeds een groot aantal Indianen bij elkaar. Arendsoog lichtte hen in, en gaf toen aanwijzingen.

„Ik weet nu nog niet, hoe ze hun aanval zullen doen. Daarom is het goed, vanaf dat de duisternis valt, voortdurend op je hoede te zijn. Grijze Beer zal wel de verdeling van de wachtposten op zich nemen. We zullen die kerels laten zien, dat ze niet ongestraft een vreedzaam Indianendorp op stelten kunnen zetten. Ik ga terug, en zal zien, Witte Veder te bevrijden. Misschien kom ik dan tegelijk wat meer te weten."

Zonder rust te nemen, vertrok hij weer, en de onvermoeibare Lightfeet droeg hem in de kortst mogelijke tijd naar het dal terug. Zeer voorzichtig drong hij weer het bos in . . .

— — — — — — — — — — — — — —

„Deze keer zal het ons dan toch lukken!" gromde Moulders. „Maar nou komen ze er niet zo gemakkelijk af. Zie vooral dat opperhoofd te

pakken te krijgen, als je kunt. Daar hebben we nog een appeltje mee te schillen. En bovendien is hij voorlopig een goede plaatsvervanger van Arendsoog."

Ze lagen onder enkele struiken, op enige honderden meters van het dorp. Alles was stil om hen heen. Stil en donker, want de maan was nog niet op, en de sterren gaven slechts een zwak licht, voldoende echter voor wie er aan gewend was, om vage omtrekken te kunnen onderscheiden.

„Nou voorzichtig vooruit," beval Moulders. „Duncler, jij blijft achter bij die Roodhuid."

Achter elkaar kropen ze voort, zoveel mogelijk dekking zoekend, terwijl Duncler neerhurkte bij Witte Veder, die, aan handen en voeten gebonden, en met een prop in de mond, naast hem lag.

— — — — — — — — — — — — — —

„Mr. Duncler, je zou mij een groot plezier doen, als je allebei je handen eens vliegensvlug omhoog stak en je mond zo stijf sloot, dat er geen geluid uit kan komen."

Duncler was zo geschrokken van deze zachte stem vlak bij zijn oor, maar nog meer door het gevoel van een koud voorwerp in zijn nek, dat hij automatisch de handen opstak.

„Goed zo, Mr. Duncler! Nu even wachten . . ."

Een hand tastte langs zijn kleren. Even later waren zijn revolver en zijn mes verdwenen.

„Prachtig! Dat is gebeurd. Doe nu je handen maar weer naar beneden, maar houd je mond dicht."

Nauwelijks echter had Duncler zijn handen laten zakken, of ze werden met een vlugge beweging achter zijn rug gebracht, en voor hij goed wist, wat er gebeurde, lag hij in dezelfde toestand als Witte Veder op de grond. Deze stond een ogenblik later naast zijn bevrijder, Arendsoog, en drukte hem krachtig de hand.

„Witte Veder zeer dankbaar . . ."

„All right! All right! Laten we voortmaken! Ze zijn al een eind vooruit! Hier, neem zijn revolver en mes."

Ze wierpen zich op handen en voeten en volgden snel en geruisloos de bandieten. Ze waren pas halverwege, toen plotseling een langgerekte schreeuw weerklonk.

„Dat is het signaal!" zei Arendsoog. „Ze zijn al ontdekt!"

Vlak daarop knetterden enkele geweerschoten.
„Laten we maar gewoon gaan lopen!" riep Arendsoog. „Ze letten nu toch niet op ons."
Ze stonden op en gingen in looppas vooruit. Het duurde vrij lang, eer ze de plek bereikt hadden, waar Arendsoog wezen wilde. Zijn bedoeling was niet, de bandieten van achteren aan te vallen, daar hij heel goed begreep, dat hij dan gevaar liep, door de kogels van de Indianen getroffen te worden.
„Hier Witte Veder! Dit is de geschiktste plaats. Verder dan tot op deze hoogte zullen ze niet gaan."
Kruipend gingen ze weer verder, nu opzij af, en al spoedig hoorden ze zachte stemmen. Doodstil lagen ze, en luisterden. Er werd niet geschoten.
„Die rode honden schenen ons te verwachten," klonk een stem. „Hoe dat in 's hemelsnaam mogelijk is, snap ik niet. Als ik niet zeker wist, dat die ene rode duivel op het ogenblik stevig gebonden bij Duncler ligt, dan zou ik . . ."
„Bleekgezicht zich zeer ernstig vergissen!" riep Witte Veder. „Indiaan hier vlak bij u, en zal vuren, indien gij u bewegen!"
Het werd heel stil na deze woorden. Dan opeens hoorde men dezelfde stem van zoëven:
„Hoe is dat . . ."
„Mogelijk?" vulde Arendsoog aan. „Dat komt, omdat jullie niet op Arendsoog gerekend hebben. Handen op daar, en gooi je wapens neer!"
Geen geluid deed zich horen. Arendsoog kroop langzaam naderbij. Hij zag niets van zijn tegenstanders, en zijn woorden waren slechts bedoeld, om hen te overbluffen.
Plotseling echter hoorde hij een licht gerucht.
„Daar zij gaan!" fluisterde Witte Veder. „Zij bang, als van Arendsoog horen!"
Arendsoog gaf geen antwoord, doch trok zijn benen bij, en een ogenblik later zat hij met een krachtige sprong boven op een der bandieten. Deze gaf een schreeuw van schrik.
„Help, jongens! Ze hebben mij te pakken!"
Men hoorde gemompel van stemmen, en enkele gedaanten maakten zich los van de grond.
„Witte Veder ook hier!" riep deze. „Zal schieten!"

Een onderdrukte vloek was het enige antwoord. Daarop waren de kerels weer verdwenen, en een zich verwijderend geritsel verraadde, dat ze zich liever veilig wilden stellen voor de kogels van de Indiaan, dan hun makker te hulp komen.

„Vlug!" riep Arendsoog, die de man onder hem stevig tegen de grond hield gedrukt. „Ze achterna! Duncler mag niet ontsnappen! Zorg ze voor te komen en haal hem weg!"

„All right!" was het korte antwoord.

„Ziezo," zei Arendsoog, terwijl hij de man losliet. „En nu wij . . . O nee, probeer maar niet op te staan. Ik heb mijn revolver bij de hand, al kun je het niet zien. Maar ik verzeker je, dat je 't dadelijk wel zult voelen, als je ook maar een vin verroert. Aanstonds komt de maan achter gindse heuvelrand te voorschijn, en dan krijgen we een beetje licht. Tot zolang zullen we even rust nemen. Ondertussen lijkt het me beter, je alvast te ontwapenen."

Voorzichtig tastend hadden zijn geoefende vingers weldra de plaats ontdekt, waar de revolver en het mes van zijn tegenstander zaten. De man liet hem kalm begaan.

„Ik zou wel eens willen weten, wat jij eigenlijk van me verlangt," zei hij met onderdrukte woede.

„O, dat zul je gauw genoeg merken, als we maar eerst in fort Blue-Hill zijn."

„Wat! Wou je me daar heen brengen?! Maar ik ben vrij man en kan gaan en staan waar ik wil."

„Verspil er verder maar geen woorden aan! Het is me bekend, dat je van plan was, het dorp te overvallen. En als ik dadelijk je gezicht zie, en weet, wie je bent, dan zal ik je vertellen, wat je zo al meer op je geweten hebt. Je stem komt me niet vreemd voor . . ."

„Nou, dat zou ik toch wel eens willen zien! Omdat ik hier in de nabijheid lig, en door die rode duivels met geweerschoten ontvangen word . . Kan ik het helpen, dat zij bang zijn voor de een of andere overval?"

Arendsoog gaf geen antwoord meer, maar hield de man, wiens donkere gestalte hij nu zeer goed onderscheiden kon, scherp in het oog.

Het werd allengs lichter, en na een poosje verscheen de zilveren maansikkel boven de heuvelrand.

„Ga staan, opdat ik je eens kan bekijken!" beval Arendsoog.

„Waarvoor? Voor wie? Ik . . ."

„Vlug een beetje! Anders help ik je een handje!"
„Ik vertik het . . ."
Op hetzelfde ogenblik schoot Arendsoogs vuist uit en de man kreeg een flinke por in zijn ribben, zodat hij met een kreet overeind vloog.
„Zo is het goed. En nu, draai je naar het licht . . ."
De man schikte zich in het onvermijdelijke en gehoorzaamde.
En Arendsoog keek.
„Oh!" klonk het toen van zijn lippen . . .
Het was een kreet van ontzetting, van pijn.
„Maar . . . jij . . . jij . . . bent . . . jij bent Moulders!"
Verrast deed de man een stap achteruit.
„Wat zeg je? Hoe ken je me? Ik ben hier in de streek in geen jaren geweest!"
Arendsoog balde de vuisten, stond nu vlak voor de schurk.
„Nee, dat is waar! Maar waar je wel geweest bent? Bij Stanhope's farm! Drie jaren geleden!"
„Stanhope's farm?! Wat . . . Wie ben jij . . . Ik . . ."
„Wie ik ben?" klonk het sissend. „Wie ik ben? Ja, jullie kennen me alleen als Arendsoog. Maar aan jou zal ik mijn naam zeggen . . . Ik heet . . . Bob Stanhope!"
De verwarring, die zich bij deze woorden van de man meester maakte, is met geen pen te beschrijven.
„Bob Stanhope! Onmogelijk!"
„Ik zal je laten zien, dat het waar is! Schurk! Jij was de aanvoerder van de bende. Jij was het, die mijn vader in de dood dreef, en mijn moeder tot wanhoop bracht. Jij, ellendeling! Maar ik zal je . . ."
Moulders' ogen zwierven links en rechts, of geen ontsnappen mogelijk was. Maar Arendsoog hield hem scherp in de gaten.
„Nee man, nu is er geen ontkomen meer aan. Je straf zul je hebben. Alle anderen zijn al gepakt, allen, hoor je! Sommigen zijn dood, anderen zitten voor een hele tijd achter slot en grendel. Maar jou, de hoofdschuldige, zal ik zelf . . ."
Wit tot aan de lippen van woede deed hij een stap nader en spande de haan van zijn revolver. Moulders tuimelde achteruit, beide handen in doodsangst opgeheven.
„Blijf staan, schurk! Je verdient niet langer te leven en nog meer mensen ongelukkig te maken! Blijf staan, zeg ik je!"

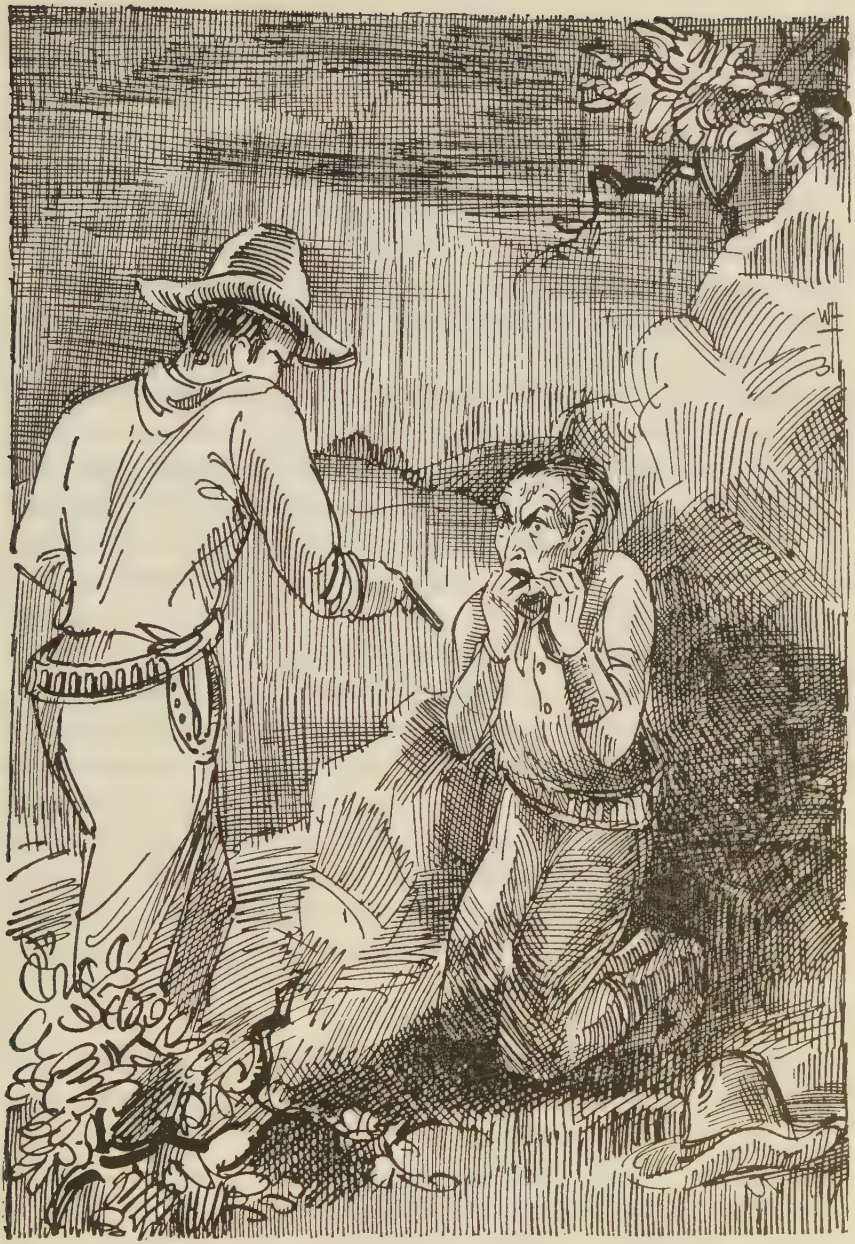

Moulders zonk sidderend op de knieën.
„O, mijn God! Ik wil niet! Ik wil niet sterven! Heb medelijden, Stanhope. Heb dan toch medelijden!"
Hij kroop naar Arendsoog toe, maar deze ging rillend achteruit, als had de man een besmettelijke ziekte.
„Medelijden? Had jij medelijden met mijn vader, toen je hem een kogel door het hart joeg?"
„Genade! Vergiffenis!"
„Had jij medelijden met mijn moeder, toen je haar voor haar leven lang ongelukkig maakte?"
„O, luister dan toch! Genade! Laat me toch gaan! Geef me de gelegenheid, een nieuw en beter leven te beginnen!"
„Had jij medelijden met ons, kinderen, toen je ons van een vader beroofde? Waarom zou ik dan nu medelijden met jou hebben? Schurk! Duivel! Ik bewijs de aarde een dienst, door jou daarvan te laten verdwijnen!"
„Genade! Genade!"
Arendsoog hief langzaam de revolver op, en mikte . . .
De man lag op de knieën, achterover geleund, met de handen op de grond, in een verstarde houding, terwijl de ogen, wijd opengesperd, zijn tegenstander aanstaarden, en het angstzweet in dikke parelen op zijn voorhoofd stond.
Nog altijd was er voor Bobs ogen een rode vlek, die hem belette, iets anders te zien, dan de moordenaar van zijn vader . . .
„Geen genade! Oog om oog, tand om tand! De wet van de prairie! Jouw leven voor vaders leven! Mijn vader zal gewro . . ."
. . . Toen verdween de rode vlek . . .

— — — — — — — — — — — — — —

„Geen wraak, mijn jongen. Denk daar altijd aan. Wat deed Jezus zelf, toen ze Hem aan het kruis hadden genageld? Laat Zijn „Vader, vergeef het hun!" voor ons een levensles wezen!"

— — — — — — — — — — — — — —

Langzaam zakte de hand, die de revolver omkneld hield . . .
Nog was de strijd niet uitgestreden. O, het was zo moeilijk, deze raad te volgen, deze les in toepassing te brengen!
Moulders keek in stille verbazing naar de man voor hem. Waarom schoot hij niet? Wat bezielde hem? Zou hij . . .

„Sta op!" klonk het plotseling uit Arendsoogs mond.
Moulders bewoog zich niet . . .
„Sta op, zeg ik je!"
Moulders kroop achterdochtig overeind.
„Ik . . . ik zal je niet doden . . . Anderen moeten maar over je oordelen . . . Je gaat mee naar Blue-Hill . . ."
In de ogen van Moulders gloeide weer de hoop. Schichtig loerde hij naar alle kanten. Arendsoog lette niet scherp genoeg op, scheen nog te zeer ontdaan van de ontzettende bekoring, die nog maar nauwelijks van hem geweken was.
Moulders, de schurk met het scherpe verstand, voelde dit . . . En hij maakte er een handig gebruik van . . .
Bijna onmerkbaar bewoog zijn arm . . . dan trof zijn gebalde vuist Arendsoog in de borst . . .
De jonge man wankelde, sloeg dan achterover. Maar voor hij viel, had Moulders hem de revolver ontrukt.
De schurk grijnslachte.
„Nou is het mijn beurt! Maar ik zal het beter doen dan jij!"
Arendsoog was half overeind gekropen en zag, wat er gebeuren ging. Hij sloot de ogen, toen Moulders mikte . . .
Maar Moulders schoot niet. Hij had in de verte een gerucht gehoord, en wist, dat er iemand naderde.
„Ik krijg jou later nog wel!" zei hij. „Eerst voor mijn eigen veiligheid zorgen. Als je je beweegt, schiet ik toch!"
Dan was hij verdwenen, en Arendsoog, die wist, dat Moulders in dat opzicht geen praatjes verkocht, was genoodzaakt, de schurk te laten gaan . . .

— — — — — — — — — — — — — —

„Arendsoog alleen zijn? Waar dan andere man?"
Witte Veder was plotseling naast hem opgedoken.
„Duncler reeds weg, toen Witte Veder komen. Hij met anderen naar het noorden vluchten. Maar waar andere man?"
„Ook weg," was het korte antwoord.
Indien Witte Veder verbaasd was, liet hij daarvan toch niets blijken. Tot op heden was er nog niet een, die in Arendsoogs handen viel, ontsnapt. Bovendien, waarom was Arendsoog hem dan niet nagegaan?

„Waarom Arendsoog andere man laten gaan?"
„Hoe kom je er bij, dat ik hem heb laten gaan?"
„Witte Veder weten. Anders blanke schurk niet weg."
„Ik heb hem niet laten gaan. Hij had de overhand. Spreek er met niemand over, wil je?"
Witte Veder, die deze toon kende, zweeg.
Zij stonden in het volle licht der maan, een prachtig doelwit voor een eventuele vijandelijke schutter. En plotseling kraakte een schot . . .
Witte Veder zakte, zonder een kreet te slaken, ineen.
Onmiddellijk lag Arendsoog plat op de grond, en tuurde scherp naar de heuvelrand, waar het schot vandaan kwam.
Eensklaps klonk een schaterlach.
„Jonge ezel! Je hebt je kans voorbij laten gaan! Deze keer heb ik je gemist, maar de tijd zal komen, dat ik mijn zin krijg! Nu ik weet, wie je bent, zul je er vroeg of laat aan moeten geloven! Het is zo ook beter. Een plotselinge dood door de kogel is veel te mooi voor zo'n hond. Good night! En tot weerziens!"
Bob was stil blijven liggen, maar zijn vingers klauwden in de grond onder hem, als had hij de man te pakken, en wilde hij hem vermorzelen
Dan dacht hij plotseling aan Witte Veder, die daar stil naast hem lag.
Dood? . . Hij boog zich over de Indiaan en luisterde aan zijn borst . .
Goddank! Hij leefde!
Dan onderzocht hij, waar de schurk hem geraakt had. En toen hij hem omkeerde, zag hij het: een lelijke wond tussen de schouders.
Hier was onmiddellijke hulp noodzakelijk. Zo voorzichtig als hij kon, en niet meer denkend aan Moulders, die toch nog in de nabijheid kon zijn, nam hij Witte Veder op zijn schouders, en toen, voetje voor voetje, ging hij op weg naar het dorp. Daar aangekomen, werd hij dadelijk door de Indianen omringd.
„Witte Veder is zwaar gewond! Maak gauw een leger voor hem gereed!"
Grijze Beer gaf haastig enkele bevelen, en een ogenblik later lag Witte Veder op een zacht bed van huiden, terwijl Arendsoog opnieuw zijn wond onderzocht.
„Hier moet zo gauw mogelijk een dokter komen!" zei hij. „Laat er een naar Mining-Valley rijden, om dokter Johnson te halen."
Spoedig was er een Indiaan op weg, terwijl enkele anderen er op uit trokken, om de paarden van Arendsoog en Witte Veder te halen.

HOOFDSTUK VI

FEEST

Arendsoog ging niet eerder weg, dan nadat hij zekerheid had, dat Witte Veder goed verzorgd was. Langzaam reed hij naar huis, in diepe gedachten verzonken.

De toestand werd er niet gemakkelijker op, nu Moulders ontsnapt was, temeer, daar deze thans wist, wie Arendsoog eigenlijk was. Zeer zeker zou de schurk niet rusten, voor hij duchtig zijn haat gekoeld had.

Op het erf kwam zijn moeder hem tegemoet.

„Mijn jongen, ik heb zo in ongerustheid gezeten! Je slaat helemaal geen acht op je wond! Hoe kun je nu zo lang wegblijven! Heb je gegeten?"

„Nou, niet veel, moeder!" zei Arendsoog glimlachend. „Ik had er ook geen tijd voor. Mijn wond doet me helemaal geen pijn meer. Die arme Witte Veder is er veel erger aan toe. Hij is neergeschoten door . . . dat raadt u nooit . . . schrikt u niet . . ."

Moeder werd wit.

„O, jongen . . . toch niet . . ."

„Ja moeder! Door Moulders!"

Arendsoog vertelde nu in korte woorden, wat er gebeurd was. Hij verzweeg niet, dat hij bijna had toegegeven aan de bekoring, om Moulders te doden, maar hij vertelde ook van zijn ongerustheid, nu de man ontsnapt was.

„Och, jongen," zei moeder, „het is misschien beter zo. Laat alles maar aan Onze Lieve Heer over."

„Ja, moeder, maar ik ben zo bang voor u en Ann!"

„Jongen, maak je over mij maar niet ongerust. Moulders kent in ieder geval nog niet onze schuilplaats. Ik vind het op het ogenblik het ergste voor die arme Witte Veder. Heb je goed voor hem gezorgd?"

„Natuurlijk, moeder!"

„Dat verwachtte ik ook wel. Maar nu kom je eerst binnen om wat uit

te rusten en te eten. Ondertussen zal ik je groot nieuws vertellen. Er is hier een boodschapper van Pater Boyle."
„Wat?!" riep Arendsoog verrast. „Van Pater Boyle? Komt hij?"
„Ja, hij is al op weg hierheen."
„Wanneer kan hij hier zijn?"
„Vermoedelijk morgenavond en anders overmorgen."
„Dat zou schitterend uitkomen! Overmorgen is het zondag! . . . Maar daar bedenk ik . . . De streek is op het ogenblik helemaal niet veilig! Zolang Moulders hier met zijn bende rondzwerft, loopt de Pater groot gevaar! Ik moet hem onmiddellijk tegemoet!"
„Kalm! Kalm, jongen! Er is geen sprake van, dat je nu weer uitrijdt!"
„Maar, moeder, de veiligheid van de Pater . . ."
„En jouw gezondheid! Dat zijn twee dingen, waarom we moeten denken."
„Goed! Maar mijn gezondheid zal er toch niet onder lijden . . ."
„Dat weet ik nog zo niet. Je vergt te veel van jezelf. Ik weet wel een oplossing. Stuur er de Indiaan Christinus op af."
„Christinus? Is dat de boodschapper?"
„Ja. Hij weet toch het beste, welke weg de Pater kiest."
„U hebt gelijk. Alleen weten we niet, of de Pater een voldoende geleide bij zich heeft. Want al is hij gewaarschuwd, als hij zich niet verdedigen kan . . ."
„Dan geef je Christinus de boodschap mee, dat je morgenochtend de Pater tegemoet komt."
Arendsoog had zich hierbij neer te leggen. Hij ging naar binnen, en vond daar de jonge Indiaan, die bij zijn Doopsel de naam Christinus had gekregen. In enkele woorden was de zaak uiteengezet, en Christinus, die begreep, dat er groot gevaar dreigde, vertrok onmiddellijk.
De andere morgen volgde Arendsoog hem, vergezeld van een aantal Indianen, aan wie hij in de nederzetting om hulp had gevraagd. Daar vernam hij ook, dat er een verbetering in de toestand van Witte Veder was gekomen. Dokter Johnson had de hele nacht bij hem gewaakt. Daar de Indiaan echter nog steeds niet bij kennis was gekomen, had het geen zin, nog langer te blijven wachten.

— — — — — — — — — — — — — —

„Kijk eens aan!" lachte Pater Boyle, toen hij Arendsoog begroet had. „Dat lijkt er veel op, of er een vorstelijk persoon wordt ingehaald!"

„Ja, Pater," zei Arendsoog ernstig „maar toch is het nodig. Er is hier veel gespuis in de buurt, en daar bent u met uw zes Indianen niet tegen opgewassen."
„Maar mijn kleed! Ze zien toch wel, dat ik priester ben! Anders heb ik nooit last!"
„Deze keer vertrouw ik het niet erg. Er zijn er bij, die u, juist omdat u priester bent, niet zullen sparen."

— — — — — — — — — — — — —

Of Moulders niet in de buurt was, dan wel, dat hij een zo grote troep niet durfde aanvallen, in ieder geval ondervonden ze niet de minste last, en veilig en wel bereikten ze de nederzetting, waar het extra escorte afscheid nam. Pater Boyle keek de stoere kerels peinzend na.
„Nog steeds hetzelfde hier?" vroeg hij.
Arendsoog knikte.
„Jammer," zei de Pater. „Er is hier veel werk te verrichten. Ze lijken me toch wel van goede wil. Helaas zit ik te ver weg, en heb ik voorlopig nog werk genoeg."
„Ik doe, wat ik kan, Pater. Maar het heidendom zit er zo ingeroest . . ."
„Toch maar volhouden, Bob. Zo gauw ik me vrij kan maken, kom ik hier een hele tijd. Als jij ondertussen mijn catechist wilt blijven . . ."
„Ik beloof het u, Pater. Alleen, u weet, dat ik mijn handen ook nog met andere dingen vol heb. In deze tijd hebben ze nog al eens wat te verduren van troepen bandieten, die als blanken geen goed voorbeeld geven."
„Je hebt gelijk. En juist bij deze eenvoudige Roodhuiden is het zo moeilijk, ze te doen inzien, dat het christendom wat anders is dan zoals vele zogenaamde christenen het beleven. Maar we geven nooit de moed op. Als er toch maar wat meer helpers in Gods wijngaard kwamen! Je ziet zelf, hoe groot mijn gebied is. Alleen het feit, dat ik hoogstens een of twee maal per jaar bij jullie kan komen, zegt al genoeg."
„Wat zijn de mensen toch bevoorrecht, die in de grote steden wonen," merkte Arendsoog op. „Zij kunnen desnoods iedere dag naar de kerk gaan."
„Als ze dat maar beseften," zuchtte de Pater. „Er zijn er helaas te veel, die maar hoogst zelden gebruik maken van die voorrechten."
Na enkele uren rijden kwamen ze behouden op het Arendsnest aan.

Moeder stond al met Ann bij de deur te wachten, en beiden knielden neer, om de zegen te ontvangen.
„Welkom, Pater!" zei mevrouw hartelijk. „U wilt zeker eerst naar uw kamer, om u wat te verfrissen?"
„Graag, mevrouw, want we hebben nogal wat stof opgedaan tijdens die geforceerde rit."
„Heeft Bob u weer voortgejaagd? Die jongen gunt zichzelf en anderen nooit eens wat rust."
„Nou, nou, moeder!" lachte Arendsoog. „Zo erg is het nu ook weer niet!" En u weet, dat het nodig was. Ik voelde me niet eerder gerust, voor de Pater veilig en wel in het Arendsnest zat."
„Wel!" riep de Pater uit. „Nu zit hij in het Arendsnest, en nu gaat hij eerst zijn veren eens wat opstrijken!"
Daarop volgde hij mevrouw Stanhope naar de logeerkamer, terwijl Arendsoog met Jim zorgde voor het nachtverblijf der Indianen.
„En houdt u nu helemaal nog geen conversatie met buren?" vroeg Pater Boyle, toen ze na het avondmaal nog even rustig bijeen zaten.
„Die conversatie is onmogelijk," antwoordde mevrouw, „omdat er hier in de omtrek nog steeds geen ranchers wonen."
„Onze enige buren zijn nog altijd de Indianen van het dorp, dat we straks passeerden," vulde Arendsoog aan.
„Maar is dat nu wel goed?" vroeg de Pater. „Het is zo toch veel te eenzaam . . . Ja, niet voor jou, Bob. Jij gaat er dag in, dag uit vandoor, komt voortdurend met andere mensen in aanraking. Maar je moeder en Ann en Jim en . . ."
„Och, Pater," zei moeder met een berustend glimlachje, „men moet van twee kwaden het minste kiezen. U weet, waarom we indertijd onze farm verlaten hebben . . ."
„Ja, maar alleen begrijp ik nog maar steeds niet, hoe het komt, dat die Moulders met zijn kornuiten zo'n haat tegen u en uw man hebben."
„U had altijd zo weinig tijd, Pater, en u hebt er nooit naar gevraagd. Maar nu kan ik het u wel vertellen. Bob, jij weet het voor een groot gedeelte al. Ann niet, maar die mag het nu wel horen.
Zoals u weet, zijn wij beiden, mijn man zaliger en ik, in Engeland geboren. Voor we trouwden, vertrok mijn verloofde naar Amerika, omdat hij in Engeland niet voldoende vooruit kon komen. Toen hij hier een goede positie had als opzichter op een grote ranch, liet hij mij over-

komen. Ondertussen had hij het geluk, zelf een ranch te kunnen kopen. In de streek, waar hij opzichter was, hadden ze een overval op een bank gedaan. De directie loofde een toentertijd grote som, drieduizend dollar uit, aan degene, die het klaarspeelde, het geroofde geld terug te brengen. Door een toeval kwam mijn man van een Indiaan te weten, wie de rovers waren. Hun aanvoerder was Moulders. Geheel alleen ging hij naar hun kamp, speurde net zolang, tot hij wist, waar het geld verborgen was, en twee dagen later was hij terug met de politietroepen. Het geld werd in beslag genomen, en de meeste bandieten gearresteerd. Onder degenen, die ontsnapten, was helaas Moulders.

In de rechtszaak, die volgde, moest mijn man natuurlijk komen getuigen, en zodoende wist Moulders al gauw, wie hem deze kool gestoofd had. Een paar dagen, nadat de veroordeling een feit was, kreeg mijn man een anonieme brief, die natuurlijk van Moulders was. Daarin dreigde men hem, dat hij vroeg of laat zijn straf voor het aanbrengen van de bende wel zou krijgen. En we weten nu . . ."

Mevrouws stem beefde. Tranen kwamen in haar ogen. Pater Boyle brak het verhaal af.

„Ja," zei hij, „we weten nu, dat Moulders woord gehouden heeft Maar we weten ook, dat er Eén is, die alles ziet en hoort, en die eenmaal zal oordelen . . . En nu zullen we, als u het goed vindt, eens aan andere dingen gaan denken. Hoe staat het met onze kapel, Bob?"

„O, Pater," antwoordde deze, „die heeft Jim ondertussen al klaar gemaakt. Hij is er natuurlijk al aan begonnen, zo gauw hij hoorde, dat u zoudt komen."

Als kapel diende een loods achter het huis, die in gewone omstandigheden als bergplaats was ingericht voor allerlei, wat men niet direct nodig had. Nu was dit alles opgeruimd, en de kleine ruimte herschapen in een stemmige huiskapel. Een ruw altaartje stond op een verhoging, wachtend op de bekleding, die de Pater altijd meebracht. In het midden waar de altaarsteen zou rusten, gaapte nog een ondiep, vierkant gat. Met behulp van gordijnen had Jim zelfs een biechtstoel gefabriceerd. En daar werd nu door de Pater biecht gehoord, nadat hij eerst met Jim en Bob het altaar in orde had gebracht.

De andere morgen was het groot feest. Na de H. Mis, waaronder allen, ook de Indianen-geleider, te Communie gingen, wachtte een kostelijk ontbijt, opgediend door de meid, die vóór de anderen was weggegaan.

Over het Arendsnest was de zondagsrust vredig neergestreken . . .
Een plechtig lof besloot deze heerlijke dag . . .

— — — — — — — — — — — — — —

's Maandagsmorgens in alle vroegte vertrok de Pater weer, begeleid door Arendsoog en hetzelfde escorte Indianen uit de nederzetting. Men kon immers nooit weten! Moulders mocht eens in de buurt zijn . . .

HOOFDSTUK VII

DE ONTVOERING VAN ANN

Door het lover der bomen toverde de zon schittervlekken op het met bloemen doorsprenkelde gras. Ann liep neuriënd het pad af, tot aan de dikke, oude denneboom. Dit was de grens, die Arendsoog had aangewezen. Verder mocht ze niet gaan, wilde ze zichzelf niet in gevaar brengen.

Wat jammer, dat Bob, haar Bob, er nu niet was, om met haar te genieten van deze stralende morgen! Maar hij was natuurlijk weer op pad, om slechte mensen op te sporen, en aan het gerecht over te leveren. Ann ging op een omgevallen boom zitten, en staarde peinzend voor zich uit. Wat zou het toch veel prettiger zijn, als Bob nu eens thuis wilde blijven. Moeder had het hem al zo vaak gevraagd, maar hij trok er telkens maar weer op uit. En het was zo gevaarlijk! Had hij niet een paar maanden geleden nog die wond in zijn arm gekregen, toen hij die bandieten van Mining-Valley vervolgde? Als ze hem nu vandaag of morgen eens doodschoten, wie zou dan voor moeder en voor haar zorgen? Wie zou er dan met haar lachen en stoeien?

Wie zou moeder, als ze zo treurig zat te kijken, weer opvrolijken? Wie zou haar poppen repareren, of nieuwe snijden uit een stuk hout, zoals alleen hij dat kon, op de lange winteravonden, bij het helder vlammende houtvuur? Maar het hielp toch immers allemaal niets! Bob ging voortdurend weer weg, hoe vaak ook zij en moeder hadden geprobeerd, hem er van terug te houden . . .

„Kleine miss zo treurig kijken!"

Met een gilletje sprong Ann op. Achter haar stond een Indiaan, een, die ze niet kende.

„Man, je laat me schrikken! Wie ben je?"

De Indiaan grijnsde.

„Ik Vlugge Pijl. Ik brengen brief van Arendsoog."

„Van Arendsoog? Voor mij?"

„Voor zuster Ann."
„Die ben ik. Geef me de brief. Vlug!"
De Indiaan haalde een opgevouwen papier van tussen zijn gordel en overhandigde het aan het meisje. Ann vouwde het open.

Ann,

Kom zou gauw mogelijk naar fort Blue-Hill. Ik heb je nodig. Ga met de Indiaan Vlugge Pijl mee, die een paard voor je heeft. Moeder is al door een ander gewaarschuwd en weet er dus van. Keer niet terug naar huis, maar ga dadelijk mee. Er is geen tijd te verliezen. Ik laat dit door een ander schrijven, omdat ik gewond ben.

Bob.

Verbaasd bleef ze staren op de brief. Wat zou er aan de hand wezen?
„Kleine miss doen, wat in brief staan?" vroeg de Indiaan.
„Wat is er gebeurd? Heeft mijn broer een ongeluk gehad?"
„Yes! Vlugge Pijl vertellen, als onderweg zijn. Maar spoed! Spoed!"
Ten hoogste verwonderd volgde ze werktuigelijk de Indiaan, die haar snel voorging het kronkelende pad af.
„Waarom ben je niet met de paarden naar boven gekomen?" vroeg Ann. „Dat kan toch heel gemakkelijk?"
„Vlugge Pijl nog nooit hier geweest. Vlugge Pijl niet weten."
„Waarom stuurt Arendsoog Witte Veder dan niet?"
„Witte Veder niet weg kan. Hij Arendsoog helpen in Blue-Hill."
„Ik begrijp er niets van. Ik dacht, dat hij in het dorp was, en nog niet zo ver weg mocht. Vertel dan toch, wat er aan de hand is!"
„Nog niet. Eerst wij moeten te paard zitten."
Ann begon het geval hoe langer hoe vreemder te vinden. Het was toch wel in orde? Nogmaals las ze het briefje. Het kon heel goed mogelijk zijn, dat haar onvoorzichtige broer een ongeluk gekregen had. En toch vertrouwde ze die sluw uitziende Indiaan niet.
„Ik ga geen stap verder, voor je me zegt, wat er aan de hand is."
„Ik niet eerder spreken mogen, voor onderweg."
„En ik zeg je, dat ik niet verder ga, voor ik het weet. Ga dan maar alleen."
„Kleine miss dadelijk ernstig spijt hebben, als zij niet doen, wat in

brief staat. Kleine miss dadelijk meegaan. Groot gevaar dreigen voor Arendsoog."
„Welk gevaar? En wat kan ik daar aan doen?"
„Arendsoog dit zelf vertellen."
„Ik ga niet verder. Je bedriegt me!"
„Waarom arme Indiaan kleine miss bedriegen? Vlugge Pijl toch brief geven?"
Dit was waar, en toch . . . Waarom kon ze niet even terug naar haar moeder? Wat maakten die enkele minuten nu uit, op een tocht van ruim twee dagen! Ze begon spijt te krijgen, dat ze de Indiaan reeds zover gevolgd was.
„Ik ga terug! Ik wil eerst met mijn moeder spreken."
„Kleine miss niet terug. Dadelijk meegaan!"
Ann keerde om.
„Ik ga terug. Wacht maar even hier. Ik ben zo weer bij je."
„Kleine miss niet terug!!"
Er klonk een onmiskenbare dreiging in de stem van de Indiaan, en Ann begon angstig te worden. Ze zette het plotseling op een lopen, maar ze was nog geen tien meter verder, of de Indiaan had haar reeds bij de schouders.
„Kleine miss gewillig meegaan en niet schreeuwen, anders . . ."
Ann keek met grote angstogen naar het blinkende bowiemes, dat Vlugge Pijl veelzeggend opgeheven had.
„Maar waarom moet ik meegaan! Ik geloof niets, van wat in dit briefje staat. Het is vervalst, dat kan niet anders."
„Kleine miss mij geven deze brief."
„Kun je begrijpen!" riep Ann dapper. „Als deze brief van Arendsoog is, dan zal ik hem houden, om hem zelf te vragen . . ."
„Vlugge Pijl deze brief hebben!"
Ann frommelde het papier tot een stevig balletje en wierp het met een vlugge handbeweging in de struiken.
„Ga het daar maar zoeken!" daagde ze hem uit.
De Indiaan begreep, dat dit onmogelijk was. Ondertussen had Ann de kans, te ontsnappen, en bovendien verloor hij veel tijd. Zonder verder nog één woord te zeggen, greep hij het meisje beet en dwong haar, het pad verder af te lopen. Beneden stonden twee paarden. Hij tilde Ann in het zadel en spoedig galoppeerden beiden de prairie op . . .

„Hoe gaat het, boy? Heb je nu geen spijt, dat je toch bent meegegaan?"
Arendsoog keek bezorgd naar Witte Veder, die met gesloten ogen op de grond lag. De inspanning van de rit was blijkbaar te groot geweest voor de nauwelijks van zijn wond herstelde Indiaan. Arendsoog had er eerst niet van willen weten, hem mee te nemen, maar Witte Veder had zo lang gesmeekt, en ten laatste gedreigd, er alleen op uit te zullen trekken, dat Arendsoog hem zijn zin gaf. Na een paar uur rijden was echter de Indiaan van zijn paard gegleden, en had Arendsoog hem niet gegrepen, dan zou hij een lelijke val gedaan hebben.
„Witte Veder zo weer beter. Witte Veder niet herstellen kan in wigwam, wel buiten in zon."
„All right! Maar toch was het beter geweest, dan maar wat in het dorp rond te wandelen."
„Witte Veder niet zijn kunnen luie hond. Arendsoog werken, dan Witte Veder werken."
„O kom! Wie maakt mijn dappere rode broeder nu uit voor een luie hond? Dat durft toch niemand te doen, zolang Arendsoog leeft? Maar, als je een beetje uitgerust bent, zullen we langzaam terugrijden."
„Arendsoog dan niet voorgenomen plannen uitvoeren?"
„Dat kan wel wachten, boy."
„Wachten op Witte Veder?"
„Zeker. Waarom niet? De bende, die de veediefstallen pleegt op de W-ranch, zal er over een paar dagen ook nog wel zijn."
De Indiaan keek Arendsoog dankbaar aan. Hij haakte er naar, weer mee te kunnen gaan, maar voelde zeer goed, dat hij daartoe op het ogenblik nog niet in staat was.
„Ik zal nu alleen maar wat op verkenning uitgaan," zei Arendsoog.
„Arendsoog vooral voorzichtig zijn! Veedieven hem doodschieten, als zij hem zien. Zij zeggen, Devil Jack er bij zijn."
„Zeker zal ik voorzichtig zijn. Dat Devil Jack er bij is, weet ik. Hij is laatst in Mining-Valley gezien, en sindsdien verdwenen. Hij vertrok naar het noorden . . ."

— — — — — — — — — — — — — —

Nadat Arendsoog zijn rode vriend had teruggebracht naar het dorp en voldoende proviand had gepakt, wendde hij zijn paard aanstonds naar het noorden. Het was nog vroeg in de morgen, en hij hoopte de W-ranch in twee dagen te bereiken. Een nacht onder de blote hemel door-

brengen was voor hem geen bezwaar. Had hij de weideplaatsen van het vee ontdekt, dan zou hij spoedig genoeg sporen van de dieven vinden, en dan kon hij zijn maatregelen nemen. Het was voor hem nog steeds een raadsel, waar het vee werd heengevoerd. Niet naar het oosten, want dan moesten ze van tamelijk dichtbij fort Blue-Hill passeren, en dat was te riskant. Verder naar het noorden was uitgesloten. Daar was geen enkele spoorlijn, waar ze het vee konden inladen. Naar het westen, over de bergen? Dan zouden ze een pas moeten gebruiken, die aan anderen onbekend was. En dit moest wel zo zijn, daar ze toch moeilijk naar het zuiden konden trekken, langs Mining-Valley.
Tegen de avond zocht hij een beschutte plek, en na het avondmaal, dat hij zelf bereidde op een klein houtvuur, rolde hij zich in zijn deken, en sliep spoedig.

HOOFDSTUK VIII

EEN NEDERLAAG

Diezelfde avond werd het dorp in opschudding gebracht door oude Jim, die dodelijk ongerust mededeling kwam doen van de verdwijning van Ann.

Geen der Indianen kon hem helpen. Niemand had haar gezien.

„Waar is dan toch Arendsoog!" riep hij uit. „Het zal zijn moeders dood nog zijn, als de kleine meid niet terecht komt!"

Op dit ogenblik baande zich Witte Veder een weg door de omstanders.

„Wat gebeurd zijn?" vroeg hij.

„Kleine Ann is verdwenen!" antwoordde Jim. „Weet jij niet, waar Arendsoog is?"

„Arendsoog op weg naar W-ranch, om veedieven te bespieden."

„Mijn God! Dat is ruim twee dagreizen van hier! Wanneer is hij op weg gegaan?"

„Vanmorgen."

„Hij moet gewaarschuwd worden! Maar wie zal dat doen? Ik durf Mrs. Stanhope niet alleen te laten."

„Ik," zei Witte Veder.

„Jij? Maar je bent nog nauwelijks hersteld!"

„Vanmorgen Witte Veder zeer vermoeid van eerste rit," kwam Grijze Beer tussenbeide.

„Niemand precies weten, hoe Arendsoog rijden," zei Witte Veder. „Alleen Witte Veder weten. Witte Veder zal gaan."

„Is het waar, wat hij zegt?" vroeg Jim, ofschoon hij wel wist, dat de Indiaan geen onwaarheid zou spreken.

Niemand antwoordde. Witte Veder was reeds verdwenen.

„Voorzichtig, boy!" riep Jim hem na. „Pas op jezelf!"

Vijf minuten later klonk een zich snel verwijderende galop in de stilte van de nacht. Witte Veder was vertrokken . . .

— — — — — — — — — — — — — —

Arendsoog reed voorzichtig verder. Hij wist, dat hij op het gebied van de W-ranch was, en dus op gevaarlijk terrein. Hij wilde zelfs niet, dat een van de cow-boys hem zag, want hij had er een stil vermoeden van, dat de veedieven geholpen werden door een of meer leden van het personeel. En werd zijn aanwezigheid gemeld, dan kon hij er vrijwel zeker van zijn, dat het nieuws gauw bekend was aan Devil Jack en zijn volgelingen. Dit was wel het laatste, wat hij wenste, want dan werd hij gedwongen, reeds nu handelend op te treden, en hij had Witte Veder beloofd, te wachten, tot deze geheel hersteld was.
Hij hield de westzijde van de ranch, in de hoop, zodoende op sporen te stoten, die hem zouden vertellen, waar het vee werd heengevoerd. Dit noodzaakte hem, af en toe kleine omwegen te maken, om enkele rotspartijen te vermijden. En juist toen hij een hoek wilde omgaan, hoorde hij plotseling hoefgetrappel van tamelijk dichtbij. Dat dit nog niet eerder tot hem was doorgedrongen, kwam, doordat de rotsen vrij hoog waren, en slechts een nauwe kronkelweg openlieten. Vlug wendde hij zijn paard en keerde een eindje terug, om zich dan in een bosje te verschuilen. Zijn paard liet hij neerliggen, en hij bedekte met zijn hand de neusgaten van het dier, opdat het zijn meester niet door snuiven zou verraden.
Terwijl de ruiters, vier in getal, hem passeerden, ving hij een brokstuk van hun gesprek op.
„Dus het ging nogal gemakkelijk?"
„O ja, die Vlugge Pijl heeft zijn werk uitstekend gedaan. Ze hebben er zeker niets van gemerkt, voor het avond was, en toen was hij al een flink eind op weg."
„Als ze hem maar niet op het spoor zijn gekomen."
„Och, het is best mogelijk, dat ze hem niet eens vervolgd hebben, want ik denk, dat ze helemaal niet weten, hoe het meisje verdwenen is."
Het verdere van het gesprek ging voor Arendsoog verloren, omdat de ruiters een hoek omsloegen. Hij richtte zich langzaam op en staarde peinzend voor zich uit.
„Devil Jack was er bij!" mompelde hij. „Maar dat ook Moulders hier achter stak, wist ik niet. Bovendien schijnen ze nog een andere pijl op hun boog te hebben. Het beste is, de heren te volgen, om te zien, waar ze heen gaan."
Hij steeg weer te paard en reed voorzichtig de vier veedieven achterna.

Hij zorgde wel, een behoorlijke afstand te bewaren. Ook vergat hij niet, af en toe achter zich te kijken, omdat de mogelijkheid bestond, dat nog meer veedieven dezelfde weg volgden. Na een poos hield het hoefgetrappel voor hem plotseling op, en hij begreep, dat de ruiters waren afgestegen. Ze hadden waarschijnlijk hun kamp bereikt. Ook hij liet zich van zijn paard glijden en leidde het een eind opzij. Hij bevestigde de leidsels losjes aan een tak. Ofschoon het dier de lus gemakkelijk zou kunnen lostrekken, was Arendsoog er verzekerd van, dat het dit niet dan in uiterste noodzaak zou doen. Gevaar, dat het paard hun beider aanwezigheid zou verraden, door te dicht bij het kamp te komen, bestond er dus bijna niet.

Voorzichtig ging Arendsoog nu te voet verder, op zoek naar het kamp. Het kostte hem nogal enige moeite, want de ruw getimmerde hut stond goed verscholen tussen rotsen en bomen. Dit maakte het Arendsoog echter vrij gemakkelijk, om het kamp zeer dicht te naderen. Omzichtig kroop hij tussen de struiken verder, tot hij alles goed kon overzien, en ieder woord, als dit tenminste werd gesproken, kon verstaan. Hij moest echter een poosje geduld hebben, want de mannen waren blijkbaar in de hut, en daar de deur hiervan gesloten was, drong geen geluid naar buiten door. Arendsoog waagde het niet, nu, bij klaarlichte dag, nog verder te gaan, om door het enige venster een blik naar binnen te kunnen werpen. De kans op ontdekking was dan te groot.

Daar werd de deur geopend, en een der mannen kwam naar buiten met een emmer, om water te halen aan een beek, die dicht bij de hut stroomde. Hij liet de deur open, en toen drongen de stemmen van de anderen tot Arendsoog door. Duidelijk onderscheidde hij die van Moulders en Devil Jack. Maar plotseling hoorde hij een meisje spreken, en het was hem, of zijn hart stilstond. Nu begreep hij, waarover de mannen het hadden, toen ze hem voorbij reden.

Kleine Ann was ontvoerd! . . .

Zijn eerste opwelling was, op te springen, en met de revolver in de vuist de mannen te dwingen, zijn zuster aan hem over te geven. Maar hij bedacht zich bijtijds. Er stonden nog andere belangen op het spel. Er zat niets anders op, dan te wachten, tot het donker was, om dan door list de kleine Ann te bevrijden.

Geduldig bleef hij liggen, in de hoop, nog iets van de gesprekken op te vangen.

„Morgen is het nog te vroeg," klonk de stem van Moulders.
„Waarom?" werd er gevraagd door Devil Jack. „Hoe eerder hoe beter, zou ik zeggen."
„Nee, alles is nog niet helemaal in orde. O'Conner vertelde, dat de baas argwaan had gekregen. Als die merkt, dat zijn opzichter er persoonlijk bij betrokken is, dan wordt alles veel lastiger. Want met O'Conner, die zelf de zaken regelt, op de ranch, gaat het immers nou van een leien dakje."
Aha! Dacht Arendsoog. Dus het is O'Conner. Daar had ik al een vermoeden van. Wacht maar, heren! Als eerst Ann maar bevrijd is, dan zullen we verder zien!
Plotseling dook hij zo diep mogelijk weg, de hand aan de revolver . . . Iemand was hem rakelings gepasseerd!
Maar de man scheen te veel haast te hebben, om de hut te bereiken. Hij keek rechts noch links, stapte snel naar binnen, en . . . wierp de deur achter zich dicht.
Wrevelig keek Arendsoog naar de gesloten deur. Want nu kon hij niets meer horen. Er schoot hem niets anders over, dan maar geduld te koesteren, tot het donker genoeg was, om de hut ongezien te naderen.
De tijd viel hem lang, maar niet voor niets had hij dagelijks met Indianen omgegaan. Hij bleef rustig, waar hij was. En toen eindelijk de duisternis gevallen was, begon hij voorzichtig vooruit te kruipen in de richting van de hut. Deze leek nu niet anders meer dan een donkere massa. Geen enkel lichtstraaltje drong naar buiten door. Klaarblijkelijk hadden de bandieten hun raam voorzien van een goed sluitend luik. Pas toen hij vlak bij was, onderscheidde hij een enkele lichtstraal, die onder de kier van de deur door viel. De tijd was dus nog niet gekomen, om in de hut door te dringen. Geluidloos sloop hij voort tot vlak onder het raam en luisterde scherp. Hij hoorde echter niets. Enigszins wantrouwig keerde hij terug naar de deur.
Zouden ze al slapen? Maar waartoe diende dan dat licht?
Onwillekeurig keek hij weer naar beneden, maar tot zijn verwondering was de lichtstraal verdwenen. Ze schenen dan toch te gaan slapen. Blijkbaar voerden ze iets in hun schild, waarvoor ze voor dag en dauw al op moesten.
Des te beter, dacht Arendsoog. Dan hoef ik niet zo lang te wachten. Even nog stond hij in tweestrijd.

Was het niet beter, de morgen af te wachten, en dan, nadat de schurken vertrokken waren, Ann uit de hut te halen? Maar de kans was groot, dat er iemand achter bleef, en die zou waarschijnlijk scherp de wacht houden, zodat het vrijwel uitgesloten was, dat hij de hut kon bereiken, zonder een schot te krijgen. Daar kwam nog bij, dat hij niet veel tijd had. Zodra Ann bevrijd was, moest hij haar terugbrengen. Eerder kon hij niets tegen de veedieven beginnen. Hij hoopte maar, dat Witte Veder hem spoedig achterna zou komen, dan kon die de wacht van hem overnemen, terwijl hij met Ann naar het Arendsnest terugkeerde. Met dat al zou hij zeker drie dagen kwijt zijn, vooropgesteld, dat hij voor Ann een paard kon machtig worden. Dit leek hem echter zo onmogelijk niet, want toen het nog licht was, had hij reeds kunnen bepalen, waar de paarden zich moesten bevinden.

Voorzichtig probeerde hij nu de deur. Deze was niet afgesloten, een teken, vond hij, dat ze zich hier volkomen veilig waanden. Hij waagde het, de deur een weinig open te duwen. Hij hoefde niet bang te zijn, dat de scharnieren kraken zouden. De deur was als gewoonlijk opgehangen aan een paar stukken leer.

Ademloos wachtte hij af, of men er binnen iets van gemerkt had. Niets bewoog zich echter . . .

Arendsoog stond op het punt, naar binnen te sluipen. Hij weifelde echter . . . Er was iets, dat hem verontrustte. Hij zou niet kunnen zeggen wat, maar hij voelde, dat er iets niet in de haak was . . . Het was er tè stil binnen . . . Indien ze sliepen, of in de dommel waren, dan zou hij allicht enkele geluiden horen, een zucht, het gekraak van hout, als iemand zich keerde op zijn legerstede . . .

Heel voorzichtig duwde hij de deur wat verder open, keek dan door de kier . . . regelrecht in de loop van een revolver! Maar Arendsoogs tegenwoordigheid van geest had hem nog nooit verlaten. Een sprong opzij, en hij was buiten bereik van het wapen . . .

„Hands up! Arendsoog!" hoorde hij echter op hetzelfde ogenblik achter zich, en tegelijkertijd zette een duw met een revolver kracht bij aan deze woorden.

Arendsoog deed het enige, wat hem in deze omstandigheden mogelijk was: hij stak de handen omhoog.

„Laat die revolver vallen!"

Het pistool kletterde neer op de rotsachtige grond.

„En nou naar binnen!"
Mislukt! dacht Arendsoog, terwijl hij gedwee ook dit bevel opvolgde wel wetend, dat Moulders, (want diens stem had hij onmiddellijk herkend) geen seconde aarzelen zou, om te schieten.
Toch achtte hij alles nog niet verloren. Witte Veder was er ook nog, al kon hij dan ook niet dadelijk te hulp snellen. Maar Witte Veder moest gewaarschuwd worden. En dat moest zijn paard doen . . .
Plotseling weerklonk door de stille nacht een eigenaardig gefluit.
„Wat is dat voor gekheid?" vroeg Moulders verstoord.
Opeens begreep hij echter.
„Vlug!" schreeuwde hij, terwijl hij, met Arendsoog voor zich uit, bij de deur kwam. „Vlug! Zijn paard! Hij heeft het gewaarschuwd!"
Arendsoog glimlachte voor zich heen. Lightfeet kregen ze niet. Een zacht gehinnik had zijn oor bereikt, en hij wist, dat het trouwe dier zijn bevel „Naar huis!" begrepen had.
Op dit moment stormde hem een aantal mannen voorbij, die direct de hoek van de hut omgingen. Naar de paarden, begreep Arendsoog.
Even later klonk hoefgekletter: de achtervolging van Lightfeet was begonnen.
Ondertussen werd hij de hut ingeduwd, waar men reeds weer licht had gemaakt. Hij onderscheidde alleen Devil Jack. Van Ann was niets te ontdekken. Waarschijnlijk zat zij ergens opgesloten.
„Ah!" riep Devil Jack grijnslachend uit. „Daar hebben we nu onze vriend Arendsoog. Kom binnen, mijn jongen, kom binnen! Ga zitten, ga zitten! Je zult wel geschrokken zijn van deze buitengewone ontvangst, en je zult hopelijk meteen wel inzien, dat je tegen mannen als Fred Moulders en mij niet opgewassen bent."
Arendsoog verloor geen moment zijn kalmte. Hij keek de kerel glimlachend aan.
„Wat verspil je weer een woorden, Devil Jack," zei hij. „Je weet heel goed, dat je bang voor mij bent."
De bandiet liet een ruwe schaterlach horen.
„Bang! Jongmens, vergeet in 's hemelsnaam niet, tegen wie je spreekt, want dat kon je wel eens opbreken!"
Arendsoog deed, alsof hij hem niet hoorde, en wendde zich half tot Moulders.

„Zeg, Moulders, als het je hetzelfde is, zou ik graag de handen naar beneden doen. Het is wat vermoeiend, zie je."
„All right!" bromde Moulders. „Als je maar weet, bij de minste beweging gaat mijn revolver af."
„Weet ik. Die revolver van jou is altijd nogal gemakkelijk afgegaan. Ik zou wel enkele feiten op kunnen noemen, waarvoor de lui van fort Blue-Hill je allang zoeken."
„En nou hou jij die grote mond van je, of ik sla hem dicht!" brulde Moulders woedend.
„Verspil geen woorden, Fred!" hitste Devil Jack hem op. „Of anders, laten we hem eerst even onschadelijk maken."
„Dat is beter, ja," stemde Moulders toe. „Je kunt zo iemand nooit vertrouwen. Doe je handen naar achteren!" gelastte hij aan Arendsoog, tegelijkertijd zijn revolver scherper richtend. Hier beging hij echter een onvergefelijke domheid. Want hij verschafte Arendsoog de gelegenheid om zijn armen in beweging te brengen, een gelegenheid, waarop hij al lang had gewacht. Hij had namelijk opgemerkt, dat hij vlak bij de lamp stond . . .
Er klonk glasgerinkel, en de hut was in duisternis gehuld. Tegelijkertijd een scherpe knal . . . een kreet van pijn . . . echter niet van Arendsoog. Het was de stem van Devil Jack!
„Verduiveld! Oh! Je hebt me in de arm geschoten!!"
Geen wonder, dacht Arendsoog, die op hetzelfde ogenblik, dat hij de lamp van de tafel sloeg, opzij was gesprongen, en wist, dat Devil Jack zich op één lijn met hem en de revolverloop had bevonden. Nu zat hij neergedoken achter de tafel, niet goed wetend, wat hij moest beginnen. Het was doodstil in de hut. Arendsoog begreep, dat Moulders op het gehoor trachtte te bepalen, waar zijn tegenstander zat. Daarom kon hij zich niet bewegen, omdat het geringste geluid hem zou verraden. Toch kon hij niet te lang wachten, want ieder ogenblik waren de achtervolgers van Lightfeet terug te verwachten, en dan was alles verloren. Zijn ogen, spoedig gewend aan de duisternis, ontwaarden de schim van Devil Jack, die, ondanks de pijn, toch zijn gekreun inhield, om Moulders te helpen. Onder de tafel door onderscheidde hij de benen van Moulders . . .
Het was zijn enige kans, en hij greep die aan . . .
Even later werd Moulders volgens alle regelen der kunst „beentje ge-

wipt". Met een schreeuw van schrik sloeg hij achterover, en Arendsoog, die zich vliegensvlug onder de tafel had doorgewerkt, zat in een oogwenk boven op hem, tastend naar de revolver, die hij niet had horen vallen. Hij kreeg Moulders rechterarm te pakken, en drukte die tegen de grond. Hij ontmoette weinig tegenstand, en hij leidde daaruit af, dat de schurk door de val verdoofd moest zijn. Even later omklemde zijn hand de revolver, maar dat was dan ook het laatste, wat hij zich herinnerde . . .

Hij had gehoopt, dat Devil Jack buiten gevecht zou zijn gesteld. Die was echter nog wel in staat, hem met een stuk hout zulk een klap op het hoofd te geven, dat hij als een blok neerviel . . .

— — — — — — — — — — — — — —

Onduidelijk drongen stemmen tot hem door. Hij kon echter geen woord onderscheiden. Het suisde in zijn oren, of hij in het water ondergedoken lag . . . Langzamerhand keerde evenwel het bewustzijn terug Hij opende de ogen, en zag, dat de hut weer verlicht was. Bij het vuur, dat nu een rossige schijn tegen de houten zoldering wierp, zaten enkele mannen, waaronder Moulders en Devil Jack, de laatste met zijn arm in een doek.

Toen herinnerde Arendsoog zich alles, en hij deed tegelijkertijd twee onaangename ontdekkingen.

De eerste was, dat hij een ondragelijke hoofdpijn had, de tweede, dat hij zo gebonden was, dat hij geen vin kon verroeren.

„Als die knol naar huis terug is," hoorde hij Moulders zeggen, „dan moeten we ons in ieder geval haasten."

Arendsoog wist nu zeker, dat Lightfeet ontsnapt was.

„Nou, zo'n haast heeft het niet," antwoordde Devil Jack. „Het duurt minstens drie dagen, eer er iemand hier kan zijn, en dan zijn wij er niet meer."

„Drie is wel wat veel. Want je kunt er op rekenen, dat dat paard zo mogelijk bijna aan één stuk door loopt. Zeg dus maar gerust, twee dagen. Daarom moeten we morgen dadelijk aan de slag, en O'Conner moet vannacht nog een boodschap hebben. We zijn met het vee nog niet over de pas! Het is de grootste troep, die ik ooit onderhanden gehad heb."

„Nou, dan moest Ritter maar gaan. Die kent de weg het beste, en weet, waar hij O'Conner vinden kan.

Een van de mannen stond op en rekte zich uit.
„Veel zin heb ik er niet in," zei hij, „maar ik veronderstel, dat het nodig is. Wat voor boodschap moet ik overbrengen?"
„Zeg hem," antwoordde Moulders, „dat hij moet zorgen, dat het vee morgen al de kant van de pas wordt opgedreven. Vertel hem maar, wat er is voorgevallen, dan begrijpt hij wel, dat er haast bij is. Zolang dat vee niet over de pas is, kunnen wij geen pottekijkers hebben."
„Anders niks?"
„Nee. Voor de rest gaat alles, zoals we met hem hebben afgesproken."
Arendsoog lag ingespannen te luisteren, glurend door zijn half gesloten oogleden. Hij hield zich opzettelijk bewusteloos, hopend, op deze manier nog iets te weten te komen. Niet, dat hij vertrouwde, deze veediefstal op grote schaal nu nog te voorkomen. Maar hij kon misschien later het gestolene opsporen, en wellicht daarbij ook de dieven. Even schoot het door zijn gedachte, dat de schurken hem waarschijnlijk zouden vermoorden, maar dat wierp hij dadelijk zover mogelijk van zich af. Hij vertrouwde er vast op, dat God hem en de kleine Ann niet in de steek zou laten.
„Wat doen we met hem daar?" vroeg Devil Jack, doelende op Arendsoog.
„Die brengen we zolang naar de grot, met de kleine"
„Zouden we hem niet . . ."
Even hield Arendsoogs hart op met kloppen . . .
„Nee. Ik heb hem later nog voor wat anders nodig. Dat zal ik je wel eens vertellen. Eigenlijk loer ik al lang op hem, maar tot nog toe was hij me steeds te glad af."
Moulders stond op, en kwam op Arendsoog toe. Even stond hij bij de roerloze gedaante, toen gaf hij hem een hevige trap. Arendsoog slaagde er in, zich stil te houden, ondanks de pijn, die de schop hem veroorzaakte.
De anderen keken onbewogen toe.
„Dit is nog maar het begin, mannetje! Als we eerst maar eens op de W-ranch klaar zijn, dan spreken we mekaar nader. En nu mannen, geloof ik, dat we nog maar wat moesten gaan slapen. Deze hier is nog in geen uren bij, en bovendien kan hij de touwen toch niet loskrijgen. Morgen is er genoeg te doen, dus neem van je rust mee, wat je nog krijgen kunt."

HOOFDSTUK IX

HULP

Bij een klein vuur hurkte huiverend in de stille, koele nacht een eenzame Indiaan . . .

Witte Veder was genoodzaakt, enige rust te nemen. De vorige nacht en de daar op volgende dag had hij voor het grootste deel in het zadel doorgebracht, en zowel hijzelf, als zijn paard hadden daarbij een bewonderenswaardig uithoudingsvermogen vertoond. Thans echter waren zij vrijwel uitgeput. Witte Veder voelde, dat hij nog lang niet op krachten was gekomen, en, ofschoon hij er geen acht op wilde slaan, keerde toch de pijn in zijn borst in alle hevigheid terug. En daarmee ook de koorts . . . Rillend dook hij ineen, half soezend . . .

Plotseling echter stond hij overeind. Zijn scherpe oren hadden de hoefslag van een snel galopperend paard opgevangen! Wie kon dat zijn, die midden in de nacht reed, of de duivel in eigen persoon hem op de hielen zat?

Eensklaps hinnikte zijn eigen paard, en even plotseling was het hoefgetrappel opgehouden. Een blij gehinnik klonk terug, dan kwam het paard snel nader in de richting van het vuur. Even later stond Lightfeet, geheel met schuimvlokken bedekt en nog trillend van de vliegende galop, bij een dodelijk ontstelde Indiaan . . .

„Lightfeet! Maar waar dan Arendsoog zijn?"

Het paard hinnikte zacht, als begreep het, wat er gevraagd werd.

Witte Veder zag in, dat er iets ernstigs gebeurd moest zijn. Hij onderzocht onmiddellijk het zadel, doch vond geen bloedvlekken. De buks van Arendsoog hing nog aan de zadelknop. Zijn eigen paard was reeds naderbij gekomen en besnuffelde Lightfeet nieuwsgierig.

Een ogenblik nog stond Witte Veder in gedachten. Wanneer Arendsoog niet van zijn paard geschoten was, dan kon het niet anders, of hij was onverhoeds overvallen. Maar dan zou hij hoogstwaarschijnlijk ook nog wel in leven zijn. Zijn besluit was snel genomen. Hij zadelde zijn paard, slingerde zich erop, en, wegrijdend, riep hij Lightfeet toe:

„Come on, Lightfeet! Weg wijzen naar Arendsoog!"
Maar Lightfeet maakte in het geheel geen aanstalten, om Witte Veder voor te gaan. Het edele dier hinnikte zacht, en keek de Indiaan met zijn grote bruine ogen aan, als wilde het hem iets vertellen.
„Maar, wat dat nu zijn? Come on! Naar Arendsoog!"
Witte Veder kon niet weten, dat Lightfeet reeds eerder een bevel had gekregen, het bevel „Naar huis!", dat zijn eigen meester het had gegeven, en dat het paard nog niet geheel en al had uitgevoerd. Hij bracht nu door *zijn* commando het dier aan het weifelen, want hij was een goede bekende, zijn paard eveneens, en . . . het verlangen naar zijn meester werd Lightfeet bijna te sterk.
Witte Veder, die, als geboren zoon der wildernis, een bijna onuitputtelijk geduld bezat, had nu echter de tijd niet, om te wachten, tot het paard uit zichzelf mee wilde komen. Hij bukte zich, greep de teugel, die langs de kop van Lightfeet half neerhing, en nam het tegenstribbelende dier mee. In het begin had hij toch nog geen gids nodig, want hij wist, dat Arendsoog naar de W-ranch zou gaan. Het beste was dus, daar in de buurt eens een kijkje te gaan nemen, in de hoop, dat Lightfeet onderweg tot beter inzicht zou komen, en vooruit zou rennen, om hem de juiste weg te wijzen.
Zo vlug, als het in het duister van de nacht mogelijk was, galoppeerde hij over de prairie. De pijn in zijn borst was daar nog, in hevige mate. Maar hij sloeg er geen acht op, wilde er niet aan denken, nu zijn meester en beste vriend in gevaar verkeerde. Alle vermoeienis was vergeten, de koude werd niet geteld. Alles moest op het spel gezet worden, om Arendsoog spoedig te hulp te kunnen komen.
En indien zijn hulp tevergeefs was? . . .
Indien zijn redenering van straks nu eens verkeerd was . . . Als Arendsoog gevallen was door een verraderlijk schot, of een messteek zijn moedige hart had doorboord? . . .
Witte Veder was nog geen christen, maar door de goede zorgen en het mooie voorbeeld van de familie Stanhope was hij reeds ver gevorderd.
Hij had ook al herhaaldelijk horen spreken over het grote gebod: „Hebt uw vijanden lief". Doch heel zijn Indianennatuur kwam hiertegen in opstand. Vergeving?! Dit stond bij hem vast: àls het waar mocht zijn, dat Arendsoog gedood was, dan wee de moordenaars! Al

moest hij heel zijn leven hieraan besteden, hij zou niet rusten, voor al deze schurken hun straf uit zijn hand hadden ontvangen!
Vervuld van deze sombere gedachten, zette hij zijn weg voort. Reeds begon in het oosten de hemel licht te worden, en de duisternis maakte allengs plaats voor de morgenschemering. Nog kouder werd het, en de eenzame Roodhuid rilde af en toe. De wond in zijn borst begon heviger te steken, en, gehard als hij was, hij zag in, dat hij moèst rusten, wilde hij dadelijk nog in staat zijn, om in het zadel te blijven. Hij hield zijn paard in, riep Lightfeet een bevel toe, en liet zich op de grond glijden. Toen begaven hem zijn krachten, zijn hoofd gleed achterover, en hij wist niets meer . . .

— — — — — — — — — — — — — —

Toen hij zijn ogen weer opende, scheen de middagzon warm op zijn gezicht. Verbaasd keek hij om zich heen. Hij wist, dat er iets geweest was, dat hem uit zijn bewusteloosheid had doen ontwaken, maar hij kon zich niet herinneren, wat.
Plotseling kraakte er een geweerschot. En toen begreep hij: dat was het geweest! Maar onmiddellijk was hij nu bij volle bewustzijn en de ware Indianenaard kwam weer boven. Hij richtte zich voorzichtig op en speurde over de vlakte. Daar draafden enige ruiters, en daarvoor een paard zonder berijder . . .
Lightfeet!!!
Maar dan . . . die ruiters! Dat waren dan zonder twijfel de veedieven, die Arendsoog te pakken hadden gekregen, en nu, door zijn paard te vangen, wilden verhinderen dat zijn vrienden er kennis van kregen.
Witte Veder zag om naar zijn eigen paard. Het graasde een eind verder, maar scheen door de veedieven nog niet opgemerkt te zijn. Witte Veder kroop er op handen en knieën heen en riep het dier zacht het bevel toe, te gaan liggen. Het paard gehoorzaamde dadelijk, en in spanning wachtte Witte Veder nu af, wat het einde zou zijn van de achtervolging. Met bewondering keek hij naar Lightfeet. Hoe uitstekend was het edele dier gedresseerd! Met Arendsoog op zijn rug had het reeds dikwijls dezelfde manoeuvres uitgevoerd, om aan vervolgers te ontkomen. Zigzagsgewijze rende het nu over de vlakte, zodat het voor de veedieven onmogelijk was, het goed onder schot te krijgen. Meenden zij, dat zij het eindelijk een kogel konden geven, dan deed het dier weer plotseling een zijsprong, en het schot ging ver naast. Bovendien, ze mochten

nog zulke snelle paarden hebben, Lightfeet was vlugger, en won zienderogen terrein.
Plotseling kreeg Witte Veder een schok!
Lightfeet kwam in een rechte lijn op hem af! Indien zijn vervolgers het nu niet opgaven, dan moesten zij onvermijdelijk de Indiaan ontdekken. Wat te doen? Want dit moest tot elke prijs voorkomen worden!
Voorzichtig richtte hij zich op, en, toen Lightfeet nog wat dichterbij was gekomen, floot hij zacht en wuifde even met de hand . . .
Lightfeet steigerde hoog op, plantte dan zijn voorpoten stevig op de grond, schudde wild met de manen . . . dan nam het dier een sprong . . en veranderde van koers.
„Goed gedaan, Lightfeet!" mompelde Witte Veder.
De bandieten zagen blijkbaar in, dat ze hun kostelijke tijd verspilden, met hier een paard achterna te jagen, dat ze nooit konden vangen. Ze hielden de teugel in en schenen met elkaar te overleggen. Lightfeet echter rende door, en was na enkele ogenblikken in een laagte verdwenen. Toen gaven de veedieven het op en trokken weg.
Opgelucht keek Witte Veder hen na. Dolgraag was hij ze gevolgd, om te zien, wat ze in hun schild voerden. Doch thans kwam Arendsoog het eerst aan de beurt. Voor hij wist, wat er met zijn vriend gebeurd was wilde hij niets anders doen. En reeds had hij veel tijd verloren! Als hij nu maar zo gelukkig was, dat Lightfeet hem de weg wilde wijzen, dan behoefde hij niet te zoeken.
Toen de bandieten aan de horizon nog als kleine stippen zichtbaar waren, kwam hij overeind en steeg te paard. Dan onderzocht hij met de hand boven de ogen de omtrek . . .
Toen schoot hij, ondanks de ernst van de toestand, in een lach. Want daar recht voor hem kwam heel voorzichtig de kop van Lightfeet boven de rand van een laagte uitkijken! Het dier speurde naar alle kanten, of zijn vervolgers daar nog waren, en kreeg op hetzelfde ogenblik Witte Veder in het oog. Hinnikend kwam het op de Indiaan toegerend, en wreef zijn kop langs Witte Veders been.
„All right, Lightfeet! En nu naar Arendsoog!"
Lightfeet gehoorzaamde nu direct en rende weg. Witte Veder moest zijn paard tot uiterste krachtsinspanning aanzetten, om zijn gids te kunnen blijven volgen.
Spoedig bereikten ze nu de uitlopers van de bergen, en de tocht over

de kronkelende wegen, die Arendsoog reeds eerder had gevolgd, begon. Lightfeet had zijn gang gematigd en het was, alsof het dier gevaar rook. Witte Veder bemerkte dit, en was op zijn hoede. Spiedend naar alle zijden, de revolver in de vuist, gereed zich bij het minste, wat zich voordeed, van zijn paard te laten glijden, volgde hij langzaam het thans schichtige dier voor hem.

Plotseling stopte Lightfeet, en onmiddellijk stond Witte Veder op de grond, doodstil . . . alle spieren gespannen . . .

Toen er echter niets gebeurde, begon hij in gebukte houding vooruit te sluipen.

„Aha!" mompelde hij.

Hij was bij de open plek aangekomen, waar de hut stond. Dadelijk begreep hij, aan wie dit bouwsel behoorde, en waar Arendsoog vermoedelijk te vinden was. Zijn eerste werk was, de paarden op een veilige plaats te brengen, niet te ver uit de buurt. Daarna sloop hij naar de hut, onder dekking van de rotswand. Hij begreep echter ook wel, dat hij, als iemand naar buiten mocht komen, dadelijk ontdekt zou worden. Maar hij wist ook, dat er niet veel tegenstanders meer hier zouden zijn, omdat hij het grote getal veedieven onderweg ontmoet had. Hij was dan ook van plan, indien hij gezien werd, onmiddellijk handelend op te treden.

Hij bereikte echter de hut zonder stoornis, sloop voort tot vlak bij de deur, en luisterde scherp . . .

Geen geluid verbrak de stilte . . .

Dan nam hij een kort besluit, knelde de revolver stevig in de vuist, en gaf een trap tegen de deur, om vervolgens met één katachtige sprong midden in de hut terecht te komen.

De hut was leeg! . . .

Snel onderzocht hij de twee kleine vertrekjes, die van de grote ruimte der hut door een planken beschot gescheiden waren.

Niets!

Tot zijn verrassing ontdekte hij wat anders. Zijn scherpe ogen bespeurden op een plank naast een ruwe legerstede een paar lange blonde haren!

Een vrouw hier?!

Och, waarom niet? Waarom zou er geen vrouw zijn, die het eten kookte, en de kleren der mannen verstelde?

Maar hier, in deze wildernis, zou toch geen vrouw of meisje vrijwillig . . .
Toen stond de Indiaan plotseling doodstil . . . Hij begreep.
„Kleine miss Ann hier!" fluisterde hij.
Hij zag nu alles voor zich, alsof hij het van het begin had meegemaakt: Arendsoog, die ontdekt had, dat zijn zuster hier gevangen gehouden werd, en door niets te weerhouden was, om haar te bevrijden. De worsteling in het grote vertrek, want hij had reeds dadelijk de kapotte lamp gezien en de bloedvlekken bij de haard, en dan . . . de nederlaag van Arendsoog tegen de overmacht.
Maar, waar was nu Arendsoog?
Witte Veder herinnerde zich nu ook, dat men reeds eerder van plan was, Arendsoog gevangen te nemen. Had hij niet zelf het gesprek van Moulders met de samenzweerders afgeluisterd in Mining-Valley? Maar dan kon het ook niet anders, of de ontvoering van Ann met al de gevolgen ervan moest eveneens het werk van Moulders zijn.
Moulders en Devil Jack!
Een mooi compagnonschap!
Nu wist hij echter ook: Arendsoog was niet dood! Hij was veel te kostbaar in de ogen van die mannen! Moest hij niet gedwongen worden, om hun de weg naar de goudmijnen der Indianen te wijzen?
Witte Veder ging weer naar buiten en onderzocht de omtrek van de hut. Al spoedig ontdekte hij de plaats, waar de paarden hadden gestaan. Er was daar wat zachte grond, waarop enig gras groeide, dat nu echter kaal gevreten was. Op de rotsachtige bodem verderop bleek het hem echter onmogelijk, om meer sporen te ontdekken. Mismoedig wilde hij het opgeven, toen hij plotseling iets wits zag. Hij raapte een stukje doek op, waarschijnlijk van een zakdoek afgescheurd. Toen hij het uitspreidde op zijn hand, bemerkte hij, dat er met modder een „A" op getekend was.
Arendsoog! . . . of . . . Ann!
Dit was een vingerwijzing! Het lapje lag dicht bij een nauwe doorgang tussen de rotsen, en dadelijk besloot hij, deze weg te volgen.
Hij was op het juiste pad! Want enkele tientallen meters verder lag weer een stukje, nu veel kleiner, nauwelijks zichtbaar voor wie er niet speciaal op lette, en thans zonder letter er op. Maar het was duidelijk te zien, dat het eveneens van een zakdoek was afgescheurd.
Het pad was nauw en lag vol met kleine en grote rotsblokken. Het leek

hem onmogelijk, dat hier paarden met een last op de rug door konden, en Witte Veder begreep, dat Arendsoog niet veraf kon zijn, omdat men te voet in een betrekkelijk korte tijd hier zonder ongelukken geen grote afstand zou kunnen afleggen. Dubbele voorzichtigheid was dus geboden. Speurend om iedere hoek sloop de Indiaan verder, zijn met mocassins beklede voeten zo neerzettend, dat geen enkel losliggend stukje steen verschoof . . . totdat hij ten laatste een geluid hoorde, dat hem verbaasd deed stilstaan. Want vlak voor hem klonk een vrolijk gefluit!

De bewaker van Arendsoog scheen zich hier dus wel zeer veilig te voelen, dat hij zo alle voorzichtigheid uit het oog verloor. En Witte Veder zou wel erg dom geweest moeten zijn, als hij daar geen partij van getrokken had . . .

De bandiet was juist bezig, onder het fluiten van zijn lustig deuntje, een pijp te stoppen, toen hem plotseling de onheilspellende woorden in de oren klonken:

„Hands up!"

Hij aarzelde geen moment. Kletterend viel de pijp op de harde grond aan stukken, en de handen gingen de hoogte in. Nu kwam Witte Veder te voorschijn.

„Vlug! Wijzen, waar Arendsoog zijn, of jij geen tien seconden meer leven!"

De man was totaal overbluft en wees met het hoofd naar de ingang van een grot.

„O nee, jij voorgaan, maar eerst omdraaien!"

In een oogwenk was de man ontwapend, en dan marcheerde hij voor Witte Veder uit de grot in.

„Hier, Witte Veder!" klonk een stem.

Arendsoog had reeds gehoord, wat er buiten voorviel. Hij lag, evenals Ann, aan handen en voeten gebonden, achter in het donkerste gedeelte van de grot. Men moest bukken, om tot daar te komen.

„Jij gaan liggen!" gebood Witte Veder de bandiet.

Dan bukte hij zich, en met enkele messneden waren de gevangenen verlost. Arendsoog stond op, en wreef zich de pijnlijke ledematen. Doch dan was zijn eerste gedachte voor Ann, die kreunend op de grond was blijven liggen.

„Probeer eens, of je kunt staan, Ann."

„O, ik kan niet! Alles is zo stijf! En mijn voeten tintelen!"
Arendsoog hielp haar voorzichtig overeind, wreef haar polsen en enkels, en na enkele ogenblikken ging het al wat beter.
„Ziezo," zei Arendsoog. „Nu eerst die meneer daar eens onderhanden nemen."
In korte tijd was de bandiet gebonden, en toen eerst liet Witte Veder zijn wapen zakken. Arendsoog greep beide handen van de Indiaan.
„Dank je, boy!" zei hij eenvoudig.
Maar de ogen van Witte Veder glinsterden, vooral, toen Ann op haar beurt hem een stevige hand gaf.
„En nu," zei Arendsoog, „zullen we eerst een stukje eten, tenminste, als er nog wat te vinden is. Onze vriend daar op de grond meende zeker, dat hij alles alleen moest opeten, en dat wij met één karige maaltijd per dag konden volstaan."
Ze gingen op zoek, en vonden al gauw een flinke voorraad proviand Haastig werd er wat klaargemaakt, en toen ieder een portie voor zich had, besprak Arendsoog de maatregelen, die genomen moesten worden. In het kort bracht hij Witte Veder op de hoogte, van wat de bandieten uitvoerden en vervolgde dan:
„Daar moeten wij natuurlijk zou gauw mogelijk een stokje voorsteken."
„Hoe met Ann?" vroeg Witte Veder.
„Tja!..." Arendsoog krabde zich nadenkend het hoofd. „Dat is nogal lastig. Haar kunnen we op zo'n tocht niet gebruiken. Maar,... we kunnen haar wel naar de farm brengen. We hoeven ons nu niet meer verborgen te houden voor de anderen, want Moulders zal O'Conner en wie hem verder nog helpen, wel verteld hebben, dat ik hem op het spoor was."
„Dat waar zijn," gaf Witte Veder toe. „Maar zij niet weten, Arendsoog in vrijheid zijn."
„ Daar heb je gelijk in... Maar toch moet Ann geborgen zijn, anders begin ik niets. Ik begrijp nu ook wel, waarom ze haar ontvoerd hadden. Ze wilden mij natuurlijk door haar dwingen, het geheim van de goudmijn prijs te geven. En waarschijnlijk zouden ze daar hun doel wel mee bereikt hebben..."
„O nee, Bob," viel Ann in. „Ik zou me zeker goed gehouden hebben!"
„Beste meid, niemand zal zich waarschijnlijk goed kunnen houden onder de martelingen, die die wrede duivels uitdenken. Maar het gaat

hun ook niet om degenen, die zij zulke martelingen laten lijden. Het is hun juist te doen om de toeschouwer, die er niets tegen doen kan, en toch niet mag toelaten, dat iemand, waar hij zoveel van houdt, zulke pijnigingen ondergaat."

Ann kneep Arendsoog liefkozend in de arm.

„Alles is nu voorbij, jongenlief! Maak je nu maar niet meer bezorgd!"

„Ik zal pas gerust zijn, als ik jou helemaal in veiligheid weet. En dat is bij moeder thuis. Maar tot zolang moeten we zo goed mogelijk maatregelen zien te nemen. Ik geloof niet, dat er veel anders op zal zitten, dan openlijk naar de farm te rijden. Is O'Conner daar, dan nemen we hem meteen gevangen."

„Maar wij dan nog niet andere medeplichtigen hebben," merkte Witte Veder op.

Arendsoog verzonk in gedachten.

„Nee," zei hij toen, „dit plan deugt ook niet. Er komt nog bij, dat we O'Conner niet zonder bewijzen onschadelijk kunnen maken. Ik geloof wel, dat dit het beste zal zijn: we wachten af, wat O'Conner gaat doen. In ieder geval zal hij Moulders willen waarschuwen, dat ik weer op vrije voeten ben. Dan gaat hij zelf, of hij stuurt een van de cowboys. Daaruit blijkt dan meteen, wie er nog meer in het komplot is. Natuurlijk wordt er op mij gelet, zolang ik op de boerderij ben. Daarom moet jij je niet laten zien. Niemand, behalve deze kerel, weet, dat jij ons bevrijd hebt. Als ze niemand dan Ann en mij zien verschijnen, zullen ze denken, dat ikzelf zo handig ben geweest. Jij zorgt, dat je in de buurt van de boerderij bent. Zie je O'Conner of een van de anderen uitrijden, en dat zal waarschijnlijk vanavond pas gebeuren, dan waarschuw je mij, door driemaal het krassen van een nachtuil na te bootsen, en je gaat dan de man dadelijk achterna. We komen dan meteen te weten, waar zich het vee bevindt. Ik zal wel zorgen, tegen die tijd genoeg vertrouwde mannen bij elkaar te hebben gebracht, om het tegen de bende op te nemen. Ann laten we onder bewaking op de farm achter."

„Begrepen," zei Witte Veder alleen.

Ze stonden op en maakten hun toebereidselen voor de tocht. Arendsoog knoopte de touwen om de benen van de gevangene los en zette hem overeind. Dan nam hij de wapens van de bandiet en commandeerde: „Vooruit!"

Witte Veder had ondertussen de plaats ontdekt, waar de veedief zijn

paard liet weiden, en voerde het dier aan de teugel mee. Ze vorderden slechts langzaam, omdat de gevangene voortdurend struikelde. Daarom nam Arendsoog hem bij de arm, en zo bereikten ze de hut. Hier werd de bandiet op zijn paard gezet, en zijn benen bonden ze vast onder het dier door. Arendsoog zette Ann voor zich op Lightfeet, en dan ging het in gestrekte galop op de farm af.

HOOFDSTUK X

MAATREGELEN

Na een stevige rit bereikten ze de farm. Voor ze in het gezicht daarvan kwamen, verdween Witte Veder. De bandiet werd gekneveld, om hem te beletten, dat hij O'Conner of andere medeplichtigen waarschuwde.

De eerste, die hen tegemoet kwam vanuit het verblijf der cowboys, was O'Conner! Bij het zien van de aankomenden bleef hij staan, en slechts een scherp opmerker als Arendsoog kon waarnemen, dat hij even schrok. De man herstelde zich echter onmiddellijk, en kwam vlug op de ruiters af.

„Hallo! Dat is waarachtig Arendsoog! En wie is dat?" vroeg hij, wijzend op Ann.

„Mijn zuster," antwoordde Arendsoog. „En dit is een gevangene, betrokken bij de veediefstallen van de laatste tijd op jullie ranch. Is de baas thuis?"

„Ja, die is thuis. Maar een veedief? Hoe ben je daar zo ineens aan gekomen?"

„O, dat is een heel lange geschiedenis. En daarvoor heb ik momenteel geen tijd."

„Wil ik hem maar meenemen? Ik weet wel een goed plaatsje, om hem voorlopig op te bergen."

Dit had Arendsoog voorzien. O'Conner zou maar al te graag de zorg voor de gevangene op zich nemen, om van hem te weten te komen, wat er allemaal gebeurd was.

„Nee, dank je, O'Conner. 't Is een gewiekste kerel, en ik wil een ander niet met de verantwoording voor hem opknappen. Er hangt veel te veel van af, dat hij niet ontsnapt."

O'Conner liet niet merken, dat hij teleurgesteld was.

„Zoals je wilt," zei hij, de schouders ophalend.

Arendsoog sprong van zijn paard, hielp dan Ann en maakte daarna de

benen van de veedief los. Dan trok hij hem van het paard, en zette hem op de grond.
„Vooruit!" gelastte hij.
O'Conner was reeds naar binnen gelopen, om Williams, de baas, te waarschuwen, en deze kwam bijna onmiddellijk daarna de trap af van de veranda, die voor het hele gebouw liep.
„Blij je te zien, Arendsoog!" riep hij, zijn handen naar hem uitstrekkend. Hij was een gemoedelijke dikkerd. Echter had hij in zijn ogen een staalharde glans, waaruit bleek, dat hij een onverzettelijke wil bezat, en menigeen had tot zijn schande ondervonden, wat het zeggen wilde, tegen deze onverzettelijkheid op te botsen.
„En wat hoor ik," vervolgde hij, „heb je eindelijk een van die kerels te pakken gekregen? Hoe heb je 'm dat geleverd?"
„Nou, Williams," lachte Arendsoog, „dat is een hele geschiedenis. Eerst zou ik wel een plaatsje voor deze man willen hebben, waar ik hem persoonlijk in het oog kan houden."
„Is dat dan zo'n gevaarlijk heerschap?"
„Dat niet alleen, maar hij is voor mij van groot belang."
„Kom binnen, dan zal ik je een plekje wijzen, waar zelfs de satan in eigen persoon niet tegen onze wil vandaan kan komen."
De veedief, extra geboeid, werd in een klein zijvertrek, dat geen andere uitgang had dan de deur, die uitkwam op de grote woonkamer van de farm, opgesloten. O'Conner, die zich bij alles zogenaamd zeer verdienstelijk maakte, bleef steeds in de buurt, begerig, de toedracht van de zaak te vernemen. Voor hem was het nog altijd een raadsel, hoe Arendsoog er in geslaagd was, te ontsnappen. En hij begreep ook, dat hoe eer, hoe beter, Moulders en Devil Jack gewaarschuwd moesten worden. Hoe meer bijzonderheden zij echter te weten konden komen, met des te meer zekerheid konden zij hun maatregelen nemen.
Arendsoog van zijn kant was er natuurlijk alles aan gelegen, Williams de gehele geschiedenis te vertellen, opdat deze dadelijk kon beginnen met het organiseren van de troep, die tegen de veedieven moest optrekken. Hij mocht echter O'Conner niet laten merken, dat hij hem verdacht. Daarom wachtte hij een gunstige gelegenheid af, en deze kwam, toen O'Conner even een andere kant op keek. Met het hoofd maakte Arendsoog een beweging tegen Williams, dat hij O'Conner weg moest sturen. Enigszins verbaasd, voldeed de baas aan dit zwijgend verzoek.

„O'Conner," zei hij, „ik had graag, dat je persoonlijk even toezicht hield op het verzorgen van Arendsoog z'n paard."
„O, baas, u kunt ervan verzekerd zijn, dat daar goed voor gezorgd wordt."
„Dat weet ik, maar Lightfeet is een bijzonder paard."
O'Conner verdween. Toen vroeg Arendsoog zacht:
„Williams, welke boys kun je hier absoluut vertrouwen?"
Williams krabde zich eens op het hoofd.
„Tja . . . daar heb je om te beginnen natuurlijk O'Conner . . ."
„Weet je dat wel zeker?" viel Arendsoog hem fijntjes glimlachend in de rede.
„Hè? . . . Zeker? . . . Ja . . . dat is te zeggen . . . eh . . . Nee . . . zeker eigenlijk niet . . . Nou je 't zegt . . ."
Toen vertelde Arendsoog hem, wat er gebeurd was.
Lange tijd was het daarna stil.
„Sjonge . . ." zei toen eindelijk Williams, „da's lelijk. Want als zelfs mijn opzichter me in de steek laat, wie kan ik dan wel vertrouwen?"
„Nou, nou!" stelde Arendsoog hem gerust. „Zo'n vaart zal het niet lopen. Je hebt hier toch zeker wel enkele mannen, die je nog van vroeger kent . . ."
„O ja! Bill en Mike Slow, twee broers. Je weet wel, die twee lange kerels . . ."
Arendsoog lachte luidkeels, bedacht zich dan plotseling.
„We moeten denken aan die luistervink in het zijkamertje. De kerel kan nu wel niets doen, maar je kunt nooit weten. Hij mocht eens ontsnappen. Ik moest lachen, toen je die twee noemde. Het zijn eigenaardige typen. Maar het zijn jongens, waar je te allen tijde op aan kunt. Ze zijn eerlijk als goud. Wie nog meer?"
Williams noemde nog een aantal namen. Sommige eigenaars hiervan werden onmiddellijk door Arendsoog „goedgekeurd", bij anderen twijfelde hij.
„Ik sta er van te kijken, zoveel vreemden als er hier op de ranch zitten. Zijn die soms allemaal door O'Conner aanbevolen?"
„Nou, een massa wel," bekende Williams verlegen. „Ja, zie je, ik dacht, dat ik die schurk onvoorwaardelijk kon vertrouwen, en liet hem daarom, misschien achteraf bezien wel wat te veel, zijn gang gaan. Als hij zei, dat er meer hulp nodig was, dan geloofde ik dat, en als hij dan

meteen zorgde voor nieuwe krachten, dan vond ik, dat hij mij een hoop werk bespaarde."
„Ondertussen zit je hier met de gebakken peren," merkte Arendsoog op. „Want als ik het goed beschouw, deugt zowat de helft van het stelletje niet. Dat maakt de zaak er niet gemakkelijker op . . . Maar, wat zou je er van zeggen, als we eerst eens een stukje gingen eten? Ik heb een honger als een paard. Hoe denk jij daarover, zus?"
„Nou," antwoordde Ann, die tijdens het gesprek bij het raam had gestaan en de bedrijvigheid gade sloeg in de omtrek van het cowboyhuis, „ik heb ook wel trek. Ik heb daar in die akelige hut niet al te veel gehad, maar hier krijg ik helemaal niets."
„Dat noem ik ronduit spreken!" lachte Williams. „We zullen zorgen, dat er gauw wat komt, hoor!"
Binnen korte tijd was de tafel gereed, en toen de mannen zich na het eten lui in hun stoelen uitstrekten en Ann zich met een paar uit een hoek van de kamer opgediepte oude tijdschriften bij het raam op een rustbank „genesteld" had, begon Arendsoog:
„We zijn dus, alles en alles bij elkaar genomen, ons tweeën meegeteld, met tien man. Dat is niet te veel. Daar komt nog bij, dat er minstens twee hier zullen moeten blijven, voor Ann en onze gevangene."
„Kun je Ann niet meenemen, en ergens op een veilige plaats achterlaten?" vroeg Williams. „Ik weet wel een blokhut . . ."
„Dank je wel!" viel Arendsoog hem in de rede. „Die kennen de bandieten natuurlijk ook. Nee, sinds ik weet, dat ze speciaal op Ann loeren, om zekere redenen, heb ik liever, dat ze een beetje uit hun buurt blijft.
We houden dus acht man over, om die bende onschadelijk te maken."
„Heb je Witte Veder meegerekend?"
„Nee, daar heb je gelijk in. En die telt wel degelijk mee . . ."
Plotseling weerklonk driemaal het gekras van de nachtuil.
„Hoor!" zei Arendsoog. „Dat is hij. Nu is er een boodschapper naar Moulders gestuurd. En hij gaat er achter aan, om de plaats te ontdekken, waar het vee zit."
„Je sprak van een pas," zei Williams peinzend. „Dat kan geen andere zijn dan de Bachmann's Pas. Maar dan zijn die lui wel brutaal, en rekenen ze er op, dat ze van onze kant niet veel moeilijkheden ondervinden. Want dat is nog geen halve dag rijden van hier."

„Een reden te meer, om die andere boys, waar we niet helemaal zeker van zijn, niet in vertrouwen te nemen."
„Je hebt gelijk. Maar wat zullen we nu doen? Als we die schurken hun gang laten gaan, dan is over een paar dagen het grootste deel van mijn veestapel verdwenen."
„Ik heb dit bedacht," zei Arendsoog. „Morgen is Witte Veder terug, en reken er maar op, dat die ons nog meer te vertellen zal hebben, dan alleen, dat het vee bij de Bachmann's Pas wordt samengedreven. Als ik het goed heb, dan zijn daar in de buurt natuurlijk de meeste van O'Conners mannetjes. Hijzelf is veiligheidshalve hier gebleven, om een oogje in het zeil te houden. We moeten zo gauw mogelijk een bespreking hebben met de ploeg, waar we op vertrouwen kunnen. Zie je kans, om die hier te halen, zonder dat O'Conner argwaan krijgt?"
„Hm!" zei Williams bedenkelijk. „Ik zou niet weten, hoe ik dat moest klaarspelen. De kerel is natuurlijk al achterdochtig, en als ik nu ineens juist die mannen bij me laat komen, waarvan hij weet, dat ze ons trouw zullen blijven . . ."
„Ja, dat wordt lastig," gaf Arendsoog toe. „Dan moeten we de knoop maar doorhakken. Luister eens, Williams. Mag ik de leiding van de hele zaak op me nemen?"
„O, met alle plezier!" stemde Williams onmiddellijk toe, blij, dat hij in zulke moeilijke en gevaarvolle momenten geen beslissing behoefde te nemen.
„Goed, maar dan moet je me ook in alles mijn eigen gang laten gaan."
„Afgesproken! Zeg me maar, wat er gebeuren moet, baas!"
„Roep, om te beginnen, O'Conner eens binnen. Dan zullen we eerst eens met hem afrekenen. Ik durf haast te veronderstellen, dat hij op het ogenblik geen helpers meer tot zijn beschikking heeft. Hij zal er toch niet meer hier hebben gehouden, dan strikt nodig was, en dat is eigenlijk alleen maar de man, die contact moet houden met de bende. Nou, die is zoëven weggegaan. Waarschijnlijk zal dus niemand van die schurken voorlopig in de gaten hebben, dat de opzichter buiten gevecht is gesteld."
„Buiten gevecht? . . ."
„Ja zeker. Dat ben ik van plan. Let maar eens op!"
Williams ging naar buiten en liet zijn bekende schreeuw om de opzich-

ter horen. Even later kwam hij met O'Conner binnen. Deze keek enigszins verbaasd en een tikje ongerust.
„Wel, O'Conner," begon Arendsoog opgewekt, „ga even zitten daar, man. Ziezo, en zeg nu eens even je mening. Williams en ik kunnen het niet eens worden. Hij zegt, dat het twee dagen duurt, en ik, dat er wel drie mee gemoeid zijn."
„Waarmee?"
„Om al het vee, dat de moeite van het stelen waard is, naar de Bachmann's Pas te drijven."
Alsof een adder hem gestoken had, vloog O'Conner op van zijn stoel, om op hetzelfde ogenblik in de loop van Arendsoogs revolver te kijken!
„Blijf zitten, man! Blijf rustig zitten! Ik ben nogal zenuwachtig vanavond, en als je zoveel beweging maakt, kon dit ding wel eens afgaan.
Zo is het beter," vervolgde hij, toen O'Conner grommend weer ging zitten. „Nou, wat denk je daarvan? Je hebt me nog steeds geen antwoord op mijn vraag gegeven."
„Ik weet niet, waarover je het hebt. Wat heeft de Bachmann's Pas nou met ons vee te maken. Er wordt de laatste tijd geen vee meer gestolen."
„Zou je denken?" Arendsoog stond op. „Laten we het heel kort maken. Ik heb nog meer te doen. Wil je zo goed zijn, je handen omhoog te steken? Zo, Williams, neem hem nou eerst even zijn wapens af... Eigenaardig, man, als de toestand dan zo veilig is, dat jij zo zwaar gewapend rondloopt... Mooi, Williams, en heb je nu een stevig touw?"
Enkele ogenblikken later had de gevangene in het zijkamertje gezelschap. Veel konden ze intussen niet met elkaar bepraten, omdat ze zo gekneveld waren, dat ze slechts een onverstaanbaar gebrom konden uitbrengen.
„Ziezo," zei Arendsoog, „dat is gebeurd. Als je nou onze mannen eens bij elkaar wilt trommelen. Ik heb er zo'n idee van, dat ze allemaal thuis zijn. Daar zal O'Conner wel voor gezorgd hebben. Die kon geen pottekijkers velen."
Inderdaad waren binnen vijf minuten acht stevige boys in de kamer bij elkaar, zeer nieuwsgierig, wat Arendsoog, die de meesten wel kenden, hun te vertellen zou hebben.
„Jongens," begon deze, „ik zal jullie niet lang in onzekerheid laten. Het grootste gedeelte van het vee wordt op dit ogenblik bij mekaar

gedreven naar de Bachmann's Pas, en zal, als we niet oppassen, over een paar dagen spoorloos verdwenen zijn."
„Zo, dus de veedieven zijn weer aan het werk?" vroeg er een.
„Ja, en geholpen door de cowboys van de W-ranch, die op het ogenblik niet hier zijn."
Er ging een kreet van verbazing en verontwaardiging op; maar Arendsoog vervolgde:
„Nou wou ik graag weten, of jullie een handje wilt helpen, om dit te verhinderen."
Als uit één mond stemden ze toe.
„Mooi zo! Luistert dan. Ik zal heel kort zijn. Twee moeten er hier blijven, om op onze gevangenen te passen."
„Gevangenen? . . ."
„Ja, een veedief, die ik niet ken, en O'Conner."
„Dus die hoort er ook bij?" vroeg Mike Slow.
„Ja. Dat maakte voor hen de zaak juist zo gemakkelijk. Maar het duurt te lang, om jullie alles, wat ik op het ogenblik al weet, te vertellen. De zaak is, om kort te gaan, zo: O'Conner heeft het op een akkoordje gegooid met de bende van Moulders en Devil Jack. Zoals jullie wel weet, is er de laatste tijd op deze ranch veel nieuw volk bijgekomen . . ."
„Ja, en wat voor volk . . ." mompelde er een.
„Juist. Dat zijn allemaal goede kennissen van O'Conner. Dan weet je het wel. O'Conner heeft het zo klaargespeeld, dat jullie, waar hij niets aan had, de laatste dagen allemaal werk in de buurt hadden, nietwaar?"
Er klonk een toestemmend gebrom.
„Zijn handlangers zijn nu met de bende bezig, het vee bij mekaar te brengen . . ."
„Dat zal ze zo gauw niet lukken," merkte Bill Slow op.
„Vlugger dan je denkt," zei Arendsoog. „Hun maatregelen hadden ze al dagen geleden genomen, en ze wachten nog maar alleen op een teken van O'Conner. Doordat ik ze op het spoor kwam, moest de zaak een beetje bespoedigd worden. Al behoefde alles niet te mislukken, want ze hadden mij te pakken gekregen, waren ze toch genoodzaakt, wat wijzigingen aan te brengen.
Zoals je ziet, ben ik gelukkig weer bevrijd, en hoop ze nu een spaak in het wiel te steken. Witte Veder, een Indiaan, die sommigen van jullie wel zullen kennen, en die me te hulp kwam, is op het ogenblik een

boodschapper van O'Conner achterna, en komt zo gauw mogelijk terug, om me te vertellen, wat hij ontdekt heeft.
Ondertussen hoeven wij niet stil te zitten. Wij weten met vrij grote zekerheid, dat het vee nu al wel in de nabijheid van Bachmann's Pas is, en dus zal het grootste deel van de bende daar ook wel zijn. Daar zal de boodschapper dus heen gaan. Rijden wij dezelfde weg, dan komen we Witte Veder tegen. Dat bespaart een massa tijd. Ik zou jullie aanraden, om je geducht te wapenen, want het kon er wel eens heet toegaan. En neem voldoende proviand voor een dag of drie, vier mee. Jullie baas zal wel uitmaken, welke twee er hier moeten blijven."
Williams wees de mannen aan, en Arendsoog drukte ze op het hart, toch vooral goed voor Ann te zorgen. De mannen keken teleurgesteld, dat ze niet mee mochten, maar monterden weer op, toen Arendsoog hun in het vooruitzicht stelde, dat ze het hier niet zo gemakkelijk zouden krijgen, daar de kans heel groot was, dat een gedeelte van de bende de gelegenheid zou willen benutten, de farm te plunderen.
„Die kerels zijn van alle markten thuis, en of het nu vee of geld is, dat ze stelen, het blijft hun allemaal om het even. En denk er vooral aan: een mensenleven heeft in hun ogen maar heel weinig waarde."
Niet lang daarna reden acht mannen de donkere nacht in, op weg naar Bachmann's Pas.

HOOFDSTUK XI

DE VERHINDERDE VEEDIEFSTAL

De nacht was inktzwart . . .
En toch reden deze mannen met een snelheid, die ieder ander waarschijnlijk zou doen beven van angst. Kon niet ieder ogenblik een van de paarden struikelen? En wat zou dan het gevolg zijn van zo'n val, vooral als het een van de voorste ruiters was? . . .
Maar deze kerels wisten wel, wat ze deden. Van jongs af met paarden vertrouwd, zaten ze zo stevig in het zadel, alsof ze één waren met hun rijdier. En ze waren wel zo verstandig, de teugel los te houden. Als het paard maar in de goede koers bleef, mocht het verder zelf de weg zoeken. Alleen als de snelheid wat dreigde te verslappen, werden even de knieën en ten hoogste de sporen gebruikt, om het dier eraan te herinneren, dat men grote haast had.
Ze spraken slechts weinig. Eentonig klonk het tokketok! tokketok! van de hoeven op de zachte grond . . .
„Stop!"
De paarden voelden plots het bit weer in de bek, en steigerend stuitten ze hun vaart.
Arendsoog, die met Williams voorop reed, sprong uit het zadel en legde zijn oor op de grond.
Tokketok . . . tokketok . . .
„Daar komt een ruiter aan! Ik meende het al te horen!" zei hij, zich oprichtend.
„Witte Veder?" vroeg Williams.
„Weet niet. Kan wel zijn. Maar . . . veiligheid voor alles. Afstijgen en bezijden de weg gaan liggen! Vlug, want hij kan elk ogenblik hier zijn! Is het er een van de bende, dan mag hij onder geen enkele voorwaarde ontsnappen!"
Het hoefgetrappel werd duidelijker. Nu bleek, dat de man met grote snelheid reed, en blijkbaar het uiterste van zijn paard vergde.

„Halt!" klonk de stem van Arendsoog. „Hands up!"
Maar het antwoord kwam prompt:
„Arendsoog! Hier Witte Veder zijn!"
„Mooi! In orde! Komt maar te voorschijn, jongens!"
„Arendsoog zeer verstandig," meende de Indiaan. „Want grote haast nodig zijn. Schelmen al dicht bij de pas, die Bachmann's Pas heten."
„Zei ik het niet?" kwam Williams.
„Morgen vee er doorheen drijven. Daarna alles verloren zijn."
„Hoe ben je dat te weten gekomen?" vroeg Arendsoog.
„Witte Veder naar kamp geslopen. Bespreking horen van boodschapper met Moulders en Devil Jack. Hij vertellen, Arendsoog bevrijd zijn. Toen Moulders zeggen, dan nog meer haast maken. Zij deze nacht doorwerken, en morgen al het vee bij de pas zijn."
„Schitterend!" riep Arendsoog. „Dus je weet precies, waar hun kamp is?"
„Witte Veder er geweest zijn," antwoordde de Indiaan eenvoudig.
Arendsoog stond enkele ogenblikken in gedachten.
„We gaan er op af," zei hij toen, „en proberen, de leiders in handen te krijgen. Dan moet voor hen de boel in het honderd lopen."
Geen ogenblik dacht hij er nu meer aan, Moulders te sparen. Voor zijn eigen veiligheid was hij niet bevreesd, maar die van Ann ging hem boven alles. En nu deze gevaar liep, zolang de schurk zich op vrije voeten bevond, was het van het grootste belang, dat hij zo spoedig mogelijk onschadelijk werd gemaakt.
Hij slingerde zich in het zadel. De anderen volgden zijn voorbeeld, en voort ging het weer.
Men nam slechts korte rusten. Van vermoeidheid was bij deze geharde mannen geen spoor te bekennen. Vastberaden zetten ze hun tocht voort, om, als het mogelijk was, deze bende voorgoed op te ruimen.
Witte Veder gaf thans de weg aan. Na enkele uren stak hij de hand op en allen hielden hun paard in.
„Hier afstijgen. Zij anders horen!"
Eén man werd achtergelaten, om de paarden te bewaken, en de anderen gingen voorzichtig verder. Witte Veder leidde hen langs enkele grote rotsblokken, tot ze weer op een begaanbaar pad kwamen. Hier hield hij stil.
„Gij allen wachten. Witte Veder vooruitgaan, om te verkennen."

„Hoe lang denk je weg te blijven?" vroeg Arendsoog.
„Eén uur, misschien twee."
„Het lijkt me beter, dat ik meega. Dan ben ik meteen van de ligging van het kamp op de hoogte."
Arendsoog gaf zijn buks aan Williams ter bewaring, en Witte Veder volgde zijn voorbeeld.
„Is dat niet wat gewaagd?" fluisterde Williams. „Wat moet je nu met een revolver tegen hun geweren beginnen!"
„We zullen wel zorgen, dat ze ons niet zien," zei Arendsoog. „Van die buksen hebben we alleen maar last. Zo kunnen we ons vrijer bewegen. Come on, Witte Veder! Jullie blijven hier op dezelfde plek, anders moeten wij onnodig zoeken. Zijn wij na twee uren niet terug, dan handel je naar goeddunken, want dan zijn wij gevangen genomen."
Toen verdwenen ze in de duisternis.
Na ongeveer een kwartier lopen lei Witte Veder zijn hand op Arendsoogs arm. Deze stond stil.
„Wij nu dichtbij zijn," fluisterde de Indiaan bijna onhoorbaar. „Domme bleekgezichten geen wacht uitgezet, ofschoon toch rekening moeten houden met komst van Arendsoog."
„Vermoedelijk menen ze, dat O'Conner een oogje op mij houdt," antwoordde Arendsoog.
Ze kropen nu op handen en voeten verder. De rotsen waren hier niet erg hoog. Blijkbaar bevonden ze zich vlak bij de pas. Er groeide zelfs welig gras hier en daar, en zij maakten er dankbaar gebruik van. Na een poosje zagen ze de schijn van een kampvuur.
„Bleke honden zeer zorgeloos," bromde Witte Veder. „Maken vuur, dat zeer ver zichtbaar zijn."
„Dat ben ik anders van Moulders niet gewend," zei Arendsoog, meer tot zichzelf dan tegen Witte Veder. „Ik ken hem, ondanks dat hij een schurk is, als een heel handig westman. Zou hij dit soms opzettelijk doen . . . Zou hij . . ."
„Hij Arendsoog naar zich toe lokken," begreep Witte Veder.
„Dus jij bent ook van die mening? Het kan best, want hij is een geraffineerde kerel . . . Maar dan, Witte Veder, moeten we heel voorzichtig zijn! . . . Dan zit hij als het ware op ons te wachten! . . ."
„En kijken uit naar deze kant," vulde Witte Veder veelbetekenend aan.
„Juist! En daarom moeten wij een omweg maken, en hen van de andere

kant overvallen. Maar het lijkt me minder gewenst, dat alleen te proberen. Dat lukt ons misschien, maar dan hebben we nog niets bereikt. Ze zijn natuurlijk op alles voorbereid, en met wie weet, hoeveel. We zullen toch weer terug moeten, om de anderen te halen. Dat is dubbel tijdverlies. Dan beter nu terug!"

„En?" vroeg Williams direct.

Arendsoog legde de toestand uit, en de anderen, ofschoon ze het eerst niet wilden aannemen, moesten toch wel geloven, dat Moulders met opzet het vuur zo hoog deed oplaaien. Ze grinnikten van voldoening, toen Arendsoog de omtrekkende beweging voorstelde.

Dit maakte de zaak echter niet gemakkelijker, want hun tocht voerde nu langs onbegaanbare wegen, over en tussen rotsblokken. En alles moest met de grootste voorzichtigheid gebeuren. Geen steen mocht met enig geraas wegrollen, geen zware laars met kracht op de harde bodem neerkomen. Het kostte hun ruim een uur . . .

Eindelijk gaf Arendsoog, die nu weer de leiding van Witte Veder had overgenomen, het teken om te stoppen, en met een zucht van verlichting lieten ze zich neer op de grond. Maar hun aanvoerder en zijn trouwe Indiaan gunden zich geen rust.

„Blijf hier! Wij gaan opnieuw verkennen. Dezelfde afspraak als straks."

Ze konden nu het kampvuur vrij dicht naderen, en zagen daar twee mannen zitten, die op gedempte toon met elkaar spraken. Moulders en Devil Jack waren echter nergens te zien.

„We dienen toch eerst te weten, waar de anderen zijn," fluisterde Arendsoog. „Ik vermoed wel, dat behalve de twee aanvoerders, nog enkele kerels zich in de buurt verborgen houden."

Ze kropen voorzichtig nog wat dichterbij. Arendsoog richtte zich een weinig op, dook dan snel weer omlaag. Van achter een rotsblok was een man verschenen, die op het vuur toekwam. Toen het schijnsel hem belichtte, zag Arendsoog, dat het Devil Jack was.

„En? . . ." vroeg een van de twee bij het vuur.

„Nog niks," antwoordde Devil Jack. „En toch verwacht ik hem. Ik denk er sterk over, eens een mannetje die kant op te sturen, om te zien, waar onze vriend blijft."

Die vriend ben ik, dacht Arendsoog glimlachend. Maar tegelijkertijd ook zag hij het gevaar in van deze maatregel. Hoe licht kon die verkenner hun paarden niet ontdekken. Hoe eerder er ingegrepen werd, hoe beter.

„Nog nieuws van het vee?" vroeg de man weer.
„Nee. Maar dat gaat goed. Dat weet ik zeker. Die zaak zit uitstekend in elkaar. Dat kan niet mislopen."
Als wij er niet waren! grijnsde Arendsoog.
Hij stootte Witte Veder zacht aan, en deze begreep onmiddellijk. Arendsoog had een plan.
Ze kropen een eind terug, en hier voerden ze fluisterend een korte bespreking.
„Het is gewaagd," zei Arendsoog ten slotte, „maar het is te doen. Kom, dan gaan we de anderen halen."
Zo snel mogelijk keerden ze terug naar Williams en zijn cowboys, en daar werd nog even krijgsraad gehouden.
„Dus goed begrepen?" vroeg Arendsoog ten slotte. „Drie man links, twee man rechts van het vuur. En blijft in het donker. Williams achter ons. Houdt allen je geweer gereed, en sluit de kring, zo gauw je van mij daarvoor het teken krijgt."
Doodstil gingen ze op weg, splitsten zich op de aangegeven plaats. Ondertussen kropen Arendsoog en Witte Veder weer naar het vuur, maar kwamen nu veel dichterbij. Ten slotte waren ze zo ver genaderd, dat ze ieder, zelfs gefluisterd woord konden verstaan.
De mannen lagen half te dommelen, moesten schijnbaar alleen een paar slaperige wachtposten verbeelden, om Arendsoog te misleiden, en hem er toe te brengen, de bandieten, die op de uitkijk zaten, te passeren. Dat het gevaar van een heel andere kant dreigde, was niet in hun brein opgekomen.
Arendsoog keek schuin naar Witte Veder, en deze knikte.
„Nu!" fluisterde Arendsoog, die zijn revolver, evenals de Indiaan, bij de loop had genomen.
Hij deed tegelijkertijd een sprong, zodat hij bovenop een van de mannen terecht kwam. Bliksemsnel gaf hij hem zulk een klap met de kolf van de revolver op het hoofd, dat de man zonder een kreet te slaken in elkaar zakte. Witte Veder had ondertussen hetzelfde kunststukje bij de andere man uitgehaald. Even vlug, als ze bij het vuur gekomen waren, verdwenen ze weer. Echter trokken ze nu ieder een bewusteloze gedaante achter zich aan. Williams stond reeds te wachten met enkele touwen, en in een oogwenk waren de twee bandieten gebonden.
Toen keerden Arendsoog en Witte Veder naar het vuur terug. En nu be-

gon het gevaarlijkste gedeelte van de taak, die ze vrijwillig op zich hadden genomen . . .
Op een gegeven moment schoot Arendsoog eensklaps zijn revolver af en schreeuwde:
„Hierheen! Help! Wij hebben hem!!"
Het plan lukte tot dusver boven verwachting! Van verschillende kanten kwamen mannen toegesneld.
„Daar gaat ie!" schreeuwde Arendsoog, tegelijk een sprong nemend in de richting van een rotsblok, dat hem meteen buiten het bereik van het lichtschijnsel bracht. Witte Veder was hem onmiddellijk gevolgd.
Nu klonk de stem van Moulders:
„Waar is hij dan?"
„Hier!" riep Arendsoog, terwijl hij zijn revolver op Moulders richtte.
„Maar . . . Dat is . . ." stamelde Devil Jack, die juist kwam aanlopen.
„Arendsoog, om je te dienen!" lachte Arendsoog. „Hands up, alsjeblief, heren!"
Maar nu barstte Moulders in een schaterlach uit.
„Mannetje, wat wou je nou? Een van ons neerschieten? Dan ga je er onmiddellijk zelf aan! Wij zijn acht tegen twee!"
„Dacht je dat?" zei Arendsoog. „Sluit de kring, mannen!" riep hij toen. „En laat dan maar eens wat zien!"
Even later stonden er achter verschillende rotsblokken de cowboys met aangelegd geweer, tot grote ontsteltenis van de veedieven.
„De eerste, die een verkeerde beweging maakt, wordt neergeschoten!" riep Arendsoog. „Jullie staan daar mooi in het licht! Gooi de wapens neer!"
Moulders stiet een vloek uit.
„Ik schiet jou nog net zo lief een kogel door je kop!" brulde hij.
Arendsoog bleef zeer kalm.
„Dat zul je wel laten!" zei hij. „Vlug een beetje! Ik tel tot drie! Liggen de wapens dan niet op de grond, dan wordt er geschoten!"
„Nooit van mijn leven!"
„Eén . . ." telde Arendsoog.
„Jongens, schiet hem neer!" schreeuwde Moulders tegen zijn aanhangers, maar niemand dorst een vin te verroeren.
„Twee . . ."

Kletterend gingen de geweren en revolvers tegen de grond, het laatst die van Moulders.
„Handen op!"
Gehoorzaam gingen de handen in de hoogte.
„Hier met de touwen!"
Van alle kanten kwamen nu de cowboys aangelopen, en weldra lagen acht veedieven, waaronder de twee aanvoerders, netjes op een rij, aan handen en voeten stevig gebonden.
„We hebben geen tijd te verliezen!" riep Arendsoog. „De gebroeders Slow blijven hier, om de wacht over de gevangenen te houden. Daar achter dat rotsblok liggen er nog twee. Leg die er maar bij. Wij komen zo gauw mogelijk terug, om deze heren te gaan afleveren op fort Blue-Hill. Pas goed op! Er zijn minstens twee gevaarlijke kerels bij! Laat ze in vredesnaam niet ontsnappen!"
Even later waren de overigen reeds op weg naar de paarden.
„En nu op zoek naar het vee!" zei Arendsoog. „We zullen ons moeten verspreiden. In ieder geval heb ik drie man nodig, om de pas te bewaken, als ze er toch in mochten slagen, het vee zover te krijgen. Wil jij dat doen met nog een paar mannetjes, Williams?
Als ze bij de ingang van de pas verschijnen, moet je ten koste van alles de doortocht verhinderen. Sticht zoveel mogelijk verwarring, en waarschuw ons, door te schieten.
Wij splitsen ons in twee groepen van twee. Zijn we er toe in staat, dan brengen we alle berichten bij Williams. Als de zon opkomt, keren we in ieder geval terug naar de pas.
Houdt vol, jongens! Er is nog een massa werk te doen!"
Vlug deelde hij de groepen in. Hijzelf ging met Witte Veder. Even daarna galoppeerden ze weg, iedere groep een andere richting uit, doch allen oostwaarts. Want vandaar moest het vee komen.
Het was een geduldwerk. Urenlang zagen of hoorden ze niets.
Witte Veder, de ervaren spoorzoeker, moest hier zijn onmacht bekennen.
„Wij nog steeds niet op sporen van vee stoten," zuchtte hij. „Witte Veder niet begrijpen."
Arendsoog zat diep in gedachten.
„Ik snap het ook niet helemaal. We zitten hier op het ogenblik een heel eind ten zuiden van de pas. Zou het kunnen zijn, dat ze het vee al een paar dagen geleden zoveel mogelijk naar het noorden hebben gedreven,

om de aandacht van Williams te ontgaan? In dat geval moeten de anderen al wat ontdekt hebben. Kom, Witte Veder, we gaan naar de pas terug."

„Wat wij doen?"

„Het vee afwachten!"

„Het vee?"

„Ja. Ze zijn veel handiger, die bandieten, dan ik gedacht had. Dat vee is dagenlang al op verschillende plaatsen gereed gehouden, om het Moulders en Devil Jack als het ware op een presenteerblaadje aan te bieden. Ze hebben niets anders te doen, dan enkele grote kudden naar de pas te drijven. Als we niet oppassen, zijn ze ons nog te slim af. Nu begrijp ik ook, waarom Moulders zo rustig in het kamp mijn komst kon afwachten. Alles gaat van een leien dakje, daar heeft hij van te voren al voor gezorgd. Vooruit, Witte Veder, in galop!"

Diep gebogen over de nekken van de paarden vlogen ze weer over de vlakte, weldra tussen de rotsen, waar het wat kalmer toe moest gaan. Maar ze gingen nu in een bijna rechte lijn terug naar de ingang van de pas, en deden er dus vrij wat korter over, dan gedurende hun zwerftocht op zoek naar het vee.

Plotseling hield Arendsoog zijn paard met een ruk in.

„Luister!" zei hij.

Daar klonk af en toe een zwak loeien, gedragen op de zachte nachtwind.

„Daar komen ze al! Vooruit! We moeten Williams gaan helpen!"

Opnieuw spoorden ze hun vermoeide paarden aan. Ten koste van alles moest voorkomen worden, dat de bende het vee in de pas kreeg.

„Als de anderen nu hun hersens maar gebruiken," merkte Arendsoog op, „en de bende in de rug aanvallen, als zij niet bijtijds de pas kunnen bereiken."

„Halt! Wie daar?" klonk eensklaps een welbekende stem.

„Ha! Williams! Ja, wij zijn het! Arendsoog en Witte Veder! Hoe kom je helemaal hier?"

„Ik heb een meer vooruitgeschoven stelling ingenomen," antwoordde Williams, terwijl hij van achter een rotsblok te voorschijn kwam. „Ik kan hiervandaan te voet in tijd van een kwartier bij de anderen zijn. Het is een verborgen pad, dat ik reeds ontdekte op een inspectietocht, in de tijd, dat ik nog niet zo'n sufferd was, als nu."

„Kom, kom, Williams!" lachte Arendsoog. „Dat is voorbij. Er is nog niets verloren. We zullen het nu wel klaarspelen. Het vee is op komst!"

„Ja, ik heb het gehoord. Wat doen we?"

„Trek je terug naar de anderen. Wij blijven hier. Ik hoef je zeker niet te zeggen, dat je je hoog moet opstellen, omdat je anders gevaar loopt, onder de hoeven verpletterd te worden."

„En wat doen we, als het vee toch de pas inkomt?"

„Als de massa eenmaal door gaat zetten, is er maar één middel . . ."

„Een aantal neerschieten?"

„Juist! Je zult er wat moeten opofferen. Daar is dan niets aan te doen. Dan sticht je verwarring, en breng je ze er misschien toe, om te keren. Pik er dus zoveel mogelijk de voorste uit."

„Witte Veder nog een middel weten," mengde de Indiaan zich nu in het gesprek. „Maar misschien geen tijd meer daarvoor."

„En dat is?" vroeg Williams.

„Vuur!"

„Je hebt gelijk. Maar waar halen we zo gauw de brandstof vandaan? Ik mag mijn mannen niet van hun post laten gaan."

„Nee," zei Arendsoog. „Dat wordt te gevaarlijk. Daarvoor is het nu te laat."

„En wat doen jullie?" vroeg Williams.

„Wij blijven hier in de buurt, en nemen de drijvers onderhanden. Want wij moeten zorgen, dat het vee van achteren niet meer wordt opgejaagd. Anders krijg je in de pas een hevig gedrang en kost het je honderden runderen. Maar ga nu, want het zal niet lang meer duren, eer ze hier zijn."

Toen Williams weg was, reed Arendsoog een eindweegs in de richting van het geluid. Hoe langer hoe duidelijker werd het geloei, en ook hoorden ze, voelden eigenlijk meer, als ze even afstegen, het gedreun van de ontelbare hoeven.

Voor hen uit, in het oosten, begon het te dagen, en reeds konden ze vage vormen onderscheiden.

„Wacht hier even," zei Arendsoog tot Witte Veder.

Hij steeg af, en beklom een hoog rotsblok.

„Als ik me niet vergis, komen ze er aan, daar!" riep hij naar beneden. „Kom ook eens even kijken!"

Witte Veder stond een ogenblik later naast hem.
„Daar!" wees Arendsoog.
„Ja!" zei Witte Veder. „Zij hier zijn, als zon opkomt."
„En dat is juist goed! Dan kunnen we tenminste wat zien."
Plotseling klonk de scherpe hoefslag van een paard. In een oogwenk lagen de beide mannen plat boven op de rots. Even later kwam een ruiter in het gezicht.
„Een der onzen!" verklaarde de Indiaan.
„Weet je het zeker?" vroeg Arendsoog, wiens ogen het tegen die van Witte Veder als altijd moesten afleggen.
„Ja. Ik hem aanroepen?"
„Goed."
De man hield ogenblikkelijk zijn paard in, en tuurde naar alle kanten.
„Hierheen!" riep Arendsoog. „Hier boven!"
„Arendsoog!" schreeuwde de cowboy terug. „Ze zijn op komst! Mijn maat is achtergebleven en houdt de staart in het oog. Maar pas op! Ze hebben een verkenner vooruit gestuurd!"
Op hetzelfde ogenblik hoorden ze weer de galop van een paard.
„Daar is hij al! Wat moet ik doen?"
„Rijd rechtdoor naar de pas! Williams zal je wel een plaats wijzen! De verkenner nemen wij voor onze rekening!"
De man reed weg.
„Witte Veder, jij gaat naar beneden. Ik roep die kerel aan, en jij neemt hem gevangen. Denk er om, dat hij niet ontsnapt, niet de kans krijgt, om terug te gaan."
„Zij toch wel onraad speuren, als hij niet terugkomen?" merkte de Indiaan op.
„Ja, maar dat geeft niets. Onzekerheid maakt ze zenuwachtig, en dat moet ik juist hebben."
Witte Veder verdween, juist toen de ruiter in het gezicht kwam.
„Halt!" riep Arendsoog.
De man schrok geweldig, en zijn paard steigerde. Hij keek evenals de cowboy in alle richtingen, zonder Arendsoog te ontdekken.
„Laat vallen dat geweer! En er mag geen schot afgaan, of je bent er geweest!"
Verbouwereerd gehoorzaamde de kerel.
Plotseling kwam Witte Veder achter de rots vandaan en zat met een

sierlijke sprong bij de bandiet op het paard. De punt van zijn mes porde de man onaangenaam in zijn rug.
„Jij afstijgen! Pas op! Daar ergens Arendsoog! Hij schieten, als jij weglopen!"
De man steeg af en Witte Veder volgde, om dan met weergaloze handigheid de kerel beentje te wippen. Tegelijk zat hij boven op hem, en toen hij na enkele ogenblikken opstond, was de bandiet zo gebonden, dat hij alleen zijn hoofd nog maar kon bewegen. Witte Veder duwde hem nog een prop in de mond, waarbij hij nu niet bepaald zachtzinnig te werk ging, en sleepte hem achter de rots.
„Vlug! Kom hier, Witte Veder!" riep Arendsoog op hetzelfde ogenblik. „Daar is de voorhoede al!"
Inderdaad kwam daar al een kleine kudde aan, links en rechts geflankeerd door een paar veedieven, die de troep in de goede richting hielden, door telkens heen en weer te rennen en luid te schreeuwen.
„We missen nu nog een van onze mannen," maakte Arendsoog zich bezorgd. „Als die maar bijtijds hier is. We hebben ze allemaal nodig... Maar hij zit bij de achterhoede... En... Oh!... Wat ben ik stom geweest!!"
„Wat?" vroeg Witte Veder.
„Niemand heeft er aan gedacht, dat ze Moulders een boodschap sturen, zo gauw het vee bij de pas is, en ze merken, dat er iets niet in de haak is. Dan krijgen de twee bewakers het misschien kwaad te verantwoorden."
„Niets aan te doen zijn," merkte de Indiaan berustend op.
„Je hebt gelijk. We zullen maar hopen, dat ze zich er doorheen slaan. En nu, opgepast, Witte Veder! Die mannen moeten buiten gevecht worden gesteld. Want juist die kleine kudde moet terug. Schiet de paarden onder ze vandaan. Lukt dat niet, dan in godsnaam de ruiters. Mik scherp! Ik neem die linkse, achteraan."
Pang! Pang!
Twee kleine wolkjes stegen op van de rots, en twee paarden stortten neer. Verrast hielden de andere twee drijvers hun paarden in, en wendden dan de teugel, om dekking te zoeken.
Pang! Pang! Pang!
Eén paard viel, van het andere tuimelde de ruiter uit het zadel.
„Ik kon niet anders," zuchtte Arendsoog. „Ik miste, doordat hij een zijsprong maakte."

De veedieven waren al niet meer te zien, behalve de gewonde, die kermend in de richting van een rotsblok kroop.
„Houd je vooral gedekt!" fluisterde Arendsoog. „Ze zoeken ons, maar dat is niet gemakkelijk. Ze moeten om de runderen denken."
Deze waren al enigszins van de goede weg afgedwaald. Van de hoofdtroep, die reeds tamelijk dichtbij was, kwamen nu enkele ruiters aangerend. Ze hadden daar natuurlijk het schieten gehoord.
„Wacht, tot ze onder schot zijn!" waarschuwde Arendsoog.
Plotseling echter vuurde Witte Veder, en een rauwe kreet volgde onmiddellijk op het schot.
„Man te voet. Hij vlak bij de paarden zijn," merkte de Indiaan kalm op. „Witte Veder gaan zien naar een betere plaats."
„Goed, maar kom dadelijk terug!" riep Arendsoog hem zacht na.
Voorlopig kon Witte Veder zich echter niet bewegen. De bandieten hadden gezien, waar het schot vandaan kwam, en hagelbui van kogels floot over de rots.
„Toch ik gaan," zei de Indiaan. „Paarden niet kunnen missen."
Als een slang gleed hij over de rots, en aan de achterkant naar beneden. Arendsoog hield zich stil, tuurde scherp naar alle kanten. De andere veedieven, die bij de hoofdtroep hoorden, hadden, zo gauw ze zagen, vanwaar er geschoten werd, onmiddellijk dekking gezocht aan de andere kant van de kudde. Dat was voor een gedeelte van hen een mooi en gedurfd staaltje van ruiterkunst, omdat ze voor en tussen de runderen door moesten rennen. Aan die veilige kant probeerden ze nu hun taak onverdroten voort te zetten, en het vee op te drijven. Het gevolg was echter, dat de kudde nu geleidelijk links af ging. En dit lag niet in de bedoeling van de bende. Want op deze manier kwamen ze niet in de pas terecht. Arendsoog bemerkte het ook, en glimlachte van voldoening. Dit was meer, dan hij had durven verwachten. Als hij er nu maar in slaagde, de bandieten aan de andere kant te houden, dan konden ze er niet veel aan doen.
Op dit ogenblik keerde Witte Veder terug.
„Oppassen!" zei hij. „Tussen rotsen schuin achter ons naderen andere veedieven. Zij te voet zijn."
„Die zoeken ons!" meende Arendsoog. „Ze willen ons onschadelijk maken, en dat is te begrijpen. Zo loopt het mis. Want zie maar, het vee komt deze kant op, en ontwijkt de pas."

Op hetzelfde ogenblik floot een kogel over hun hoofd.
„Ze hebben ons onder schot!" zei Arendsoog. „Opletten nu, waar die kerels zitten!"
„Daar!" wees Witte Veder.
Even liet zich een man zien.
„Houd die kant in de gaten, en vuur op armen of benen," beval Arendsoog. „Ik moet op het vee letten."
Op dit moment kwamen in volle galop enige veedieven van de achterhoede aanrijden. Ze hingen bijna opzij van hun paarden, zodat de lichamen der dieren een tamelijke beschutting boden tegen de kogels van Arendsoog. Ze probeerden nu, door luid te schreeuwen, het vee weer in de goede richting te brengen. Arendsoog liet hen echter niet ver komen. Vier maal knalde zijn geweer, en vier paarden stortten neer. Nu scheen het plotseling, of de hel losgebroken was. De twee daarboven werden danig onder vuur genomen, zowel door de bandieten, die zich tussen de rotsen hadden verscholen, als door de anderen, van wie de paarden waren neergeschoten, en die zo snel mogelijk dekking hadden gezocht. De hoed van Arendsoog was nergens meer te zien. Een kogel had hem doorboord en meegenomen in zijn vlucht. Koelbloedig streek Arendsoog zich de haren wat achterover, legde dan zijn geweer aan.
Witte Veder liet zich niet onbetuigd. Zo dikwijls als hem mogelijk was, vuurde hij, om de bandieten geen tijd te gunnen, naderbij te komen. In de kudde bleek nu een grote verwarring te ontstaan door al dat lawaai. De op de grond liggende gewonde paarden spartelden om weer op te komen, en angstig ontweken de runderen de rondslaande hoeven.
„Het wordt hier te heet!" zei Arendsoog. „De kerels hebben een prachtige dekking achter al die rotsblokken. Als we niet oppassen, zitten we dadelijk als muizen in een val!"
„Dan wij weggaan!" merkte Witte Veder op.
„Dat is makkelijker gezegd dan gedaan! En het zou zo jammer zijn, deze post op te geven. Als we maar hulp konden krijgen van Williams. Die heeft nu toch niets te doen."
Williams scheen dat gemerkt te hebben. Althans, er klonken plotseling schoten aan de kant van de pas.
„Ik geloof waarachtig, dat hij daar is!" riep Arendsoog verrast. „Als hij zich nu maar wat verborgen houdt, dan weten ze niet, hoeveel tegenstanders ze voor zich hebben."

Williams had zich lange tijd niet veel bemoeid met de gang van zaken op de ranch, vertrouwend op O'Conner. Nu het echter ging om het behoud van het grootste gedeelte van zijn veestapel, was hij wakker geschud en toonde zich weer dezelfde actieve en verstandige kerel van vroeger.

Hij scheen daar aan de andere kant een grote verwarring te stichten. Enkele runderen vielen neer en daar overheen struikelden weer andere. De dieren liepen als dol door elkaar. De onvermijdelijke botsing van de voorhoede, die terug wilde keren, met de hoofdtroep, die in dezelfde draf voort wilde, volgde, en het lawaai was onbeschrijfelijk.

„Dat is in orde daar!" riep Arendsoog. „Het lukt ze vast niet meer, om ze in de pas te krijgen, laat staan er doorheen. En nu, de heren veedieven zelf! Kom, Witte Veder!"

Hij schoof achteruit, verkende even de naaste omtrek, liet zich dan vlug naar beneden glijden.

„Naar de paarden!"

Witte Veder ging nu voorop, voorzichtig sluipend van rots tot rots. Ongehinderd bereikten ze de paarden, die de Indiaan handig had verborgen in een kleine kloof, welke met dicht struikgewas bleek begroeid te zijn. Ze slingerden zich in het zadel, en galoppeerden in de richting van de kudde.

„Naar de achterhoede!" riep Arendsoog. „Als we ze daar hebben, dan kan het vee terug!"

Slechts enkele tegenstanders bemerkten hen, en de kogels, die ze nagezonden kregen, misten ver hun doel. Op hun snelle paarden waren ze spoedig bij de achterhoede, en zagen daar twee ruiters, die deden wat ze konden, om het vee, dat ook hier al tot stilstand was gekomen, er toe te bewegen, weer voort te gaan.

„Nu komt het er op aan, Witte Veder!" schreeuwde Arendsoog boven het oorverdovend lawaai uit. „Recht er op af, hoor!"

De Indiaan knikte. Het was niet de eerste keer, dat hij met zijn blanke meester een dergelijke tactiek volgde.

Hun paarden tot het uiterste aanzettend, kwamen ze als een wervelwind op twee der veedieven aangestormd. Dezen hielden even de teugel in, verrast opkijkend van hun werk, dat hen geheel in beslag had genomen. Veel tijd om na te denken kregen ze echter niet. Met een schok hield Arendsoog zijn paard in, en terwijl hij zijn revolver

op de een richtte, volgde Witte Veder zijn voorbeeld bij de andere.
„Handen op! Vlug! Ik ben Arendsoog!"
Die naam werkte als altijd verrassend. De handen vlogen omhoog, alsof er aan getrokken werd. Witte Veder had hen in een oogwenk ontwapend, en ze met hun eigen lasso's gebonden.
De andere bandieten waren op te grote afstand, dan dat ze konden zien, wat er daar wel allemaal gebeurde. Nu echter kwamen ze wat dichterbij, juist op het moment, dat Witte Veder zijn tweede gevangene tamelijk onzacht met de grond liet kennis maken. Ze begrepen onmiddellijk, wat er aan de hand was, sprongen van hun paarden, en openden het vuur op Arendsoog. Deze liet zich uit het zadel glijden, en ging plat op de grond liggen, zijn paard beduidend, hetzelfde te doen. Witte Veder had eveneens dekking gezocht, en samen schoten ze terug. Een van de veedieven werd de buks uit de handen geschoten, en hij stak als teken van overgave de handen op. De andere poogde toen op zijn paard te ontsnappen, maar nu was de beurt aan Lightfeet. Arendsoog zat bliksemsnel weer in het zadel, en er begon een felle jacht. Witte Veder bleef achter, om met de derde gevangene af te rekenen, die hij weldra op even kunstige wijze gebonden had.
Arendsoog had in korte tijd zijn tegenstander zover ingehaald, dat hij hem kon beroepen.
„Geef je over!"
De man scheen door een panische angst bezeten. Hij bukte zich over de nek van zijn paard, en spoorde het dier tot steeds grotere snelheid aan.
„Stoppen, of ik schiet!"
Geen resultaat.
Pang! knalde het eerste schot van Arendsoog, en de hoed van de veedief vloog af.
Dit hielp. Hij hield zijn paard in, en stak de handen op.
Arendsoog reed naar hem toe, en commandeerde:
„Terug! Denk er om, bij de minste verdachte beweging schiet ik je in de rug!"
De bandiet gehoorzaamde, en spoedig viel hij in handen van Witte Veder, die korte metten met hem maakte.
„Laten we ze achter een paar struiken leggen," zei Arendsoog.
„En dan blijf jij hier, Witte Veder. Ik ga zien, wat er van de anderen is geworden."

Het vee, nu niet meer opgedreven, maar wel door de stuwing van voren tot omkeren genoopt, begon zich te verspreiden.
Arendsoog maakte een grote bocht, want hij wist, dat het ieder ogenblik gevaarlijk kon worden, als de kudde er de draf in ging zetten. In de verte hoorde hij nog schieten, maar toen hij dichterbij kwam, zag hij, dat de strijd zo goed als geëindigd was. Williams zette met twee van zijn cowboys een paar vluchtende veedieven na. Juist wilde Arendsoog hem aanroepen, toen hij iets zag, dat hem zijn mond deed houden.
Achter een rotsblok hurkte een kerel en legde zijn geweer aan op Williams. In een onderdeel van een seconde had Arendsoog zijn revolver getrokken en vuurde. Met een kreet van pijn liet de bandiet zijn geweer vallen en greep naar zijn arm. Arendsoog reed naderbij.
„Ja man, dat is je eigen schuld! Waarom schei je er niet uit, als je ziet, dat de zaak verloren is!"
Met een vloek keerde de man zich om, en zijn linkerhand ging naar zijn heup.
„Afblijven van die revolver! Ben je gek?"
„Jonge aap! Ik zal . . ."
„Je zult niets! In de eerste plaats niet schelden!"
„Wie ben jij? Je was toch niet op de ranch!"
„Sta op!" beval Arendsoog op scherpe toon. „Als je het graag weten wilt, ik ben Arendsoog!"
„Arendsoog?!"
De man liet zich zonder verdere tegenstand ontwapenen.
„Ga daar zitten!" zei Arendsoog. „En probeer niet te ontvluchten! Ik ken je gezicht, en ik krijg je naderhand toch wel weer te pakken."
De veedieven waren op een paar gewonden na allen gevlucht, en toen Williams teruggekeerd was, begonnen ze allereerst het vee in de laagte te drijven, zo ver mogelijk van de pas. Weldra zat er wat gang in de kudde, en konden ze hun aandacht schenken aan de gewonden. Een was er schijnbaar ernstig aan toe, en Williams nam hem voor zich op zijn paard. Voor twee anderen, die moeilijk konden lopen, werden een paar rijdieren opgevangen, en degenen, die daartoe in staat waren, moesten marcheren, hoewel hun de handen op de rug waren gebonden.
„Maar," zei Arendsoog eensklaps, „we missen nog een van de onzen! Dat is de man, die de achterhoede in het oog zou houden."
„Ned Rose!" antwoordde Williams. „Ja, waar is die?"

„Ik heb hem niet meer gezien," merkte de cowboy op, die het laatste bij hem was.
„Ik hoop maar, dat hem niets overkomen is," zei Williams bezorgd.
„Zeg," vroeg hij aan de gevangenen, „hebben jullie Ned Rose gezien?"
„Ja," bromde er een. „Hij ging een van ons achterna, die Moulders moest waarschuwen. Er werd nog op hem geschoten, maar ik geloof niet, dat hij geraakt is."
„Hij heeft zijn post verlaten," zei Arendsoog, „maar misschien op deze manier een verzuim van mij weer goedgemaakt. Luister eens, Williams. Ik laat jullie je tocht vervolgen. Je gaat maar rechtstreeks naar de farm terug. Ik zal met Witte Veder eens gaan zien, hoe de Slows het gemaakt hebben."

— — — — — — — — — — — — — — —

Ze hadden nog geen vijf kilometer gereden, toen Arendsoog plotseling uitriep:
„Há! Kijk daar eens! Zou een van de paarden van de veedieven zo ver hebben kunnen afdwalen?"
Een gezadeld paard, maar zonder berijder, liep rustig te grazen.
„Wel mogelijk," meende Witte Veder.
„Ja, per slot van zaken is het wel mogelijk, maar niet waarschijnlijk," zei Arendsoog. „Nee, het zou me sterk verwonderen, als dat niet het paard van Ned Rose is."
„Dan wij hem ook vinden moeten. Scherp uitkijken."
Werkelijk vonden ze hem, enkele tientallen meters verder . . .
Onmiddellijk was Arendsoog van zijn paard en knielde bij de roerloze gedaante neer. Dan richtte hij zich langzaam op en nam zijn hoed af.
„Dood!" zei hij zacht.
Witte Veder stond eerbiedig stil, terwijl zijn jonge meester bad bij het lijk van de arme kerel . . .
Dan zei Arendsoog:
„We zullen hem voorlopig in een grot verbergen en beveiligen voor de aasdieren. Williams zal later wel voor een passende begrafenis zorgdragen."
Zwijgend bewezen ze de dode deze laatste dienst . . .
Toen het afgelopen was, sprongen ze dadelijk weer in het zadel.
„We moeten ons haasten!" zei Arendsoog. „Wie weet wat er intussen met de Slows is gebeurd!"

Na een geforceerde rit, waarbij het uiterste van de paarden werd gevergd, bereikten ze het kamp der veedieven.
Doodse stilte heerste overal . . .
„Hallo! Waar zijn jullie?" riep Arendsoog.
Geen antwoord . . .
Ze reden door tot midden in het kamp. De Indiaan was al van zijn paard en onderzocht de grond.
„Grote gevecht hier zijn," verklaarde hij. „Mannen met paarden wegrijden naar het oosten. Sporen drie uur oud."
„We zullen zien, of we nog iets kunnen vinden van de Slows," zei Arendsoog. „Zo niet, dan gaan we dadelijk weg."
Hij kwam nu ook van zijn paard en samen onderzochten ze de omtrek. Geen levend wezen was te bekennen.
„Ze zijn weg, en hebben de Slows meegenomen," besloot Arendsoog. „Maar, Witte Veder, dan wordt het gevaarlijk voor Williams en voor de farm. We moeten zorgen, zo gauw mogelijk bij Williams te komen."
„Wij eerst wat eten, anders onmogelijk volhouden. Lange rit misschien, en lang gevecht kunnen komen."
Arendsoog voelde nu ook, dat hij een razende honger had, en hij begreep wel, dat de tijd, besteed aan het nuttigen van een eenvoudig maal, zeker niet verloren was. Toen ze echter de inwendige mens versterkt hadden, slingerden ze zich weer in het zadel en in gestrekte draf ging het in een wijde boog naar het noordoosten. Op deze manier hoopten ze de weg te kruisen, welke Williams met de gevangenen genomen had.

HOOFDSTUK XII

DE BELEGERING VAN DE FARM

Frank Dale en Sam Plume, de twee bewakers van de farm, verdeelden hun tijd met naar de gevangenen te zien en zich te vermaken met Ann. Deze vond het wel erg, dat haar broer was weggegaan, maar ze verzoende zich al gauw met haar lot. Want hier op de ranch waren zoveel interessante dingen te zien, dat ze feitelijk geen tijd had, om te treuren over het gemis van Bob of haar moeder. Ze amuseerde de cowboys met haar vragen over alles, wat ze zag en wat nieuw voor haar was.
De gevangenen hadden zich ten laatste in hun lot geschikt. O'Conner ging nog wel af en toe door met dreigen, dat hij Arendsoog wel zou krijgen, want dat ze niets konden bewijzen, maar zijn bewakers namen er niet de minste notitie van. De avond was gevallen. Frank en Sam zaten samen te kaarten, terwijl Ann bij het haardvuur in slaap was gevallen, moe van al haar onderzoekingstochten van deze dag.
Plotseling keek Frank op van zijn spel.
„Hé," zei hij, „het leek me, of ik een paard hoorde."
Ze luisterden scherp, doch het geluid herhaalde zich niet.
„Ik ben er zo goed als zeker van," zei Frank weer. „Ik ga eens even op onderzoek uit."
Hij gespte zijn gordel om, nam een revolver uit de holster, en wilde de deur openen.
„Wacht even!" riep Sam.
Hij blies de lamp uit, kwam dan in het schemerige licht van het vuur naar Frank toe.
„Nou voorzichtig!" zei hij. „Ik zal de deur openmaken, en jij glipt bliksemsnel naar buiten. Als we het licht laten branden, zien ze je staan."
„Dat weet ik ook wel," bromde Frank, „maar ik dacht er zo gauw niet aan."
Even later stond hij met zijn rug tegen een post van de veranda vlak naast de deur en tuurde scherp naar alle kanten. Niets ontdekkend, ging hij langzaam vooruit, tot bij het cowboy-tehuis.

Nu was het een geluk, dat Onze Lieve Heer hem gezegend had met verbazend scherpe oren. Daardoor kon hij dan ook plotseling een zijsprong maken, toen hij de fluisterend uitgesproken woorden opving: „Grijp hem van links!"
Het volgende ogenblik had Frank al rechtsomkeert gemaakt en in galop de terugtocht naar de farm aanvaard.
Pang! Pang! klonken de schoten, en de kogels floten hem om de oren. Hij bereikte echter de deur zonder noemenswaardig letsel, behalve dan, dat een kogel een klein stukje van zijn rechteroorlel had meegenomen. Het onbeduidende wondje bloedde echter hevig, dat bemerkte Sam, die achter de deur reeds klaar stond, om open te doen.
„Je bent getroffen! Je bloedt!"
„'t Is niks!" hijgde Frank. „'t Prikt een beetje aan mijn oor! Zijn de blinden goed voor de ramen?"
„Ja, daar heb ik straks nog naar gekeken. Vlug, de geweren!"
Frank barricadeerde de deur, en even later lagen ze op hun knieën voor de schietgaten. Ann zat vlak onder de vensterbank en laadde handig een paar reservebuksen. Dit had Arendsoog haar geleerd, gedachtig aan de overval op hun eigen farm, welke zoveel ellende had gebracht.
Frank hoorde sluipende voetstappen, onderscheidde vaag een gedaante. Een kreet, en de gedaante trok zich snel terug.
Dan klonk een stem, die van Moulders:
„Hallo daar!"
„Wat moeten jullie?" vroeg Sam.
„Geef de farm over, en jullie gaan vrij uit!"
„Zeg dat nog eens!"
Moulders herhaalde zijn woorden.
„Aardig!" hoonde Sam. „'t Lijkt wel, of je dat van buiten aan het leren bent!"
Moulders wierp hem woedend een paar scheldwoorden naar het hoofd.
„Terg ze nou niet nodeloos!" maande Frank fluisterend aan. „Je weet helemaal niet, met hoeveel ze zijn."
„Wij hebben de Slows hier bij ons als gevangenen," klonk weer de stem van Moulders. „Als we binnen de kortst mogelijke tijd niet in het bezit zijn van de farm, gaan zij er aan!"
„Spijt me erg voor ze," zei Sam. „Hoe komen ze zo stom! Maar mijn

baas heeft gezegd, dat ik op de farm moest passen en niet op de Slows. Dus ik kan er niets aan doen."
Daarop fluisterde hij echter opgewonden tegen Frank:
„Hoor je dat? Ze hebben de Slows te pakken! Ben benieuwd, wat er allemaal gebeurd is."
„Hoe denk je d'r over?" riep Moulders weer.
„Laat me er eerst eens met mijn kameraden over praten," verzocht Sam.
„Vijf minuten geef ik je, meer niet!"
„Wat kun jij mooi liegen!" zei Frank. „Waar zijn al die kameraden Hadden we ze maar hier!"
„Kerel, wees toch niet zo stom! Weten zij, hoeveel er hier gebleven zijn? Moeten wij ze aan de neus hangen, dat de hele bezetting bestaat uit twee man?"
„En ik dan?" verweet Ann.
„Twee en een half dan?" lachte Sam.
„Maar . . . er valt toch niet over te praten!" zei Frank weer.
„Natuurlijk niet! Maar het is al weer vijf minuten gewonnen . . . Zeg, kijk niet naar mij! Houd je schietgat in het oog! Je kunt die kerels niet vertrouwen! . . . Nou dan . . . ik weet heel goed, dat we het op de duur natuurlijk moeten opgeven. Maar ik heb zo'n idee, dat we wel gauw hulp van buiten af zullen krijgen. Waar Moulders is, daar verschijnt ook Arendsoog binnen niet al te lange tijd. En tot zo lang zullen we het vol moeten houden."
„De vijf minuten zijn al om!" klonk weer de stem buiten.
„Dan gaat je horloge niet goed!" antwoordde Sam onmiddellijk.
„Zo? . . . Nou, dat doet er ook niet toe. Wat is je antwoord?"
„Dat je naar de duivel kunt lopen, en naar zijn grootje erbij!"
„Dan zijn de gevolgen voor jouw rekening!"
Toen viel de stilte weer in . . .
Frank had tijdens dit gesprek even zijn post verlaten om naar de gevangenen te zien. De touwen en riemen zaten alle nog goed vast, en ze kregen beiden een prop in de mond, zodat ze Moulders niet door schreeuwen konden laten weten, dat zij in het huis waren.
De farm was geheel en al omringd door een open erf, zodat het naderen voor de bende een gevaarlijk werk was. Toch slaagden er een paar in, het huis van op zij te bereiken, en daar vliegensvlug dekking te zoeken. Sams schoten troffen geen doel.

„Dat wordt gevaarlijk!" zei hij. „Die kerels moeten daar weg! Je kunt niet zien, wat ze uitvoeren."
„Niks aan te doen!" meende Frank.
„Dat zou ik wel eens willen zien! Ann, kun jij schieten?"
„Wel met een revolver," antwoordde Ann.
„Ook al goed. Neem dan mijn plaats in. Als je wat ziet bewegen, schiet je maar!"
„Wat ga je doen?" vroeg Frank.
„Het dak op!"
Sam zette een stoel op de ruw houten tafel, duwde het zolderluik open en hees zich op naar het platte dak. Op zijn buik kroop hij naar de rand en tuurde voorzichtig naar beneden. Hij hoorde een fluisterende stem, en onderscheidde twee gedaanten. Vlak daarop knalde zijn revolver enkele malen en bliksemsnel trok hij zich weer terug, juist bijtijds, want nu werd het dak onder vuur genomen. Ook van beneden uit de kamer werd geschoten, en Sam hoorde daarbij de knal van Anns revolver.
„Dappere meid!" mompelde hij.
Het werd nu echter toch te benauwd op het dak, en hij verdween weer in de kamer. Inmiddels was het buiten weer stil geworden. Blijkbaar werd de een of andere nieuwe streek voorbereid.
Na een poosje zagen ze twee mannen, die langzaam en . . . rechtop in de richting van de farm kwamen. Tegelijk klonk de stem van Moulders:
„Schiet niet, want dat zijn de Slows! En als je probeert de mannen te raken, die achter ze lopen, dan krijgen de Slows van ons een kogel!"
„Goeie grutten!" mompelde Sam. „Dat loopt mis! Moeten we nou die kerels maar ongehinderd naderbij laten komen?"
Scherp keek hij toe, in gezelschap van Frank, die zijn post daarvoor verlaten had, en toen de vreemdsoortige stoet op wat kortere afstand was gekomen, zagen de belegerden, dat de voorste mannen met opgeheven armen liepen.
„Wat moeten we doen, Sam?" fluisterde Frank.
„Als je het mij vertelt, weet ik het ook! Ik noem het een schande! Dit is geen eerlijke strijd meer! We kunnen hier wel een spelletje gaan kaarten, onderwijl die schurken hun gang gaan!"

„Maar we moeten er wat op vinden! Denk toch aan Ann! Als Moulders haar in handen krijgt . . ."
„St! Laat ze het niet horen!" fluisterde Sam verschrikt. „Daar had ik niet meer aan gedacht! Nou, ik vertel je, als we geen hulp van buiten krijgen . . ."
Op hetzelfde moment klonk er eensklaps een heldere stem door de nacht, een stem, die vele boosdoeners zo goed kenden, en die hun een rilling over het lijf joeg.
„Halt!!!"
Als door een onzichtbare hand tegengehouden, stond de stoet stil.
„De kerels, die achter de Slows lopen, moeten hun wapens neergooien, anders gebeuren er rare dingen! Denk er om, ik heb je onder schot!"
Nu schreeuwde echter Moulders:
„Vooruit! Laat je niet bang maken! Hij kan niet op je schieten, zonder de Slows in gevaar te brengen!"
„Dacht je dat?" klonk weer de stem. „Arendsoog ziet waarschijnlijk beter dan jij, schurk! Opgepast, die man achter Mike Slow! Je hoed gaat er aan!"
Een schot knalde, en de man voelde zich de hoed met een ruk van het hoofd getrokken . . .
„En nu de wapens neer, allebei! En vlug!"
Ondanks het protest van Moulders gehoorzaamden de mannen weer even vlug, als ze dat bij Bachmann's Pas hadden gedaan.
„Denkt er om, die anderen, dat jullie vooral niet schiet! Als je soms meent, dat ik hier alleen ben, dan zal ik je even van het tegendeel overtuigen!" En zijn stem wat uitzettend, schreeuwde hij:
„Hallo, mannen! Williams! Witte Veder, en jullie allemaal! Waar zijn jullie?"
„Hier! Op mijn post!" klonk het van alle kanten.
„Mooi zo! Hoor je, Moulders?"
Er klonk echter geen antwoord. Blijkbaar was Moulders sprakeloos van verbazing, dat het hele gezelschap hem in zulk een korte tijd achterhaald had.
Arendsoog echter vertrouwde het zaakje niet al te erg en hij besloot vlug te handelen.
„Bill en Mike Slow, lopen jullie door naar het huis! Alle mannen, die daar achter de bijgebouwen zitten, moeten met de handen in de hoogte

bij de andere twee midden voor het huis komen, en vlug, anders helpen wij een handje!"
Dat was echter niet nodig. Ze kenden Arendsoog. Ze hadden nu zelf ondervonden, dat deze jonge man in het donker buitengewoon scherp kon zien, en ze waagden niets. Schoorvoetend kwamen ze achter hun verschansingen vandaan.
„Waar zijn Moulders en Devil Jack?" vroeg Arendsoog plotseling. Er volgde geen antwoord.
Arendsoog werd ongerust . . .
„Mannen! Hier! Ontwapent deze kerels! Vlug! Ik heb ze allen onder schot! Jullie daar binnen, maakt licht!"
„Dat kan gebeuren, Mr. Arendsoog!" riep Sam terug en hij kwam even later met een lantaarn naar buiten, gevolgd door Frank.
„Nee, jij sukkel!" riep Arendsoog tegen deze laatste. „Op je post bij de gevangenen en bij Ann!"
De volgende gebeurtenissen speelden zich vliegensvlug na elkaar af. Een schot knalde, en Sam stond met een verbluft gezicht naar zijn stukgeschoten lantaarn te kijken, terwijl het nu zo mogelijk nog donkerder was, dan voor hij licht maakte. Tegelijk klonk in het huis een gil van Ann.
„Bob!! Help!!"
Toen werden de mannen, die op een hoopje voor de ingang stonden, als door een wervelwind uit elkaar geslagen, en iemand was met enkele sprongen in de deuropening verdwenen. Weer klonk een schot, dan een gestommel als van omver geworpen meubelen.
„Dat wordt knokken daarbinnen," zei Sam nuchter, „wat ik je smoes!"
Hij liet de bandieten buiten aan de anderen over, nam Frank bij de schouders, en duwde hem naar binnen.
„Kom, Frankie, dan gaan wij een robbertje meevechten . . . Au!!"
Hij kreeg op hetzelfde ogenblik zulk een geduchte muilpeer, dat hij languit tegen de grond ging, waar hij voorlopig versuft bleef liggen.
Terzelfdertijd stormden de verbaasde Frank twee mannen voorbij, bijna onmiddellijk gevolgd door een derde, die schreeuwde:
„Houdt ze vast! Dat zijn Moulders en Devil Jack!"
Maar dezen waren de anderen te vlug af. Ze verdwenen om een hoek, en even later klonk een snelle galop.
Arendsoog gaf het op. Dan ging hij in huis terug, om de schreiende

Ann tot bedaren te brengen. Eerst ontstak hij licht, dan nam hij het bevende meisje in zijn armen.
„Hebben ze je bezeerd?"
„Nee," snikte Ann, „ze hadden me beetgepakt, en die ene, Moulders, zei, dat ik mee moest gaan. Toen kwam jij . . ."
„Ja, ja, en de rest weten we. Maar nu zijn ze weg, en ik zal er wel voor zorgen, dat ze je geen kwaad meer kunnen doen! Bedaar jij maar, hoor! Je blijft van nu af aan bij me, tot ik je veilig en wel aan moeder heb afgeleverd. Huil maar niet meer!"
Buiten was het een en al bedrijvigheid. Er was weer licht gemaakt, en de veedieven waren weldra gebonden. Ondertussen kwamen de cowboys aan, die met de gevangenen van Bachmann's Pas niet zo vlug vooruit konden komen.
Arendsoog ging met Ann naar buiten, om zijn laatste maatregelen te nemen.
„Luister eens, Williams, nu doe je het beste, met eerst allemaal zoveel mogelijk rust te nemen. Natuurlijk moet er wacht gehouden worden. Deel nu eerst even de wachten in. Morgenochtend stuur je een mannetje naar fort Blue-Hill, om de gevangenen te laten halen. Ik ga met Witte Veder en Ann naar huis terug en kom later ook in Blue-Hill. Pas ondertussen op voor Moulders. Die kerel is tot alles in staat. En als je dan dadelijk een hoekje voor me hebt, waar Ann en ik nog een ogenblikje kunnen slapen, dan zal ik je zeer dankbaar zijn."
Williams haastte zich, nadat hij de wachten had ingedeeld, om het zijn gast, die zoveel voor hem gedaan had, zo aangenaam mogelijk te maken. Hij zorgde allereerst voor een stevig avondmaal. De eigenaar van de ranch was geen man van veel woorden, maar zijn ferme handdruk vertelde Arendsoog voldoende, hoe dankbaar de baas was, dat zijn vee door de flinke hulp van de jongeman behouden was gebleven.
Toen het kleine gezelschap de volgende morgen op het punt stond om weg te rijden, Ann op een aardig paard, cadeau van Williams, zei deze: „Arendsoog, je weet, dat ik je onmogelijk kan vergelden, wat je allemaal voor me gedaan hebt. Maar, mocht je ooit mijn hulp eens nodig hebben, denk er dan aan, dat Williams altijd voor je klaar staat, dag en nacht!"

HOOFDSTUK XIII

RED WOLF

Een paar maanden waren verlopen ...

Arendsoog, veilig met Ann teruggekeerd bij hun moeder, had tevergeefs rondgespeurd naar Moulders en Devil Jack, die spoorloos waren verdwenen. In Mining-Valley waren ze niet meer geweest. Wel was Arendsoog er in geslaagd, met behulp van zijn onmisbare helper Witte Veder, om nog enkele bandieten gevangen te nemen, die zich in de nederzetting ophielden, en die hij toevallig ontdekte bij zijn speurtochten naar Moulders. Deze bandieten werden allen gezocht door de politietroepen van fort Blue-Hill, omdat zij verdacht werden van verschillende misdaden.

Er werd dus wel „grote schoonmaak" gehouden in de goudzoekersplaats. Maar Arendsoog was niet tevreden. Moulders vormde, nu hij wist, wie Arendsoog eigenlijk was, een voortdurende bedreiging, niet alleen voor Bob zelf, maar ook en vooral voor zijn moeder en zijn zuster. Daarom was het nu meer dan ooit zijn plicht, om deze schurk, die tot alles in staat bleek te zijn, op te sporen en aan de politie over te leveren. Witte Veder was dit buitengewoon naar de zin. Voor hem gold nog altijd de wet der prairie „oog om oog, tand om tand". Hij was van mening, dat Arendsoog waarschijnlijk een vlaag van verstandsverbijstering gehad moest hebben, toen hij Moulders liet ontsnappen. Daar kwam natuurlijk ook bij, dat de Indiaan zelf er de dupe van was geworden.

Op een goede dag reden de beide jonge mannen langs de weg, die van Mining-Valley naar de ongeveer vijftig mijlen zuidelijk gelegen plaats Dorwan voerde.

Dit was geen toeval.

De laatste week deden er in Mining-Valley zonderlinge geruchten de ronde. De zoëven genoemde weg zou namelijk onveilig gemaakt

worden door een roversbende, onder aanvoering van een zekere Red Wolf, die er niet tegen op zag, argeloze reizigers te overvallen en uit te plunderen. Verweerden de slachtoffers zich, dan werden ze zonder vorm van proces neergeschoten.
Fort Blue-Hill was reeds gewaarschuwd, en Arendsoog had op zekere dag een bezoek gebracht bij de commandant, waarna een geheim onderhoud plaats vond. Hiervan had Arendsoog aan Witte Veder niets anders verteld, dan dat ze eens een kijkje gingen nemen op de weg naar Dorwan.
En nu reden ze daar al enkele uren, zonder dat er iets bijzonders gebeurd was.
„Arendsoog zeker zijn, iets te vinden van Red Wolf?" vroeg Witte Veder opeens.
Arendsoog begon te lachen.
„Hoe weet mijn rode broeder, dat ik op zoek ben naar Red Wolf?"
„Dat voor de hand liggen! Witte Veder ook iets gehoord van gesprekken in Mining-Valley, dan bezoek bij commandant in Blue-Hill . . ."
„Al goed! Ga maar niet verder! Je kunt niet weten, of er soms scherpe oren in de nabijheid zijn. Maar om op je vraag terug te komen, ik verwacht nog niets. Want het terrein, waar deze bende werkt, ligt nog een paar uur verder naar het zuiden. Dan nemen we ook bijzondere maatregelen."
Arendsoog scheen zich deze keer toch vergist te hebben. Ze hadden nog nauwelijks een half uur gereden na deze woorden, toen ze plotseling snelle hoefslagen hoorden van veel paarden. Dadelijk trokken ze zich terug in het struikgewas langs de weg.
Even later vloog een ruiter voorbij, diep gebogen over de nek van zijn paard. Ongeveer honderd meter achter hem kwamen vier andere ruiters, die het onderste gedeelte van hun gezicht bedekt hadden met een doek. Een van de ruiters hield zijn paard even in, rukte zijn buks van de schouders, legde aan . . .
Er klonken twee schoten.
Dat van de bandiet ging in de lucht af, terwijl hij zelf de buks liet vallen en met een kreet van pijn naar zijn arm greep. Want het tweede schot was van Arendsoog . . .
De andere bandieten hielden ook de teugel in, en keken vol schrik naar hun getroffen metgezel. Dan zagen ze angstig om zich heen.

Waar zat die geheimzinnige schutter? . . .
Dan, het zekere voor het onzekere nemend, wendden ze de teugel en verdwenen in vliegende galop, de buks achterlatend.
„Ga die vluchteling achterna en breng hem bij mij," gelastte Arendsoog aan Witte Veder.
Deze verdween in tegenovergestelde richting van de struikrovers, maar bleef opzij van de weg rijden, zodat ze hem niet konden zien.
Arendsoog bleef wachten, tot hij de galop van de paarden in de verte hoorde wegsterven. Dan steeg hij af, en ging naar het midden van de weg, om de buks op te rapen. Hij bezag het wapen aandachtig.
„Ik heb dat ding meer gezien," mompelde hij. „Maar waar?"
Hij peinsde er lang over na, maar kon het zich niet herinneren. Ten laatste hing hij de buks aan zijn zadelknop en wachtte geduldig op de komst van Witte Veder.
Niet lang daarna verscheen deze weer, en bracht de vluchteling mee.
De man zag er zeer ontdaan uit, en klappertandde van vrees. Witte Veder had dan ook buitengewone overredingskracht moeten gebruiken, om hem mee te krijgen, dat bewees wel de revolver, welke de Indiaan in de hand hield.
„Wat is dat nu?" vroeg Arendsoog verbaasd.
„Bleekgezicht niet mee willen. Arendsoog zeggen: haal vluchteling! Witte Veder vluchteling halen."
Arendsoog barstte in lachen uit.
„Nou, jij volgt wel letterlijk mijn bevelen op, hoor!"
„Ben jij Arendsoog?" vroeg de man verrast.
„Om je te dienen! En wie ben jij, vreemdeling?"
„Mijn naam is Dan Stevens, van Dorwan. Ik ben een goudzoeker, en ga in Mining-Valley mijn geluk eens proberen."
„Nu, dat was haast je ongeluk geworden, man!"
„Ja. Ik weet nog niet precies, wat de oorzaak was, dat ik ineens niet meer gevolgd werd. Ik maakte me al blij, dat ik was ontsnapt, toen die verdraaide rooie duivel . . ."
„Je vergist je met deze woorden. Neem ze onmiddellijk terug," zei Arendsoog rustig.
Witte Veder zweeg, maar zijn ogen schoten vonken.
„Wat moet ik terugnemen? Dat van die rooie duivel?"

„Juist! Jullie kennen de Indianen niet, en hebt niet het recht, ze te veroordelen."
„Of ik ze niet ken? Ik heb al genoeg van ze gehoord, en nu deze ver . . "
De oorzaak, dat hij niet verder kon spreken, was, dat hij plotseling op de grond zat, en met een benauwd gezicht zijn wang wreef, waarop de vlakke hand van Arendsoog tamelijk onzacht was terecht gekomen.
„Maar Mister Arendsoog, wat is dat nu? . . ."
„Sta op!" gebood Arendsoog kortaf.
De man, die wel eens van Arendsoog gehoord, maar nog nooit met hem kennis gemaakt had, scheen nu toch wel enig respect gekregen te hebben voor de Vriend der Indianen. Hij stond vlug van de grond op.
„Neem die woorden van zoëven terug!"
„Maar . . ."
„Geen maren! Je hebt je vergist!"
„Nu goed dan! Ik heb me vergist."
„Zo is het beter. Stijg op, dan kunnen we verder praten."
Dan Stevens steeg te paard.
„Nu, ik moet zeggen, Arendsoog, je maakt korte metten!"
„Ja man, we hebben geen tijd voor lange salongesprekken. Vertel nu eens op, weet je, wie de kerels waren, die je op de hielen zaten?"
„Tot mijn spijt niet. Ik vermoed, dat het de bende van Red Wolf is. Ik had in Dorwan wel zoiets horen vertellen, maar ik geloofde het niet. Ze vertellen wel eens meer sprookjes."
„Hier schijnt dan een sprookje te zijn, dat werkelijkheid is geworden," merkte Arendsoog droogjes op. „Ik zou je aanraden, er maar gauw vandoor te gaan en te zorgen, dat je in de kortst mogelijke tijd in Mining-Valley komt."
„Ik was al een heel eind verder geweest, als niet . . ."
„Witte Veder handelde in mijn opdracht. Ik wilde iets naders omtrent die bende vernemen, maar ik zie al, dat je er niets van weet."
„Ben je op zoek naar Red Wolf?" vroeg de man nieuwsgierig.
„Daar lijkt het wel op, hè? Nu, laat ik je dan één ding zeggen: wanneer je in Mining-Valley aankomt, ben je alles vergeten, wat je vandaag is overkomen, begrepen?"
„Maar . . . wat . . ."
„Red Wolf hoeft helemaal niet te weten, dat Arendsoog naar hem zoekt.

Je herinnert je zeker nog wel de muilpeer, die je zoëven van me hebt gekregen?"
De man wreef zijn wang, die nog steeds een verdacht rode kleur vertoonde.
„Ik zie het al," vervolgde Arendsoog. „Nu, laat ik je vertellen, dat er nog heel wat anders voor je opzit, als in Mining-Valley het gerucht verspreid wordt, dat Arendsoog achter Red Wolf aan is. Want dan weet ik, dat jij je mond niet hebt kunnen houden. Nu begrepen?"
„En of, Mister Arendsoog! En ik begrijp ook, waarom je dat geheim houden wilt. Nou, ik voor mij ben nog al aardig gebeten op die Red Wolf, en ik wil alles doen, om je te helpen, dat heerschap onschadelijk te maken."
„Goed dan. Alleen . . . drink niet te veel! Want je weet, de whisky maakt de tong los!"
De man reed weg, zonder te weten, dat het Arendsoog zelf was geweest, die hem van een zekere dood gered had.
„Witte Veder," zei Arendsoog, „je hebt daar een domme streek uitgehaald, door me bij de naam te noemen in het bijzijn van een vreemde. Je begrijpt toch, hoe moeilijk het voor ons wordt, als Red Wolf te weten komt, dat ik hem op het spoor ben."
„Witte Veder zeer bedroefd! Hij voortaan tong afbijten, eer . . ."
„Kom, kom!" lachte Arendsoog. „Zo erg hoef je het nu ook weer niet te maken! Het is eigenlijk wel wat mijn schuld ook. Ik had je meer moeten vertellen. Maar, laten we hier afstijgen en ons middagmaal gebruiken. Het is hier een prachtig beschut plekje daarvoor."
„Arendsoog dan niet denken, Red Wolf komen terug?"
„Waarom zou hij?"
„Zoeken naar onverwachte schutter."
„Dat zou kunnen. Maar hier zullen ze ons niet zo gauw ontdekken. Daarom rijd ik juist niet verder op het ogenblik. Anders hebben we kans, dat we ze precies in de armen lopen."
Ze waagden het er niet op, een vuur aan te leggen, omdat de rook hen zou kunnen verraden, en ze moesten dus volstaan met een koud maal. Dat was echter de eerste keer niet, en de lange rit had hun een danige eetlust bezorgd.
De paarden vonden overvloedig gras in de nabijheid, doch voorzichtigheidshalve waren ze vastgebonden.
Juist hadden de mannen hun maaltijd beëindigd, toen Lightfeet door

een onrustig snuiven te kennen gaf, dat er iets bijzonders was. Arendsoog was onmiddellijk een en al waakzaamheid.
„Er komt iemand, Witte Veder!"
„Witte Veder reeds gemerkt. Zal gaan zien."
De Indiaan gleed onhoorbaar de struiken in. Enige tijd later keerde hij echter onverrichterzake terug.
„Niets vinden," verklaarde hij.
„Toch was er iets," zei Arendsoog. „Lightfeet waarschuwt nooit onnodig."
Beiden keken opmerkzaam naar het paard. Het dier had de kop opgeheven en de oren draaiden zenuwachtig van opzij naar voren en terug.
„Zie je wel," zei Arendsoog zacht. „Dat duidt op de nabijheid van vreemdelingen! . . ."
Hij zweeg plotseling, omdat Witte Veder hem met zijn voet aanraakte. Men zou oppervlakkig zeggen, dat dit geheel toevallig gebeurde, maar Arendsoog kende de Indiaan beter. Hij zag hem aan, en Witte Veder wenkte even met de ogen naar de struiken achter Arendsoog.
„Ik geloof toch, dat ik me vergist heb," zei deze toen. „Misschien was het een konijn, dat Lightfeet zelf opjaagde."
„Wij nog een ogenblik hier blijven?" vroeg Witte Veder.
„Ja, ik denk van wel. Hoezo?" antwoordde Arendsoog, die hier direct op inging, ofschoon hij wist, waar de Indiaan heen wilde.
„Dan Witte Veder revolver nazien. Veer van magazijn niet goed werken."
Toen begreep Arendsoog.
„Ga je gang. We zitten hier goed, en worden niet gestoord. We kunnen dan tegelijk eens praten over onze verdere plannen."
Witte Veder nam ogenschijnlijk kalm zijn revolver uit de holster, deed, alsof hij het wapen aan een nauwkeurige inspectie onderwierp, en draaide het om en om. Doch nauwelijks was de loop naar de struiken gericht, die hij Arendsoog had aangewezen, of de revolver bleef in rust, en de loop wees hardnekkig naar een bepaalde plek. Toen klonk het even kalm uit de mond van de Indiaan:
„Bleekgezicht in struiken kan hier komen. Revolver zeer goed werken, en afgaan bij verdachte beweging."
Het ritselde heel even in de struiken, doch daarna was het weer doodstil.

„Bleekgezicht niet horen," zei Witte Veder weer. „Bleekgezicht hier komen, met handen omhoog. Revolver ook afgaan na drie tellen."
Toen klonk een gesmoorde verwensing, en even later stapte een man naar voren. In een oogwenk was Arendsoog achter hem en had hem ontwapend.
„Wie ben je?" vroeg hij.
„Dat gaat je niet aan!" was het ruwe antwoord. „Ik zal je bij de sheriff van Dorwan ter verantwoording roepen, voor het overvallen van vreedzame reizigers!"
„Sinds wanneer gebruiken vreedzame reizigers hun tijd, om langs de weg op verspieding uit te gaan?"
De man gaf geen antwoord.
„Behoor je tot de bende van Red Wolf?" vroeg Arendsoog verder.
„Red Wolf? Ken ik niet."
„Hoe heet je?"
„Ik heb je al gezegd, dat gaat je niet aan."
„Dacht je dat?"
Arendsoog sloeg zijn jas terug, en voor de ogen van de vreemdeling schitterde het insigne van de Amerikaanse politie.
„Ik vind het feit, dat je hier rond ons kamp sluipt, hoogst verdacht en ik zie me genoodzaakt, je te arresteren."
„Dat zou ik wel eens willen zien!" riep de man, en hij maakte een beweging, of hij Arendsoog te lijf wilde.
Witte Veder hief even zijn revolver op, en de vreemdeling bedaarde onmiddellijk. Arendsoog bond hem de armen op de rug en zond Witte Veder op zoek naar het paard van de bandiet. Want dat het een bendelid was, daaraan bestond geen twijfel. Bij een nadere inspectie van zijn zakken kwam namelijk een netjes opgevouwen rode doek te voorschijn, zo een, als de bandieten voor hun gezicht hadden, toen ze Dan Stevens achterna zaten.
„Je kunt me niets bewijzen!" bromde de man.
„Dat staat nog te bezien," zei Arendsoog, „en dat zou ik maar kalm afwachten."
„Zo, als je denkt, dat ik me kalm zal houden, dan heb je het glad mis."
„Bedankt voor je waarschuwing!" lachte Arendsoog. „Dan zullen we je een mooie prop in de mond doen."

Even later kon de man niets anders dan enkele onduidelijke klanken meer uitbrengen.

„Zo," zei Arendsoog, „en nu zullen we je aan deze boom vastbinden. Straks komen we je wel halen. Intussen heb je tijd, om er over na te denken, of je antwoord wenst te geven op onze vragen."

Witte Veder kwam juist met het paard terug. Arendsoog nam het van hem over, leidde het een eind van het kamp af, en ging er dan mee naar de overzijde van de weg. Daar bond hij het goed vast.

„Ziezo, Witte Veder," zei hij, toen hij terugkeerde. „We gaan weg. Nu is de beurt aan jou. We gaan eerst naar de plek, waar jij het paard gevonden hebt, en dan moet het spoor, dat nog vers is, ons een heel eind brengen. Ik vermoed, dat de kerel niet op de rijweg is geweest, zodat we geen vrees hoeven te hebben, dat we het niet zullen kunnen volgen."

HOOFDSTUK XIV

DE OVERVAL OP DE POSTWAGEN

Na enige tijd bereikten ze een dal, dat er naar het oordeel van Arendsoog verdacht uitzag. Ze stegen af en liepen voorzichtig in de richting van het dal, hun paarden achterlatend.

Witte Veder snoof de lucht op.

„Vuur!" verklaarde hij.

Weldra hoorden ze stemmen, en op handen en knieën gingen ze verder, tot ze het uitzicht kregen op wat klaarblijkelijk het kamp van Red Wolf was.

„Ik begrijp er niets van, dat onze verspieder nog niet is teruggekeerd," zei een van de mannen, die om het vuur lagen. „Er zal hem toch niets overkomen zijn?"

„Welnee!" antwoordde een ander. „Hij is een veel te gewiekste verkenner. De afspraak was toch, dat hij desnoods door zou gaan naar Mining-Valley. Doet hij dat, dan is hij zeker niet voor vanavond terug, als hij tenminste de nacht daar niet blijft."

„Dan is hij misschien niet eens op tijd voor de postwagen. Zou de baas op hem wachten?"

Arendsoog deed hier dus tegelijkertijd drie ontdekkingen: de eerste was dat ze een overval op de postwagen beraamden, de tweede, dat Red Wolf zelf blijkbaar niet in het kamp was. En ten laatste wist hij nu, wat hij al vermoedde, dat de verspieder niet Red Wolf zelf was.

Hij trok zich wat terug en gaf Witte Veder een teken. Deze voegde zich onmiddellijk bij hem.

„Ik moet daar meer van weten," fluisterde Arendsoog. „Let jij ondertussen goed op, of er iemand komt."

Witte Veder knikte. Hij bleef achter, terwijl Arendsoog weer naar voren kroop. Deze hoorde echter geen verder nieuws meer. De bandieten spraken over allerlei dingen, die van geen betekenis waren. Over de postwagen werd niet gerept.

Ontmoedigd kroop hij terug naar Witte Veder.
„Ga mee," fluisterde hij.
Buiten gehoor van de bende, doch nog steeds op zijn hoede voor de mogelijke komst van Red Wolf, zei hij zacht:
„Die overval op de postwagen zal morgen plaats vinden. Dan rijden ze van Dorwan naar Mining-Valley en verder het noorden in. Het is ammer, dat ik niet te weten kon komen, waar het precies zal gebeuren. Er zit niets anders op, dan naar Dorwan te gaan en ze te waarschuwen. Ik weet op geen stukken na, hoe groot die bende is. Er kunnen er net zo goed twee maal zoveel zijn, als er daar bij het vuur zaten. Wanneer alleen Red Wolf en de verspieder, die wij in handen hebben mankeerden, dan konden we het met ons beiden wel af. Maar we moeten er op rekenen, dat er een troep met Red Wolf mee is. Daarom is het beter, dat er vanuit Dorwan een gewapend geleide meekomt."
„Arendsoog denken aan gevangene?"
„Ja. Ik zal terug moeten, om hem te halen. Blijf jij intussen in de nabijheid, boy, en probeer nog wat te weten te komen. Maar pas op voor Red Wolf. Ik kom zo gauw mogelijk terug. Dat zal wel tegen morgen zijn. Is het nog donker, dan zal ik hier het gekras van de nachtuil laten horen. Antwoord me dan op dezelfde manier."
„All right!" antwoordde Witte Veder.
Zo gauw ze bij de paarden kwamen, slingerde Arendsoog zich in het zadel en galoppeerde weg.

— — — — — — — — — — — — — —

De gevangene stond nog aan de boom gebonden en trok geen allervriendelijkst gezicht.
„Ziezo, meneer, nu zullen we jou eens op je paard zetten, en dan mag je met mij mee."
Arendsoog nam hem mee naar de overkant van de weg, waar het paard van de verspieder stond vastgebonden. Hij maakte zijn benen onder het paardelijf door vast, doch liet hem de handen vrij, zodat hij zelf de teugels kon nemen. Ook nam hij hem de prop uit de mond.
„Nu moet je niet denken," zei Arendsoog, „dat je je geachte spitsbroeders kunt waarschuwen, want ten eerste weet ik precies, waar het kamp is, en daarom blijven we aan deze kant van de weg, en vervolgens behoef je maar één kik te geven, die een beetje te hard naar mijn zin is, en je zult iets ondervinden, dat je helemaal niet aangenaam zal zijn."

„O, ik zal mijn mond wel houden," bromde de man. „Laat die prop maar weg, maar geef me alsjeblief wat te drinken. Mijn tong is als leer."
Arendsoog reikte hem zijn veldfles, en de man dronk gretig.
„En nu op weg. En in galop!"
„Waar gaan we heen?" wilde de kerel weten.
„Je bent vrij nieuwsgierig. Ik zou het je wel willen vertellen, maar men kan nooit weten, wat er nog gebeurt. Wacht dus maar af, dan zul je het wel zien."
Dat ze links van de weg bleven, had nog een ander voordeel. Bij een bocht konden ze een groot stuk afsnijden. De bodem was wel ongelijk hier, maar Arendsoog wist, dat hij op Lichtfeet kon vertrouwen, en het paard van de bandiet leek hem een stevig dier.
„Maak mijn benen toch los!" gromde de man, die veel last had van het schokken in het zadel.
„Het spijt me wel, vriend, maar daar denk ik niet over. Je hebt je die onaangenaamheid zelf op de hals gehaald. Waarom zoek je niet een eerlijke boterham te verdienen?"
„Dat gaat je niks aan!" was het stugge antwoord.
„Ook al goed! Moet je per slot van zaken zelf weten. Als je maar niet denkt, dat je het er beter mee maakt, door je zo onbehoorlijk te gedragen."
„Jullie kunt me toch niks bewijzen!"
„Afwachten maar! Dat heb ik je al eerder gezegd."

De avond was reeds gevallen, toen ze Dorwan bereikten. Arendsoog reed regelrecht naar het huis van de sheriff, en vond hem gelukkig thuis.
„Hallo, Arendsoog! Wat voert je hierheen?"
„Een razende honger en gewichtig nieuws, sheriff! Maar heb je een plaatsje voor dit heerschap?"
„Wat?! Een gevangene? Wat is daar mee aan de hand?"
„Hij behoort tot de bende van Red Wolf!"
„Red Wolf?!"
De sheriff deed een stap achteruit. Die naam bezorgde hem een koude rilling.
„Daar raad je maar naar!" zei de bandiet brutaal.
„O nee!" lachte Arendsoog. „Geduld maar, man. Alles op zijn tijd."

„Maar ik protesteer! Je mag me niet zonder enig bewijs gevangen houden!"
De sheriff keek Arendsoog weifelend aan. Deze knikte geruststellend. „Berg hem maar op, sheriff. Op mijn verantwoording. En hoe eer, hoe liever, want ik heb grote haast. Maar laat goed de wacht bij hem houden, want ik heb er zo'n vermoeden van, dat er hier in Dorwan een handlanger van hem zit. Daar mag hij onder geen voorwaarde mee in contact komen."
De bandiet werd naar het arrestantenlokaal overgebracht, en Arendsoog deed zich inmiddels te goed aan een haastig bereid maal. Toen hij klaar was, zei de sheriff:
„Vertel nu eens op. Wat is er aan de hand?"
„Niets meer of minder, dan dat morgen de postwagen er aan gaat, als we niet oppassen!"
De sheriff vloog op van zijn stoel.
„Wat?!"
Arendsoog vertelde, wat hij wist.
„Je begrijpt, dat je wel een extra mannetje mee mag geven," besloot hij.
„Maar zouden we er nu niet met een flinke troep heen kunnen rijden," stelde de sheriff voor. „Jij weet het kamp. Als we ze nu gevangen nemen . . ."
„Nee," zei Arendsoog. „Want Red Wolf zelf was er nog niet bij, met misschien nog wel meer van de bende. En ik weet ook niet, wanneer hij terug verwacht wordt. We lopen de kans, dat hij ontsnapt."
De sheriff krabde zich achter het oor.
„Jongens, dat ziet er beroerd uit! We weten op geen stukken na, waar die overval kan plaats hebben. Dan helpt versterking niet veel. Onze mannen worden natuurlijk vanuit een hinderlaag netjes van hun paarden gepaft!"
„Misschien komt Witte Veder nog wat te weten," stelde Arendsoog hem gerust. „Bovendien, je kunt op onze hulp rekenen. Wij blijven in de buurt, om het terrein te verkennen."
„In ieder geval moeten we er wat op vinden," zei de sheriff. „De postwagen moet rijden, daar gaat niets van af."
„Wees voorzichtig, dat je niets laat merken," waarschuwde Arendsoog. „Ik zei straks al, dat ik vermoed, dat Red Wolf een of meer spionnen

in de stad heeft. Als die er lucht van krijgen, heb je kans, dat ze hun hele plan gaan veranderen."
Toen stond hij op en haalde zijn paard, waarvoor intussen gezorgd was.
„Good-bye, sheriff! Ga je zelf mee morgen?"
„Reken maar! Waar treffen we jullie?"
„Dat hangt er van af. Kijk goed uit, hoor!"
„All right!"
Arendsoog verdween in de duisternis.

— — — — — — — — — — — — — —

Doodmoe kwam hij aan op de plek, waar hij Witte Veder had verlaten. Een grijze schemer kondigde de morgen aan. Hij liet het gekras van de nachtuil horen en na enige tijd kwam het antwoord. Gerustgesteld liet Arendsoog zich op het gras neervallen, nadat hij zijn paard het zadel afgenomen had. Even later stond Witte Veder voor hem.
„Nog nieuws?" vroeg Arendsoog hem.
„Zij opbreken om acht uur."
„Dat betekent dus, dat de overval niet ver van hier zal plaats hebben. Is Red Wolf teruggekeerd?"
„Red Wolf terugkeren. Witte Veder grote verrassing voor Arendsoog hebben."
„En die is . . ."
„Red Wolf zijn . . . Moulders!"
Arendsoog sprong op, als had een slang hem gebeten.
„Is het waar?"
„Witte Veder duidelijk zien."
„Was Devil Jack ook bij hem?"
„Yes."
„Mijn God! Kruist die kerel dan altijd mijn weg? En zal hij dan nooit ophouden met zijn schurkenstreken?"
„Hij eerst onschadelijk gemaakt moeten zijn. Eerder niet."
„Je hebt gelijk. Die kerel kan, geloof ik, niet anders meer dan kwaad bedrijven."
„Witte Veder hem doodschieten?" bood de Indiaan aan.
„Nee, nee! Dat mag niet! Of het zou moeten zijn uit zelfverdediging."
„Maar hij dan geen kwaad meer kunnen doen!" betoogde Witte Veder.
„Wij zijn zijn rechters niet. We kunnen hem hoogstens gevangen nemen. En dat zullen we!" riep Arendsoog uit, terwijl zijn ogen on-

heilspellend schitterden. „Deze keer zal het toch raak moeten zijn!"
„St!" waarschuwde Witte Veder. „Mijn blanke broeder niet zo hard praten!"
„Ik wond me een ogenblik te veel op. Je hebt gelijk. Zo vangen we hem nooit. En het is nodig voor de rust in deze streek. Hij heeft alleen in de laatste weken al minstens drie moorden op zijn geweten."
„Arendsoog nu niet meer denken. Resten nog twee uren. Moet slapen."
„Dat was ik ook van plan. Maar die kerel . . ."
„Witte Veder zeer dom zijn. Nieuws niet moeten mededelen, voor Arendsoog weer wakker zijn . . ."
„Welja!" lachte Arendsoog nu weer opgeruimd. „Ga je zelf nu maar de schuld geven! Ik ga slapen hoor! Maak je maar niet ongerust!"
Hij ging liggen en sliep werkelijk bijna onmiddellijk. Witte Veder, die zelf de gehele nacht in touw was geweest, zette zich bij hem, om te waken . . .
Toen Arendsoog wakker werd, was er een stevig ontbijt voor hem gereed!
„Ik zou niet weten, wat ik moest beginnen, als ik jou niet had!" prees hij de Indiaan.
Deze zei niets, maar zijn ogen schitterden.
„En nu op weg!" commandeerde Arendsoog, toen ze verzadigd waren.
„Dat is waar ook! Ben je niets te weten gekomen over de plaats, waar de overval zal gebeuren?"
„Niets!" was het antwoord. „Alles al geregeld schijnen. Zij niet veel spreken over deze zaak."
„Dan zit er niets anders op, dan de schurken in het oog te houden. De postwagen kan omstreeks half tien hier zijn."
Ze reden voorzichtig in de richting van het kamp der bandieten. In de nabijheid daarvan liet Arendsoog Witte Veder alleen bij de paarden en ging op verkenning uit. Het bleek hem al gauw, dat het kamp geheel verlaten was. Blijkbaar waren allen uitgetrokken op deze belangrijke roof, bevreesd, dat hun iets van de buit zou ontgaan, als ze achterbleven.
Arendsoog ging terug, en tezamen met de Indiaan volgde hij de nog verse sporen van een grote troep.
„Dat zal er straks heet toegaan, als wij er geen stokje voor kunnen

steken," merkte hij op. „Die troep is veel groter, dan ik dacht. Hoe die Moulders het klaar speelt, in een betrekkelijk korte tijd zoveel kerels van verdacht allooi bij elkaar te krijgen, is mij een raadsel."
De bende was blijkbaar recht op de weg aangereden, tot vlak daarbij het spoor plotseling omboog naar het zuiden.
„Sporen nu zeer vers zijn!" waarschuwde Witte Veder.
Arendsoog had dit ook al opgemerkt en hield zijn paard in.
„We moeten eerst te weten zien te komen, waar ze zitten. Ze schijnen hier vlak in de buurt hun hinderlaag te leggen. Anders zouden ze niet zo langzaam gereden hebben. Witte Veder, wij laten onze paarden hier, en gaan ieder onze eigen weg. Jij sluipt tot aan de laatste struiken bij de weg, en ik ga verder langs de kant. Over een kwartier op z'n laatst zijn we weer hier. Komt een van ons niet, dan weet de ander, dat er wat gebeurd is. Maar, denk er om, als mij iets overkomen is, dan doe je niets, om mij te helpen. De postwagen gaat voor."
Arendsoog ging onmiddellijk op weg. In gebukte houding sloop hij van struik tot struik, zonder enig teken van leven te bespeuren. Alles was stil. De zon straalde aan een lichtbewolkte hemel, en een zachte wind streek door de bladeren. Heel de natuur ademde vrede, en Arendsoog kon zich nauwelijks indenken, dat misschien straks op deze zelfde plaats een verbitterd gevecht op leven en dood zou geleverd worden. Hij bemerkte, dat het terrein begon te stijgen. Even richtte hij zich voorzichtig op. Hij zag een heuvelhelling, dicht begroeid met hoog struikgewas en bomen.
„Hm!" bromde hij. „Een ideale uitkijkpost! Het zou me niets verwonderen, als we ze hier vonden."
Geruisloos kroop hij naar boven, tot hij zich plotseling bevond bij een open plek op de top van de heuvel. Tegelijk hoorde hij stemmen en zag hij twee mannen tussen de struiken aan de overkant. Doordat ze half verscholen stonden, kon hij niet zien, met wie hij te doen had, maar al spoedig hoorde hij aan het stemgeluid, dat het de beide leiders waren.
„Hoe laat heb je het?" hoorde hij Moulders vragen.
„Kwart over negen," antwoordde Devil Jack.
„Dan kan de wagen niet veraf zijn."
„Nee, hij moet nu elk ogenblik in het gezicht komen."
Arendsoog popelde. Hier waren nu de twee aanvoerders voor het grijpen, en hij kon niets doen, omdat hij niet wist, waar de rest van de

bende was. Indien Witte Veder hem kon helpen, zou het te wagen zijn, maar nu . . .

Toch gaf Arendsoog de moed niet op. Hij begon in een boog om de open plek heen te sluipen. Geen enkel ander bendelid liet zich echter zien. Blijkbaar werd deze plaats dus alleen gebruikt voor uitkijkpost en waren de anderen beneden opgesteld. Het was dus wel te wagen. Maar alles moest snel en zo mogelijk zonder lawaai geschieden.

Hij was nu vlak bij de twee, en hoorde juist Moulders zeggen:

„Daar! Daar in de verte! Zie je hem?"

Beiden hadden een kijker voor de ogen.

„Ja . . . maar . . ." zei Devil Jack, „hij is niet alleen! Kijk eens, wat een geleide! Hij heeft extra versterking!"

„Drommels! Je hebt gelijk!" riep Moulders. „Wat zou er gebeurd zijn? Men moet ze gewaarschuwd hebben! Of zou het alleen maar zijn, omdat ze op alles rekenen?"

„Nee," antwoordde Devil Jack, „dat kan niet. Want je weet, dat de sheriff het onzinnig vond. Een sterke postwagen met een paar tot de tanden gewapende mannen er op zouden wij niet durven aanvallen. Dat zijn zijn eigen woorden. En kijk nu eens, wat een escorte! Nee, die is gewaarschuwd! Maar toch zullen we ze wel krijgen!"

„In het eerste heb je gelijk, Devil Jack!" klonk plotseling Arendsoogs stem vlak achter hen. „Maar in het tweede niet!"

De kerels keerden zich met een ruk om.

„Arendsoog!"

„Ja, hij is het! Handen op, heren! Je ziet, het loopt je weer tegen."

Zijn bevel werd onmiddellijk opgevolgd, omdat ze recht in de lopen staarden van twee grimmige revolvers.

„Wanneer zul jij eens ophouden, je neus in andermans zaken te steken?" gromde Moulders.

„Zo gauw er niet meer zulke kerels als jij op Gods aardbodem rondlopen," troefde Arendsoog.

„Vroeg of laat zal het je berouwen, kereltje! Pas maar op!"

„We zullen hopen van niet. En nu geen woord meer! Jullie marcheren hier de open plek over, en dan naar beneden. Vooruit!"

„Ik denk er niet over!" lachte Moulders spottend. „Schiet maar als je daar lust in hebt! Dan haal je je binnen de kortst mogelijke tijd mijn hele troep op de hals!"

Er zat waarheid in die woorden, dat wist Arendsoog heel goed. Hij liet zich echter niet zo gauw uit het veld slaan. Juist wilde hij de mond openen, om Moulders van antwoord te dienen, toen een plotselinge schittering in de ogen van Devil Jack hem op zijn hoede deed zijn. Op hetzelfde moment begreep hij, dat er achter hem gevaar dreigde. Hij deed een geweldige sprong opzij. Tegelijkertijd suisde er een mes langs zijn hoofd, en omkijkend zag hij een man staan, in wie hij onmiddellijk een gevaarlijk misdadiger herkende, een, die de bijnaam had van „Knife-Bill", om zijn grote zekerheid in het messenwerpen.
Een rauwe gil doorsneed de lucht . . .
Het mes, voor Arendsoog bestemd, had Devil Jack in de borst getroffen! De bandiet zakte in elkaar, rolde dan voorover in het gras . . .
Maar Arendsoog had geen tijd, daar op te letten. Hij vuurde zonder te mikken in de richting van Knife-Bill, en sprong de struiken in. Hij begreep, dat de toestand gevaarlijk voor hem werd, want ieder ogenblik konden er andere bendeleden verschijnen. Met grote sprongen ging hij door de struiken omlaag, niet lettend op de takken, die hem in het gezicht striemden. Een paar kogels vlogen hem om de oren.
Maar die konden zijn vaart niet stuiten.
Van alle kanten klonken nu stemmen, en even later zag Arendsoog in, dat hij aardig in de knel zat. Achter zich hoorde hij Moulders schreeuwen:
„Pas op! Arendsoog komt je tegemoet!"
„Tjonge! Dat ziet er lelijk uit!" bromde de jonge man. „We zullen ons even kalm moeten houden. Een geluk is het, dat de postwagen nu gewaarschuwd is. Als ze nu nog niet gehoord hebben, waar de bende zit, dan moeten ze stokdoof zijn. En waarschijnlijk komen ze me wel te hulp."
Hij liet zich vallen achter een dikke struik. Vlugge voetstappen naderden nu, en even later renden twee mannen hem voorbij.
„We krijgen hem wel!" hoorde hij er een roepen. „Hij is helemaal ingesloten!"
„Opschieten, mannen!" klonk weer de stem van Moulders. „De postwagen is dichtbij, en die is van meer belang!"
Arendsoog wist, dat het nog wel een klein kwartier kon duren, eer de postwagen er was, en in die tussentijd moest hij zorgen, dat hij niet gegrepen werd. Daar er na de twee mannen, die hem zo juist gepasseerd

waren, geen anderen volgden, meende hij te mogen besluiten, dat de weg voor hem vrij was. Hij stond op, en rende verder omlaag, kwam echter plotseling op een tamelijk ruwe wijze in botsing met iemand, die in volle vaart naar boven liep.

Arendsoog tuimelde terug, maar sprong dan op de kerel toe, gaf hem een geweldige vuistslag, zodat de man tegen de grond ging, en zette zijn weg voort. Op hetzelfde moment klonk een schot, en Arendsoog kreeg een schok in de rechterschouder. Hij wist dat hij getroffen was. Even wankelde hij, doch hij begreep, dat hij nu ten koste van alles doorzetten moest. Hij keerde zich om, en schoot met de revolver in de linkerhand. De man liet met een schreeuw van pijn zijn wapen vallen.

„Ziezo, jij kunt voor een poosje die hand niet gebruiken," mompelde Arendsoog. „Het spijt me wel, maar het moest."

Hij liep weer voort, maar veel langzamer. Zijn schouder begon hevig pijn te doen, en hij voelde zich duizelig worden. Maar dit stond hem voor de geest: hij moest voort, weg tussen die mannen, die het allen op zijn leven begrepen hadden. Het schemerde hem voor de ogen, en meermalen struikelde hij. Maar achter zich hoorde hij weer stemmen en dat dreef hem weer voort.

Plotseling viel hij . . . Hij probeerde zich weer op te richten doch er was een zwarte duisternis om hem heen . . . en hij wist niets meer . . .

En achter hem naderden Moulders en zijn bende . . .

Maar eensklaps stond daar Witte Veder!

Zijn twee revolvers spoten vuurstralen in de richting van de achtervolgers, die hals over kop dekking zochten.

Witte Veder wachtte geen seconde. Hij liet zich vallen en begon Arendsoog weg te trekken. Maar dit moest gebeuren onder een ware kogelregen. De Indiaan vuurde af en toe terug, zodat de bandieten niet tot een stormloop durfden over te gaan. Wel echter sprongen ze van struik tot struik, en naderden zo gevaarlijk dicht de nog steeds buiten bewustzijn verkerende Arendsoog en zijn trouwe makker, die hem slechts langzaam mee kon slepen.

Plotseling sloeg Arendsoog de ogen op.

„Wat is er?" vroeg hij.

„Arendsoog kalm zijn. Moulders hem vangen willen."

„O . . . ja, ik weet het al weer. Wat ga je doen?"

„Plaats zoeken, om ons te verdedigen . . . Te laat!" voegde Witte Veder

er moedeloos aan toe, want op dit ogenblik klonken er achter hen ook schoten.
„Ga liggen!" zei Arendsoog, „en schiet op alles, wat zich beweegt. Dat is de enige manier, om ze in bedwang te houden."
Het hielp niet veel. De bandieten waren veel te slim, om zich bloot te geven. Zij bepaalden er zich toe, de kring rondom de twee geheel te sluiten, opdat zij daarna gezamenlijk storm konden lopen.
In de hitte van de strijd hadden ze echter iets vergeten. Dit kwam hun duur te staan.
Een geweersalvo aan de voet van de heuvel deed hen aarzelen. Plotseling klonk de stem van Moulders van boven:
„Red je! De sheriff is daar!"
Als dollen schoten de mannen de struiken in en renden naar boven.
„Gered!" jubelde Arendsoog.
Eensklaps kwamen er weer bandieten terughollen. Blijkbaar was hun boven de weg reeds afgesneden. Arendsoog loste enkele schoten in de lucht, om te laten horen, dat ook hij op zijn post was. Even later stond de sheriff voor hem.
„Wel, jonge man, dat was op het kantje af, geloof ik!"
„Ja, sheriff, het ging hier heet toe!"
„Gewond?"
„Schot in de schouder. Maar ik denk niet, dat er iets gebroken is. Ben alleen wat veel bloed kwijtgeraakt."
„Kalm aan maar. Ik ga eens boven kijken. Red Wolf nog gezien?"
„Nu niet," antwoordde Arendsoog. „Hij houdt zich merkwaardig stil."
Plotseling vroeg Witte Veder:
„Blanke opperhoofd denken om paarden van bandieten?"
„Bliksems!" schrok de sheriff. „Dat is waar ook!"
De Indiaan was al weg.
„Kan ik je hier alleen laten?" vroeg de sheriff.
„Ja," antwoordde Arendsoog. „Ik red mezelf wel. Ik ben trouwens al weer heel wat opgeknapt."
Hij kwam langzaam overeind, trok een lelijk gezicht van de pijn in zijn schouder, maar zette door.
„Ik ga met je mee naar boven."
„Ja maar . . . ik was niet van plan boven te blijven. De bandieten hebben zich meer naar beneden verschanst aan de zuidkant."

„Weet ik wel. Maar dat kun je voorlopig wel aan je mannen overlaten. Eerst wil ik zien, of Devil Jack nog boven is."
„Devil Jack?"
Arendsoog vertelde vlug, wat er gebeurd was.
„Ik wil proberen, of we hem tenminste niet te pakken kunnen krijgen. Vermoedelijk is hij er erg aan toe, en zal hij geholpen moeten worden."
„Nou, ik zou me aan zo'n boef niet te veel gelegen laten liggen!" bromde de sheriff.
„Dat meen je niet, sheriff! 't Is en blijft toch een mens!"
Plotseling klonken er van tamelijke afstand een paar schoten.
„Dat zal Witte Veder zijn," zei Arendsoog. „Hij heeft het zeker aan de stok met de bewaker van de paarden."
Ondertussen begon aan de zuidkant van de heuvel ook het schieten weer.
„We moeten voortmaken," meende de sheriff. „Ik moet daar gauw tussenbeide komen. Die kerels van mij zijn niet te houden als hun woede eenmaal is opgewekt. Hier, steun op mij, dan komen we vlugger vooruit."
Op de open plek, half tegen een boom geleund, lag Devil Jack.
„Die is dood!" zei de sheriff.
„Ik geloof van niet," antwoordde Arendsoog, terwijl hij zich met veel moeite bukte naar de roerloze gedaante. „Maar hij is in ieder geval ver op weg."
Op dat moment kwam Devil Jack even bij kennis.
„Arendsoog," mompelde hij.
„Jack! Kan ik nog iets voor je doen?"
„Jij? . . . Doen? . . . Nee man . . . ik . . . ben er . . . geweest . . ."
„Maar kerel, als je dat dan zo goed weet, heb je je dan ook afgevraagd, wat er met je gebeuren gaat?"
„Ja . . . maar . . . alles is verloren . . ."
„Nee!" riep Arendsoog uit.
„Maak je niet te druk!" vermaande de sheriff hem, terwijl hij zijn hand op Arendsoogs arm legde.
„Laat me! Hier is misschien nog iets te redden!"
„Goed, goed! Ga je gang! Ik zal ondertussen even naar beneden gaan."
„Jack!" zei Arendsoog dringend, zo gauw de sheriff verdwenen was. „Bedenk toch, dat je zo dadelijk . . ."

„Ja . . . ik weet . . . maar . . . ik wil . . . iets doen . . . om . . . misschien goed te maken . . ."
„Wat is er dan?"
„Moulders! . . . Waar . . . waar is hij? . . ."
„Dat weet ik niet. Ik denk beneden bij de anderen."
Devil Jack greep met alle kracht, die nog in hem was, de arm van Arendsoog.
„Als . . . als hij . . . niet daar is . . . dan . . . dan . . . hij wou naar . . . jouw huis . . . je moeder . . . je zuster . . ."
„Wat zeg je daar!?"
„'t Is zo . . . zo . . ."
De man hijgde naar adem, en plotseling kwam een golf bloed uit zijn mond.
„Jack! Jack!" riep Arendsoog. „Wat is hij van plan?"
Maar Devil Jack schudde het hoofd.
„Ga! . . ." zei hij zacht. „Red . . . red . . ." Dan, met een laatste inspanning: „Bid . . . voor mij . . . O . . . God!"
Zijn hoofd viel voorover. Devil Jack was gestorven met de naam van zijn Schepper op de lippen. . .
Misschien dat dit hem ten goede zou komen.
Even peinsde Arendsoog hierover. Dan echter drong de noodzakelijkheid tot hem door, dat hij zich allereerst moest overtuigen, of Moulders daar beneden was. Hij richtte zich op, voelde zich flauw en koortsig, maar hij hield vol, de tanden op elkaar geklemd.
Het schieten was opgehouden, en aan de opgewonden kreten, die hij opving, leidde hij af, dat de bandieten zich hadden overgegeven. Als Moulders nu ook maar tot de gevangenen behoorde . . .
„Arendsoog!"
Het was de stem van Witte Veder.
„Hierheen!" schreeuwde Arendsoog.
Even later stond de Indiaan voor hem.
„Bewaker van paarden gevangen nemen. Maar Moulders ontsnappen!"
„Ontsnapt?!" schreeuwde Arendsoog.
Hij begon vlugger de heuvel af te dalen, floot tegelijk zijn paard.
„Wat Arendsoog gaan doen?"
„Ik ga hem achterna!"
„Maar mijn blanke broeder gewond zijn!"

„Kan me niet schelen! Het leven van moeder en Ann staat op het spel!"
In enkele haastige woorden vertelde hij, wat hij van Devil Jack vernomen had.
„Witte Veder zal gaan," zei de Indiaan toen.
„Best!" antwoordde Arendsoog. „Maar ik ga ook!"
Witte Veder zweeg. Hij kende zijn jonge meester te goed, dan dat hij nu nog zou redeneren.
„Eerst zal Witte Veder schouder verbinden!" zei hij alleen.
„Geen tijd! Die kerel heeft al een te grote voorsprong!"
Witte Veder was echter al in de struiken aan het zoeken, en kwam even later terug met een plant, welke eigenaardig gevormde bladeren had.
„Als Arendsoog zo rijden, hij geen uur volhouden. Witte Veder zal verbinden."
Arendsoog stribbelde tegen, ofschoon hij moest toegeven, dat dit waar was. Witte Veder maakte korte metten. Hij was Arendsoog in kracht nu ver de baas, trok hem op de grond alsof hij een kind was en ontblootte voorzichtig de schouder.
„Hm!" zei hij. „Wond niet gevaarlijk zijn. Zal kruid op doen. Dan mijn blanke broeder geen koorts krijgen."
Arendsoog trok een lelijk gezicht van de pijn, toen de Indiaan met vaardige hand de schouder verbond. Het deed hem echter goed, en de brandende pijn verminderde merkbaar. Zelfs kon hij zijn arm weer gedeeltelijk bewegen.
„En nu vlug op weg!" riep hij uit.
Nogmaals floot hij, en aanstonds antwoordde hem een blij gehinnik. Lightfeet kwam snuivend aangerend.
„Waar is jouw paard?" vroeg Arendsoog aan Witte Veder, die hem in het zadel hielp.
„Beneden, bij grote weg."
De Indiaan leidde het paard aan de teugel naar beneden, zodat Arendsoog geen plotselinge schokken kreeg, waardoor hij nodeloos pijn zou lijden.
Juist slingerde Witte Veder zich in het zadel, toen de sheriff verscheen.
„Hallo!" riep hij. „We hebben ze, hoor! Maar . . . waar gaan jullie heen? We hebben je nodig als getuigen! En jij bent toch gewond, Arendsoog?"

„Moulders, oftewel Red Wolf hebben jullie niet," antwoordde Arendsoog. „En die gaan wij achterna."
„Maar . . . ik zei toch . . ."
„We hebben geen tijd te verliezen. Zal het je later wel vertellen. Good-bye!"
„Maar . . . hei, Arendsoog! Luister dan toch. Ik gelast je . . . als sheriff!"
Maar Arendsoog was reeds bij een kromming van de weg uit het gezicht verdwenen, en de sheriff ging schouderophalend naar zijn mannen terug.

HOOFDSTUK XV

JUIST OP TIJD

Reeds was de nacht neergedaald op de eindeloze prairie, en nog reed Arendsoog door. Slechts korte rusten hadden ze genomen en heel weinig gegeten, omdat hun proviand bijna was uitgeput. In Mining-Valley hadden ze vernomen, dat Moulders hier even gestopt had, en daarna weer was weggereden met een man, die bekend stond als Ankey Smith. Over het doel van zijn tocht had hij zich in het geheel niet uitgelaten.

De paarden begonnen nu bedenkelijke tekenen van vermoeidheid te vertonen, en dit werd zelfs Witte Veder te bar.

„Wij lange rust nemen moeten!" riep hij Arendsoog toe, terwijl hij zijn paard inhield.

„Geen sprake van!" antwoordde Arendsoog over zijn schouder.

„Wij lange rust nemen moeten, anders paarden doodvallen!"

„Maar, denk toch aan Moulders!"

„Moulders ook niet eeuwig rijden kunnen!"

„Ja, maar je weet, dat hij een reservepaard bij zich heeft!"

Arendsoog was nu ook langzamer gaan rijden, omdat de Indiaan hem er wel toe dwong.

„Hij kan voortdurend verwisselen!" streefde hij nog tegen.

„Zijn paarden niet zo moe worden als de onze," antwoordde Witte Veder, „maar hij zelf wel. Hij natuurlijk in het begin veel te hard rijden. Hem dat nu opbreken."

„Hij zal zich tot het uiterste inspannen, en hij weet door de Indiaan, die Ann ontvoerd heeft, de weg naar het Arendsnest!" klaagde Arendsoog.

„Wij niet langer zo doorgaan kunnen. Als paarden neervallen, wij lopen moeten."

Daar was niets tegen in te brengen, en Arendsoog besloot, twee uur rust te houden. Nauwelijks lag hij op de grond, of hij viel in een vaste,

droomloze slaap. Naast hem waakte de rode man, die blijkbaar geen vermoeidheid kende . . .
Prompt na twee uur wekte hij Arendsoog en opnieuw gingen ze verder. De paarden waren nog lang niet uitgerust, en weigerden aanvankelijk vlugger dan stapvoets te gaan.

— — — — — — — — — — — — — —

De morgenschemering kwam weifelend aangegleden over de vlakte, toen ze aan het begin van de geheime rotsweg stonden . . .
Een onheilspellend geluid bereikte hun oor. Daar boven werd hevig geschoten!
„O God!" steunde Arendsoog. „Vlug, Witte Veder!!"
„Paarden op zijn. Wij beter lopen."
Arendsoog wachtte niet af, tot de Indiaan hem hielp. Hij liet zich eenvoudig van zijn paard vallen. Met een sprong was hij dadelijk weer overeind. De pijn in zijn schouder wilde hij niet langer voelen. Hij rende naar boven, op de voet gevolgd door Witte Veder.
Tussen de bomen was het nog donker, zodat ze niet konden zien, waar Moulders zat. Toch zou Arendsoog regelrecht naar het blokhuis zijn doorgelopen, als Witte Veder hem dit niet met alle macht verhinderd had.
„Mijn blanke broeder krankzinnig zijn?" hees-fluisterde hij. „Wij lopen in kogelregen, en van beide kanten kogels komen."
Hij trok Arendsoog naast zich op de grond, en beiden begonnen nu voort te kruipen in de richting van het erf. Weldra bemerkten ze, waar minstens één van de beide schurken zat, aan de vuurstraal, die voortdurend van achter een rotsblok te voorschijn kwam.
„Eerst die, Witte Veder!" fluisterde Arendsoog.
De Indiaan knikte en gleed weg tussen de struiken. Even later klonk een rauwe kreet, en het schieten achter de rots hield op. Dan kwam Witte Veder weer te voorschijn.
„Wel?" vroeg Arendsoog.
„Hij mij zien, en willen schieten . . ."
„Heb je . . . hem . . . gedood?"
„Moest wel . . ."
„Moulders?!"
„Helaas nee!" zuchtte Witte Veder. „Andere man zijn."
„Maar waar is Moulders dan?"

Plotseling kwam het antwoord op deze vraag.
Van achter het huis schoot een geweldige vlam omhoog! Moulders had, doordat zijn helper de belegerden afleidde met gestadig geweervuur, de gelegenheid gekregen, om ongehinderd dichterbij te komen.
Arendsoog aarzelde geen moment.
„Hallo! Hallo!" schreeuwde hij, en sprong tegelijkertijd te voorschijn.
„Arendsoog!" klonk de stem van oude Jim.
Zijn meester liet zich niet afleiden. Gevolgd door Witte Veder rende hij op het huis toe, de hoek om, en . . . zag nog juist Moulders achter een paar rotsblokken verdwijnen! Onmiddellijk zochten ze dekking, maar Moulders schoot niet. Toen ze een ogenblik later tussen de struiken kwamen, waar ze de schurk het laatst gezien hadden, was er van hem niets meer te bekennen.
Jim had het blussingswerk al krachtig ter hand genomen. Er brandde slechts een hoop hout, dat Moulders er opgestapeld had, terwijl de houten achterwand nog maar ternauwernood had vlam gevat. Het hout werd uit elkaar geslagen en enkele emmers water deden de rest. Hierin werd hij krachtig bijgestaan door mevrouw Stanhope en Ann.
Arendsoog, die gezien had, dat het met de brand nogal zou loslopen, ging met Witte Veder tot de vervolging over. Het was jammer, dat ze tevoren door hun haast de plaats niet konden opsporen, waar de bandieten hun paarden hadden verborgen. Nu had Moulders de gelegenheid, om ongehinderd te verdwijnen. Dit bleek ook al gauw. Arendsoog was regelrecht de rotsweg afgelopen. Hij was bijna beneden, toen hij hoefgekletter hoorde. Ontmoedigd stond hij stil, keerde dan terug. Moulders zou al uit het gezicht zijn, eer hij bij zijn paard was. En hij voelde zich, nu de grote spanning geweken was, zo slap worden van vermoeienis en uitputting door zijn verwonding, dat op een gegeven moment alles hem voor de ogen draaide. Hij was genoodzaakt, op een rotsblok te gaan zitten, wilde hij niet in elkaar zakken . . .
Zo vond hem een poosje later Witte Veder, die zonder een woord te zeggen weer verdween, om met Jim terug te keren. Samen droegen ze de nu bijna gevoelloze jonge man naar boven, waar zijn bezorgde moeder al een bed had gereed gemaakt.
„Zal dokter halen!" kondigde Witte Veder aan.
„Daar komt niets van in!" wees Jim af. „Je bent zelf ook op. Je gaat rusten. Ik zelf zal naar Mining-Valley gaan."

Arendsoog kwam weer bij, en verbaasde zijn moeder, door te vragen: „Hebt u wat te eten voor ons?"
„Wel zeker, jongen! Ik zal gauw wat klaar maken! Blijf ondertussen rustig liggen. En hier, Witte Veder, jij in deze ligstoel!"
„Witte Veder niet ziek zijn!" protesteerde de trotse Indiaan.
„Dat weet ik wel, maar je moet flink uitrusten. Jim kan lang wegblijven, en Moulders kun je nooit vertrouwen. Mocht hij terugkeren, dan kan ik je hulp niet missen."
Binnen enkele minuten had mevrouw Stanhope de tafel gedekt. Ze schoof deze bij het bed, en even later aten de jonge mannen, of ze in geen dagen iets over de lippen hadden gekregen.
Daarna gingen ze rusten, terwijl Ann de wacht hield met de twee honden, die bij de beschieting binnenshuis waren gehaald en het er nu van namen.

— — — — — — — — — — — — — —

Laat in de avond keerde Jim met de dokter terug. Arendsoog sliep nog en keek verbaasd, toen men hem wakker maakte.
„Wel," vroeg de dokter, „hoe is het er mee?"
„Nou, dokter, om je de waarheid te zeggen, ik heb allemachtig veel slaap. Ik ben ook een massa te kort gekomen."
„Dat kan ik me wel voorstellen!" lachte de dokter. „Als jij op pad bent, vergeet je dergelijke dingen gewoonlijk. Zeer verkeerd, jongmens!"
„O, het was helemaal geen kwestie van vergeten. We hadden er bijna geen tijd voor."
„Komaan, laten we nu eerst die wond eens onderzoeken."
De dokter behoorde nu niet bepaald tot de zachtzinnigste artsen, en Arendsoog trok menig pijnlijk gezicht.
„Nu, jongmens," zei de dokter, toen het onderzoek was afgelopen, „ik moet zeggen, je lijkt wel van ijzer! Ik snap niet, hoe je het hebt klaargespeeld, met zo'n wonde te paard te blijven, laat staan nog een dergelijke tocht te maken."
„Ik geloof, dat ik dat te danken heb aan het geneeskrachtig kruid, dat Witte Veder er op gelegd heeft," antwoordde Arendsoog.
„Ach wat!" smaalde de dokter, die van de geneesmiddeltjes der Indianen niets moest hebben. „Ik zou eerder zeggen, dat het je ijzersterke gestel was. In ieder geval, ik zal je nog even pijn moeten doen. De kogel moet er uit, anders loopt het nog mis."

Tien minuten later lag Arendsoog, stevig verbonden met schoon verbandgaas, uitgeput terneer.
„Mevrouw," zei de dokter, terwijl hij zich te goed deed aan een hartversterking, „u hoeft zich helemaal niet ongerust te maken. Als hij zich enkele dagen kalm houdt, is hij zo weer op de been. Er is niet het minste gevaar."
„Zou u hem niet aan het verstand kunnen brengen, dokter," vroeg mevrouw Stanhope, „dat hij veel beter hier bij ons kan blijven?"
„Hebt u dat dan zelf nog niet geprobeerd?"
„O, al dikwijls genoeg! Maar hij wil niet luisteren. Hij voelt zich, geloof ik, zo'n beetje zedelijk verplicht, de streek hier van bandieten te zuiveren."
„Tja, daar is hij politie-ambtenaar voor," zei de dokter schouderophalend.
„Politie-ambtenaar?" vroeg mevrouw verwonderd. „Hoe komt u daarbij? Hij heeft, voor zover ik weet, nooit een aanstelling willen hebben!"
„Hoe komt hij dan aan het insigne?"
„Insigne?!"
„Ja, kijkt u maar eens aan de binnenkant van zijn jas, die daar hangt."
Mevrouw moest de dokter gelijk geven.
„Daar heeft hij mij nooit iets van gezegd," klaagde ze.
„Nou ja, is hij daar dan al voor in de gelegenheid geweest?" troostte de dokter.
„Dat weet ik niet. Hij is deze keer wel lang weggeweest en zei me, voor hij ging, dat hij nog naar fort Blue-Hill moest."
„Best mogelijk, dat hij toen eerst zijn aanstelling heeft gekregen."
„Best mogelijk. Maar waarom heeft de jongen het dan gedaan?"
„Dat zult u het beste aan hem zelf kunnen vragen."
De dokter bleef die nacht slapen. Hij voelde er niets voor, de lange rit naar Mining-Valley in het donker alleen af te leggen, temeer, nu Moulders in de buurt was.
Twee dagen later kondigden de honden een bezoeker aan, en hun eigenaardig geblaf bewees, dat het een vreemdeling was.
Als Jim ze niet met strenge stem had teruggeroepen, waren ze de man waarschijnlijk aangevlogen.
Jim zag, dat de vreemdeling het uniform van de Amerikaanse politie-

troepen droeg, en hij vroeg zich af, wat er wel aan de hand zou wezen.
„Goedemiddag!" groette de man. „Arendsoog thuis?"
„Dat zal wel, meneer," antwoordde Jim. „Hij ligt nog steeds te bed."
„Ik vermoedde het al. Kan hij me ontvangen?"
„Ik weet het niet. Ik zal eens gaan vragen. Wie kan ik zeggen, dat er is?"
„De commandant van fort Blue-Hill."
Jim deed een stap achteruit.
„Neemt u me niet kwalijk, commandant, dat ik . . ."
„In orde, hoor!" lachte commandant Nelson. „Ga maar eens gauw kijken, of ik terecht kan."
Jim haastte zich naar binnen, kwam bijna onmiddellijk weer terug met de boodschap, dat Arendsoog de commandant verwachtte.
„Wel, old boy," begroette de commandant hem, „hoe gaat het? Hebben ze je erg te pakken gehad?"
„Gaat nogal, commandant. Een flinke vleeswond."
„Ja, ja, ik heb zo het een en ander gehoord van de sheriff van Dorwan. Je hebt alleen een domme streek uitgehaald, door met zo'n verwonding nog te gaan rijden."
„Ik moest wel," antwoordde Arendsoog eenvoudig. „Moulders had het op moeder en Ann voorzien."
„Wat zeg je daar?"
De commandant boog in spanning een weinig voorover.
„Ja, hij had zoiets uitgelaten tegen Devil Jack, en die vertelde het mij. Jack wou nog iets goedmaken voor zijn dood."
De commandant lachte smadelijk.
„Goedmaken! Alsof er voor zo'n kerel nog iets goed te maken viel!"
„Och," zei Arendsoog ernstig, „daar kunnen wij zo moeilijk over oordelen. God alleen . . ."
„Hm!" deed de commandant gepikeerd.
„Ja, commandant, u gelooft daar zo niet aan . . ."
Arendsoog wond zich op.
„Och, jongen, daar hebben we wel eens meer over gepraat. Geloven en geloven is twee. Maar, zoals jij . . ."
„Ik geloof vast en stellig, dat Devil Jack nog heel wat heeft goedgemaakt. Hij stierf met de naam van God op de lippen!"
„Tja, als je op je eindje raakt . . . Ik zou ook niet weten, wat ik zou doen . . ."

„Is dat wel fair, commandant? U denkt God nog eens nodig te hebben, maar u doet geen moeite, Hem tot vriend te maken en te houden."
De commandant kauwde een beetje nijdig op zijn sigaar.
„Laten we over iets anders praten. We komen toch niet in één schuitje."
„Mij best, commandant. Maar belooft u me één ding: denkt u er af en toe eens over na."
„Goed, goed! Mijn woord er op. Maar om nu op Moulders terug te komen, hoe is het afgelopen?"
Arendsoog vertelde in korte trekken.
„Hm! En je weet zeker, dat die andere Ankey Smith was?"
„Jim heeft, voor hij hem begroef, zijn papieren uit zijn zak gehaald. Hier zijn ze."
De commandant zag ze even in.
„Goed," zei hij. „En nu zal ik je vertellen, waarvoor ik kom."
„Toch zeker niet, om hier al die tijd zonder eten of drinken te zitten!" klonk plotseling de stem van mevrouw Stanhope.
„Ach, mevrouw Stanhope! Hoe gaat het u? We hebben mekaar in een heel lange tijd niet gezien!"
„Met mij gaat het best, zoals u ziet. Maar die kwajongen daar heeft zich natuurlijk weer wat op de hals gehaald."
En mevrouw streek even liefkozend door Arendsoogs haren.
„Maar," vervolgde ze, „wat wilt u gebruiken?"
„Met uw goedvinden zou ik graag nog even wachten. Ik wou even wat met uw Arendsoog afhandelen. U kunt er gerust bij blijven hoor!" voegde hij er aan toe, toen Bobs moeder aanstalten maakte, zich terug te trekken.
„Kijk eens, boy," kwam de commandant nu ter zake, „we hebben nu al lang genoeg last van die Moulders. Die kerel maakt voortdurend de streek onveilig. Hoe hij het klaarspeelt weet ik niet, maar hij schijnt een soort magnetische aantrekkingskracht uit te oefenen op allen, die met de wet overhoop liggen. Telkens verzamelt hij weer een andere bende, en dan begint het lieve leven weer van voren af aan, nu eens op deze, dan weer op een andere manier. Het leven van een rustig burger is op de duur niet zeker meer. Daar moet een eind aan komen. Nu je een aanstelling hebt aangenomen, sta je onder mijn bevelen. Ik geef je natuurlijk de tijd, om weer helemaal op krachten te komen. Maar dan ga je er op uit, en je brengt mij Moulders, dood of levend..."

„Nee!" riep plotseling mevrouw Stanhope, die met stijgende ongerustheid had toegeluisterd.
„Moeder!" suste Arendsoog.
„Jongen! Je weet, wat we hebben afgesproken!"
„Ja, moeder, dat weet ik heus nog wel. Maar bedenkt u ook eens, dat de zaken sinds die tijd veranderd zijn. Moulders kent mij, hij weet, waar ik woon, maar het voornaamste, waar hij u en Ann kan vinden. Hij zint op wraak, temeer nog, nu ik hem al op zoveel manieren heb dwars gezeten. Als hij niet onschadelijk wordt gemaakt, gebeuren er vandaag of morgen ongelukken met een van ons . . ."
„Goed! Maar laat dat onschadelijk maken dan aan een ander over!"
„Nee, mevrouw," mengde zich de commandant nu weer in het gesprek, „dat gaat niet. Geen enkele van mijn mannen kent Moulders. Uw zoon wel, en wat nog meer is, hij weet, wat voor streken de kerel er op na houdt, en waar hij hem ongeveer vinden kan."
„Ja maar, commandant, u begrijpt het misschien niet goed. Ik wil niet, dat mijn zoon wraak neemt op de moordenaar van zijn vader."
„Wat vertelt u daar?! Moulders de moordenaar van uw man? Een reden te meer, om hem te vangen. Als u dat kunt getuigen wacht hem vast en zeker de strop!"
„Nooit! Nooit! Nooit zal ik getuigen!" riep mevrouw Stanhope verontwaardigd uit.
„Kom, kom, mevrouwtje, u moet u toch als Amerikaanse staatsburgeres in dienst van de wet stellen."
„Maar niet in deze zaak! Die raakt alleen mijn overleden man en mij. En ik weet zeker, dat mijn man Moulders allang vergeven heeft."
„Ik kan me zo'n beetje indenken, al ben ik dan ook niet van uw geloof, wat u bedoelt. Maar u moet niet vergeten, dat Moulders volgens de wet straf verdient."
„Dat kan wel, maar toch zal ik niet tegen hem getuigen. Laat Onze Lieve Heer hem maar oordelen."
„Nu goed," glimlachte de commandant, die inzag, dat er toch niet met haar te redeneren viel. Hij had nog kunnen zeggen, dat getuigen toch heel iets anders was dan oordelen, maar hij bepaalde zich er toe, met op te merken:
„Al wilt u dan van deze zaak verder niets weten, dan nog heeft Moulders zoveel andere misdaden op zijn geweten, dat het meer dan tijd

wordt, hem in te rekenen. Bovendien, wat uw zoon zegt, is waar. U verkeert in voortdurend levensgevaar, zolang die man op vrije voeten is. Het is uw plicht ten opzichte van u zelf en van uw kinderen, er toe mede te werken, dat hij gevangen genomen wordt."
Mevrouw gaf geen antwoord. Tegen deze redenering viel niet veel in te brengen. Het was waar, wat Nelson zei. Maar dat het nu juist haar jongen moest zijn, die deze zaak op zich nam. Ze zag in, het kon niet anders. Bovendien, hij stond nu onder Nelsons bevelen.
De commandant stond op en rekte zich uit.
„We kunnen daar dus de zaak mee besluiten," zei hij. „Zo gauw je weer op de been bent, en voldoende op krachten, dat spreekt vanzelf, dan kom je je bij mij melden. Intussen zal ik zorgen, op de hoogte te blijven van de streken van dat heerschap."
„Ik heb Witte Veder ook nog," herinnerde Arendsoog hem glimlachend.
„Daar dacht ik niet aan. Uitstekend! Die kan ondertussen wat verkenningen doen."

HOOFDSTUK XVI

OM DE SCHAT DER TULA'S

„Ben je heel zeker van wat je daar vertelt?"
De spreker was een lange, magere man. Hij had een enigszins voorovergebogen houding, en zijn gezicht wekte niet al te veel vertrouwen. Naast hem stond een goede bekende: Moulders.
„Ik weet het zeker. Ze zeggen wel eens: kinderen en gekken spreken de waarheid, maar daar zou ik nog bij willen voegen: dronken mensen ook."
„Maar toen die Indiaan begon te bazelen over die schat, hebben anderen het toch ook gehoord!"
„Ik denk het niet. Ik heb hem dadelijk mee naar buiten genomen, en hem op mijn kamer nog een flinke hoeveelheid vuurwater laten drinken."
„En . . ."
„Daar beging ik een stomme streek mee. Want hij begon van alles door elkaar te halen. Alleen kreeg ik er nog uit, dat hij wist, waar een tekening van de bergplaats van de schat te vinden is."
„En zei hij ook, waar die tekening dan is?"
„Nee. Toen viel hij in slaap. Maar ik heb hem, toen hij wakker werd, laten beloven, vanavond weer te komen. Dan zal ik wel zorgen, dat hij me alles vertelt, wat hij weet."
„Wees jij anders maar voorzichtig hier, Moulders! Je weet, dat er op je geloerd wordt!"
„Och kom! Hier in Dorwan kent niemand me, dan alleen jij, Slake. En ze weten gelukkig ook niet, dat jij lid was van de bende van Red Wolf."
„Tja, dat is daar beroerd mee gelopen. Ik mag van geluk spreken, dat ik hier in Dorwan de kat uit de boom moest kijken. Was ik daar bij jullie geweest, dan zat ik op het ogenblik ook veilig achter slot en grendel. Maar, om op jou zelf terug te komen: je weet heel goed, dat je niet

voor de sheriff hier zo bang hoeft te zijn, maar wel voor iemand anders."
Moulders balde de vuisten, en de aderen op zijn voorhoofd zwollen van woede.
„Arendsoog, ja! Die heeft me al zoveel malen dwars gezeten! Maar mijn tijd komt ook nog wel eens! Eerst die schat . . . dan hij!"
„Zorg maar, dat hij er de lucht niet van krijgt!"
„Hoe zou hij?"
„Nu, die Indiaan . . . Als die zich weer bedrinkt, en jij bent er niet bij . . ."
„O, maak je om hem maar niet ongerust! Die komt zo gauw mogelijk weer naar mij toe. Hij weet, dat hij dan gratis sterke drank kan krijgen. En als we op weg gaan, om de schat te zoeken, nemen we hem mee als gids."
„Je bent toch zeker niet van plan, hem wat van de buit te geven?"
„Geen sprake van! We zetten hem later aan de dijk."
„Toch ben ik er niet helemaal gerust op, dat Arendsoog er niets van te weten zal komen. De kerel komt letterlijk overal achter."
„O ja, maar dat zit 'm natuurlijk hierin, dat er onder zo'n troep, die je bij elkaar haalt, altijd zijn, die hun mond voorbij praten. Maar deze keer blijft het alleen tussen ons beiden."
„En als je mij er niet heel hard bij nodig had, dan hield je het natuurlijk helemaal voor jezelf."
Moulders grijnslachte.
„Daar kon je wel eens gelijk in hebben, Slake," zei hij. „Daarom mag je me wel dankbaar zijn, dat ik jou heb uitgekozen, om me te helpen."
„Hm!" bromde Slake. „Of ik je er dankbaar voor moet zijn, zal nog moeten blijken. Maar enfin, zie jij nou maar, dat je zo gauw mogelijk je Indiaan te pakken krijgt. Dat is het veiligste."

— — — — — — — — — — — — — —

Witte Veder stond voor Arendsoog, die zich voor het huis in de zon lag te koesteren.
„In dorp Tula-hoofdman komen. Willen Arendsoog spreken."
„Waarover?" vroeg Arendsoog.
„Hij niet zeggen willen, dan alleen aan Arendsoog."
„Hm!" zei Arendsoog. „Ik heb hem toch liever niet hier. Dan zal ik maar naar het dorp gaan."

„Arendsoog niet te veel vermoeien?" vroeg de bezorgde Indiaan.
„Nee, ik geloof juist, dat een klein ritje me goed zal doen. Ik heb eigenlijk al veel te lang geluierd."
Mevrouw Stanhope maakte natuurlijk bezwaren. Maar Arendsoog stelde haar gerust.
„Moeder, het is maar een klein ritje. Heus, het zal me goed doen. Maakt u zich nu niet bezorgd. Ik ben weer helemaal opgeknapt."
Even later reden de twee jonge mannen in een kalme draf naar de nederzetting der Indianen.
In de hut van het dorpshoofd ontmoetten ze Kiwuga, de hoofdman der Tula's.
„Wat heeft mijn rode broeder mij te vertellen?" vroeg Arendsoog, toen de noodzakelijke beleefdheden gewisseld waren.
Het opperhoofd deed in zeer gebroken Engels een verhaal over de komst van twee blanken in hun dorp, die om een onderkomen voor de nacht vroegen. Dit werd hun toegestaan. De Tula's staan van oudsher als vredelievend en gastvrij bekend. Tot hun niet geringe verwondering waren de vreemdelingen de volgende morgen verdwenen. De Tula's konden zich niet indenken, wat de reden was van dit overhaaste vertrek, dat meer op een vlucht geleek.
„Wordt er niets vermist?" vroeg Arendsoog.
Nee, er werd niets vermist. Zelfs geen stukje gedroogd vlees, dat toch als het ware voor het grijpen hing.
„En wat is nu de reden van je komst?" vroeg Arendsoog.
„De naam van mijn blanke broeder!" was het enigszins raadselachtige antwoord.
„Wat? Mijn naam? Hoe . . ."
Toen vertelde het opperhoofd, dat hij, toevallig langskomend, een der blanken in hun gesprek de naam „Arendsoog" had horen zeggen. En nu ze verdwenen bleken te zijn, vermoedde hij, dat ze op de vlucht waren gegaan voor de Vriend der Indianen.
„Waarom op de vlucht?" vroeg Arendsoog. „Kunnen het geen bekenden van mij zijn?"
„Onmogelijk! Zij zeer erg slechte ogen."
„Hebben ze slechte ogen?!"
„Yes! Slechte ogen, slechte mannen! Slechte mannen geen vrienden van Arendsoog! Howgh!"

„Dank je voor het compliment!" lachte Arendsoog. „Maar ik ben toch nieuwsgierig geworden. Mijn rode broeder mag mij zeggen, hoe het uiterlijk was van deze beide mannen."
Het opperhoofd beschreef dit, zo goed het hem mogelijk was. Hij deed dit vergezeld gaan van enkele gebaren en houdingen, die hij van de vreemdelingen had afgezien, en Arendsoog noch Witte Veder hadden veel moeite, in een daarvan een hun welbekende persoon te ontdekken.
„Moulders!" riepen ze gelijktijdig.
„Blanke broeder kennen vreemdelingen?" vroeg het opperhoofd verrast.
„Een ervan wel," antwoordde Arendsoog. „De ander niet. Dat komt er ook minder op aan. Die wij kennen is de voornaamste. Mijn rode broeder heeft er zeer goed aan gedaan, door hier te komen."
Het opperhoofd glom van genoegen.
„Hij heeft mij op het spoor gebracht van de man, die ik al lang probeer te vangen. Maar ik vraag me toch af, wat de reden is geweest van hun bezoek aan het dorp van mijn rode broeder, en vooral van hun plotselinge vertrek daarna. Ze wisten wel, dat ik hun niet op de hielen zat Er moet iets anders geweest zijn. Waar Moulders verschijnt, broeit onheil. Waarom toch hun bezoek . . . Mijn rode broeder weet heel zeker, dat er niets vermist wordt?"
„Wat wij moeten vermissen? Paarden? Vlug opgemerkt worden! Zij goede paarden hebben."
„Nee, dat zal ook niet. Zo min doet Moulders het niet. Hij handelt op grote schaal. Als hij wat gestolen heeft, moet het iets zijn, dat zeer belangrijk is, en waardoor hij zich de wraak van de gehele stam op de hals kan halen, een stam, die overigens niet gauw tot vijandelijkheden overgaat. Mijn rode broeder moet eens goed nadenken . . . Is er iets, waar de stam veel prijs op stelt?"
Het opperhoofd dacht na, werd dan zichtbaar verlegen.
„Iets zijn," antwoordde hij ten slotte.
„Wat dan?" vroeg Arendsoog gespannen.
„Blanke broeder mogen niet weten. Geheim der Tula's. Kiwuga zeer ongerust worden. Blanke broeder meegaan willen?"
„Natuurlijk ga ik mee! Nu we weer iets van Moulders weten, moet ik wel. Moulders voert nooit veel goeds uit, en als ik kan verhinderen, dat hij nieuwe misdaden begaat, dan beschouw ik dat als mijn plicht.

Mijn rode broeder mag mij alleen nog vertellen, naar welke kant de beide vreemdelingen zijn vertrokken."

„Sporen naar noorden leiden."

„Naar het noorden? Ik kan me niet goed voorstellen, wat ze daar zoeken."

„Kiwuga kan. Daarom hij zeer ongerust zijn."

„Mijn rode broeder zal toch nog enkele uren geduld moeten oefenen. Ik had niet op een zo spoedig vertrek gerekend. Ik zal nog naar huis terug moeten."

„Kiwuga geduldig zijn," verklaarde het opperhoofd.

Het werd echter te laat, om nog diezelfde dag te vertrekken. Arendsoog had dit desnoods wel gedaan, maar hij stuitte hier op tegenstand van zijn moeder, die na heel veel geredeneer haar toestemming tot de tocht had gegeven, doch er niet voor te vinden was, dat haar zoon zich al dadelijk te veel vermoeide.

„Eerst zul je nog een goede nachtrust hebben," besloot ze, en daarbij moesten allen zich neerleggen.

— — — — — — — — — — — — — —

Na twee dagen reden ze het dorp der Tula's binnen, en zo gauw ze hun intrek hadden genomen in de hut van het opperhoofd, verdween deze in het achterste gedeelte daarvan, om even later met een ontsteld gezicht terug te komen.

„Mijn rode broeder brengt slecht nieuws?" zei Arendsoog, die zich ondertussen te goed deed aan de spijzen, welke de vrouw van Kiwuga hem en Witte Veder had voorgezet.

„Yes! Zeer slecht nieuws! Blanke broeder eten. Daarna Kiwuga geheim vertellen."

„Het geheim? En ik dacht . . ."

„Kiwuga nu moeten vertellen. Geheim verraden zijn!"

Na afloop van de maaltijd kregen Arendsoog en Witte Veder het verhaal over de schat te horen. Het betrof een verzameling van gouden afgodsbeelden en vaatwerk, versierd met kostbare stenen. Deze schat was al eeuwenlang in het bezit van de stam, en eens had een beroemde medicijnman voorspeld, dat het verlies van de kostbaarheden de ondergang van de Tula's zou veroorzaken. Daarom werd de plaats, waar zij verborgen waren, angstvallig geheim gehouden. Een tekening van de plek berustte altijd bij het opperhoofd, en alleen de medicijnman van

de stam mocht weten, waar dit gewichtige document verborgen was, opdat hij het kon overdragen aan de opvolgers.
„En die tekening is verdwenen?" voltooide Arendsoog het verhaal.
„Yes. Maar hoe . . ."
„Hoe ik dat weet? Och, dat ligt voor de hand. Alleen begrijp ik niet, hoe Moulders achter het geheim is gekomen, en nog minder, hoe hij wist, waar dat document te vinden was. Mijn rode broeder zegt zelf, dat alleen hij en de medicijnman de plaats weten . . ."
Arendsoog dacht lang na.
„Mijn rode broeder moet mij vertellen of het absoluut onmogelijk is, dat iemand gezien heeft, waar de tekening verborgen was."
Het opperhoofd wachtte even, voor hij antwoordde.
„Kiwuga denken aan Rode Slang. Hij uitgestoten, om vele misdaden . . ."
„Zo, dus die is in staat, om achter een dergelijk geheim te komen en het desnoods te verraden aan de bleekgezichten."
„Mogelijk hij gezien hebben. Hij diefstal plegen in hut van Kiwuga."
„Aha!" zei Arendsoog. „Dat zal het zijn. Nu moeten we alleen nog te weten zien te komen, of inderdaad Rode Slang er in betrokken is. Het is jammer, dat de Tula's het spoor van de beide mannen niet zijn blijven volgen. Vroeg of laat had het zich dan moeten verenigen met dat van de Indiaan, tenminste, als het waar is, wat wij veronderstellen. Het enige, wat er op zit, is, zo spoedig mogelijk naar de plaats te rijden, waar de schat verborgen is."
„Meer Tula's meegaan?" vroeg het opperhoofd bedenkelijk.
„Zij dan ook plaats te weten komen."
„Dat is helemaal niet nodig," zei Arendsoog. „Wij kunnen het best met ons drieën af."
„Maar zij allen mee willen zullen, als horen, schat in gevaar zijn. Zij wreken . . ."
„Zij hoeven dat niet te horen. Mijn rode broeder mag aan niemand zeggen, waar wij heengaan. Wij zullen zo mogelijk verhinderen, dat Moulders de schat in handen krijgt. Heeft hij de buit al binnen, dan beloof ik mijn rode broeder, dat ik hem net zo lang achterna zal zitten, tot ik alles terug heb. Laat ons morgenochtend zeer vroeg op weg gaan. Hoe lang is het ongeveer rijden?"
„Een dag."
„Goed. Moulders heeft nu wel een dag of drie voorsprong, maar hij

zal natuurlijk zo maar niet die schat vinden. Ik ken de tekeningen van de Indianen, en weet, dat ze dikwijls alleen maar voor ingewijden te lezen zijn."

— — — — — — — — — — — — — —

De volgende morgen, voor de zon opkwam, begaven de drie zich op weg. Het ging weer recht naar het noorden, langs de hellingen der bergen. Dit bemoeilijkte de tocht wel, maar hun paarden waren vers, en konden tegen een stootje. Arendsoog voelde zich nog wel niet geheel de oude, maar hij wilde van geen opgeven weten. Eerst zou hij dit dubbele doel bereiken: de schat der Tula's beschermen, en Moulders gevangen nemen, opdat er eindelijk eens rust zou komen in deze streken.

Tegen de avond boog het opperhoofd westwaarts om.

„Wij nu zeer dichtbij zijn. Nog één uur."

„Dan dienen we voorzichtig te worden," meende Arendsoog.

Hij zond het opperhoofd als verkenner vooruit, terwijl hij en Witte Veder scherp om zich heen keken.

Na verloop van een kwartier kwam Kiwuga in galop terug.

„Arendsoog snel meekomen!"

Zij gaven hun paarden de sporen. Nog geen kilometer verder hield het opperhoofd plotseling stil en sprong van zijn paard. De anderen hadden al gezien, wat hiervan de oorzaak was, en volgden zijn voorbeeld.

Op de grond lag een man, een Indiaan.

„Rode Slang!" zei Kiwuga veelbetekenend.

„Dood?" vroeg Arendsoog.

„Yes! Kogel door valse hart!"

De ogen van het opperhoofd glommen van wraakzucht.

„Kom," zei Arendsoog, die dit zag, „de kerel is dood. Zij hebben hem natuurlijk opgeruimd, nu hij niet meer nodig was. Dit betekent, dat ze waarschijnlijk de plaats ontdekt hebben. Dat was wel te verwachten. Moulders begint nooit gauw ergens aan, als hij niet heel zeker van zijn zaak is. Deze man ligt hier echter nog niet lang, want anders zouden de aasgieren wel bij hem zijn geweest. Een teken dus, dat ze tot voor kort zijn hulp nog niet konden missen. Ze moeten oponthoud hebben gehad. Onze kansen stijgen, Kiwuga! Kom mee! Witte Veder, stapel wat stenen over Rode Slang. De arme kerel kan daar zo niet blijven liggen."

Maar nu kwam Witte Veder in verzet.

„Bah!" zei hij, terwijl hij op de grond spuwde. „Hij valse slang, hij vijand!"
„Hij is dood, en kan zich niet meer verweren," zei Arendsoog. „Als jij het niet doen wilt, dan zal ik het werkje zelf wel opknappen."
Witte Veder zweeg en begon aan zijn werk. Liever dan zijn meester te bedroeven, deed hij iets, wat met heel zijn opvattingen in strijd was. Arendsoog reed met Kiwuga vooruit. Na een half uur stegen ze af en gingen te voet verder. Witte Veder had hen ondertussen al weer ingehaald.
„Wij nu vlak bij zijn!" fluisterde het opperhoofd na enige tijd. „Zeer voorzichtig!"
„Stil!" waarschuwde Arendsoog. „Ik hoor stemmen!"
Snel doken ze weg achter enige rotsblokken. De stemmen kwamen naderbij, en spoedig konden ze ook verstaan, wat er gezegd werd.
„Het valt me niet mee," hoorden ze, en dadelijk herkende Arendsoog de stem van Moulders.
„Nee," zei de andere. „Maar we hebben de tijd. Niemand vermoedt iets, anders hadden we al lang wat van ze gemerkt."
Op hetzelfde ogenblik passeerden ze de rotsblokken, waar hun achtervolgers zich verborgen hadden. Arendsoog stond onhoorbaar op en . . .
„Hands up!" klonk het.
De twee schurken schrokken, alsof er achter hen een kanon werd afgeschoten. Slake's armen gingen bijna als vanzelf de hoogte in, maar Moulders was als altijd op zijn hoede. Met een geweldige sprong verdween hij tussen de rotsen.
„Haha!" spotlachte hij. „Vang me maar!"
„Witte Veder! Jij die man!" schreeuwde Arendsoog, terwijl hij wegrende, gevolgd door Kiwuga.
Het was echter heel moeilijk, om Moulders te volgen, temeer, omdat de duisternis reeds begon te vallen. Ze moesten af en toe stil staan, om te luisteren naar de zich snel verwijderende voetstappen.
„Hij zal natuurlijk proberen, om zijn paard te bereiken," hijgde Arendsoog, die reeds last begon te krijgen van het snelle lopen. „Kiwuga moet naar onze paarden gaan, en luisteren naar een ruiter. Ga hem achterna. Ik kom wel."
De Indiaan knikte en verdween.
Arendsoog stond geruime tijd te luisteren, maar hoorde niets meer. Behoedzaam ging hij verder. Hij wist maar al te zeer, hoe Moulders

hem haatte, en, liever nog, dan te vluchten, zou trachten, hem om het leven te brengen.
Hij had gelijk! Toen hij voorzichtig een hoek van een rots om kwam, klonk plotseling een schot, en een kogel floot hem langs de oren.
„Mis, Moulders!" schreeuwde hij. „Altijd mis! Je moet toch ook eens raak proberen te schieten!"
Met deze spotternij poogde Arendsoog zijn tegenstander van zijn stuk te brengen. Maar hij had geen succes. Moulders liet niet merken, waar hij zat.
Doodstil bleef het. Ingespannen luisterde Arendsoog naar het minste geruchtje, waardoor hij de plaats te weten kon komen, waar Moulders zich bevond. Na verloop van enige tijd besloot hij, te onderzoeken, of Moulders nog steeds op dezelfde plek gebleven was. Hij nam zijn hoed af, en zette die op de loop van zijn buks. Dan stak hij hem voorzichtig om de hoek . . . Geen geluid . . . Geen schot . . .
Arendsoog had zich beet laten nemen. Moulders was onhoorbaar verdwenen.
Daar het reeds donker was nu, besloot Arendsoog, rechtstreeks naar de paarden te gaan. Hij was vlak bij, toen plotseling weer een schot klonk. Hij zette het onmiddellijk op een lopen, en zag juist het opperhoofd wegrijden. Hij floot Lightfeet, en zijn trouwe paard kwam hem hinnikend tegemoet. In volle draf slingerde hij zich in het zadel en volgde Kiwuga. Het werd een dolle ren in de nu volkomen duisternis, levensgevaarlijk door de onbegaanbare weg. Toch scheen Moulders er niet over te denken, zijn vaart te matigen, en Arendsoog die Kiwuga gemakkelijk had ingehaald, was genoodzaakt, zijn voorbeeld te volgen. Hij liet Lightfeet de vrije teugel, en vertrouwde er op, dat het dier geen misstap zou doen. De Indiaan begon achter te raken. Hij dorst zijn paard niet meer aan te sporen, uit vrees, dat het dier zou struikelen over een van de verspreid liggende rotsblokken.
„Kom me maar achterop!" riep Arendsoog hem toe. „Ik kan niet op je wachten!"
En voort ging het weer, waarbij hij zich alleen leiden liet door het geluid van de paardehoeven voor hem uit.
Toen kwam de maan te voorschijn . . .
Plotseling onderscheidde hij nu Moulders, veel dichterbij, dan hij gedacht had. Deze keek op hetzelfde ogenblik om. Het volgende

ogenblik had de bandiet zijn revolver in de hand en vuurde achter zich.
„Stop daarmee!" schreeuwde Arendsoog. „Of je paard gaat er aan!"
Moulders lachte honend, maar durfde toch niet meer te schieten. Hij boog zich opnieuw over de nek van zijn paard.
Maar Arendsoog kon nu zien, waar hij reed, en hij vuurde Lightfeet tot grotere spoed aan. Het edele dier gehoorzaamde onmiddellijk en won zienderogen terrein. Een dodelijke angst overviel Moulders. Wild sloeg hij op zijn paard los, maar hij bereikte daar alleen mee, dat het dier gevaarlijke sprongen begon te maken.
„Geef je over!" riep Arendsoog hem toe.
„Nooit!" brulde hij terug.
Toen wond Arendsoog al rijdende zijn lasso los, en, de lussen in grote bogen om zijn hoofd zwaaiend, poogde hij de bandiet daarmee te vangen. Doch Moulders was niet de eerste de beste. Niet voor het eerst maakte men op een dergelijke manier jacht op hem. Toen de onheilbrengende lus naar hem uitschoot, boog hij zich te dieper over zijn paard, en ontweek met een handige zijsprong. Arendsoog was genoodzaakt, Lightfeet plotseling in te houden, wilde het dier niet verstrikt raken in de lussen van zijn eigen lasso.
Hij zou er ook nooit toe zijn overgegaan, op een dergelijke nauwe weg met de lasso te werken, als hij niet ten koste van alles onnodig bloedvergieten wilde vermijden. Moulders raakte nu weer voor, en maakte dankbaar van deze gelegenheid gebruik, door plotseling om een hoek te verdwijnen. Dit was voor Arendsoog een streep door de rekening, want nu bevond zijn tegenstander zich in het voordeel van een beschutte positie. Hij moest nu ook onmiddellijk dekking zoeken, want reeds floten hem een paar kogels om de oren.
Daar schoot hem in de gedachte, dat dit een prachtige gelegenheid was, om Moulders vooruit te komen, als hij er slechts in slaagde, in een grote boog om hem heen te rijden. Zodoende zou hij hem tussen zichzelf en Kiwuga in brengen, en in dat geval zou het lot van de bandiet spoedig beslist zijn. Hij stuurde zijn paard voorzichtig tussen de rotsen door, zonder zich voor Moulders bloot te geven. Doch deze scheen te begrijpen, wat zijn achtervolger van plan was. Want plotseling hoorde Arendsoog weer een zich snel verwijderende galop. Dadelijk keerde hij naar de weg terug, en zette de vervolging voort. Op hetzelfde ogenblik verdween de maan achter een wolk en Moulders was niet meer te

zien. En weer moest Arendsoog alleen op zijn gehoor vertrouwen. De weg was nu iets beter geworden en Lightfeet begon uit zichzelf het tempo te versnellen. Arendsoog wist, dat hij op Moulders won. Deze maakte echter van de duisternis gebruik, om enkele kogels op Arendsoog af te vuren, die, om niet getroffen te worden, wel voorzichtiger moest gaan rijden.

En dan, plotseling . . . een geweldige slag . . . een doordringende gil . . . Lightfeet steigerde hoog op, toen Arendsoog met een machtige ruk de teugel aantrok . . .

Scherp luisterde Arendsoog, maar niets verstoorde de stilte . . .

Ja, toch, in de verte, achter hem, klonk de galop van een paard: Kiwuga, die snel nader kwam.

Arendsoog ging nu, nog steeds op zijn hoede, langzaam vooruit. Niet lang echter, want al spoedig zag hij voor zich een donkere massa, en toen de maan geleidelijk van achter de wolk te voorschijn kwam, was hij reeds neergeknield bij het lichaam van Moulders.

Met één oogopslag zag hij, hoe het ongeluk zich had toegedragen. Het paard van de misdadiger was enigszins van de weg afgeweken, en toen, in volle vaart, tegen de steenhoop gevlogen, die . . . het lijk van de door Moulders gedode Rode Slang bedekte! Het dier, dat in de val Moulders had afgeslingerd, scheen ernstig gekwetst te zijn. Het kon niet opstaan, doch sloeg wild met de achterpoten, zodat Arendsoog opzij moest springen.

Op dit moment kwam Kiwuga aan, die dadelijk zag, hoe het arme dier er aan toe was. Hij zei geen woord, doch trok zijn revolver, en verloste het uit zijn lijden. Dan ging hij naar Arendsoog, die bezig was, Moulders te onderzoeken. Dit duurde echter niet lang.

„Dood?" vroeg het opperhoofd.

Arendsoog stond op en knikte.

„God moge zijn arme ziel genadig zijn," zei hij zacht.

De Indiaan strekte de hand uit.

„Goede Manitoe reeds oordelen," klonk zijn stem vol ontzag.

„Blanke broeder zien, hoe ongeluk gebeuren. Hij doden Rode Slang. Rode Slang hem doden!"

„Het staat niet vast, dat het Moulders was, die . . ." begon Arendsoog,

„O, yes! Daarom hij vallen over Rode Slang!"

Zij begroeven hem naast Rode Slang, Roodhuid en Blanke in één graf . . .

HOOFDSTUK XVII

SLOT

Zo was dan eindelijk de rust weergekeerd in de streek. De enkele ongure elementen, die nog in Mining-Valley verblijf hielden, vertrokken zo spoedig mogelijk, toen de dood van Moulders bekend werd, en voor de zoveelste keer gebleken was, dat Arendsoog krachtdadig op wist te treden, en niet rustte, voor hij de misdadigers te pakken had.

Voor de Indianen brak een vredige tijd aan. Maar niet minder voor de bewoners van het Arendsnest.

Mevrouw Stanhope was misschien wel de gelukkigste van allen.

„Ik ben zo blij, jongen," zei ze, „dat je nu niet meer weg hoeft op die gevaarlijke expedities. Tenminste," voegde ze er bezorgd aan toe, „als de commandant van Blue-Hill je met rust laat."

„Maak u daarover maar niet ongerust, moeder," antwoordde Arendsoog. „Ik zal zo gauw mogelijk mijn ontslag indienen. Mijn aanstelling had ik trouwens alleen maar nodig, om tegen Red Wolf, alias Moulders, op te kunnen treden."

Mevrouw Stanhope huiverde.

„Laat die naam tussen ons niet meer genoemd worden, jongen," zei ze zacht. „Het vreselijke einde van die man moge een waarschuwing zijn voor eenieder, die Gods geboden met voeten treedt."

„We zullen het hopen," zuchtte Bob. „Ik voor mij denk, dat er nog altijd genoeg zijn, die menen, dat ze Onze Lieve Heer kunnen ontlopen."

„Helaas ja . . . Maar, laten we over iets anders praten. Wat ben je van plan te doen?"

„O," lachte Arendsoog alweer, „voorlopig heb ik werk genoeg. Ten eerste moet het huis van binnen en van buiten eens flink worden opgeknapt. Als dat gebeurd is, denk ik beneden op de vlakte, een flink stuk grond te kopen, en . . ."

„Een ranch?" vroeg mevrouw Stanhope verrast. „Een ranch? Ga je weer een ranch beginnen?"
„Tenminste," zei Bob ondeugend, „als u het goed vindt . . ."
„Goed vinden?!" Mevrouw Stanhope's stem trilde. „Zou ik afkeuren, wat je vader vóór jou gedaan heeft, en waarin ik hem zoveel lange jaren heb mogen helpen? Kind, het is mijn liefste wens . . ."
„'t Was ook maar een grapje, moeder. Ik wist het wel. Binnenkort vertrek ik naar de W-ranch, om daar wat vee aan te kopen. Als het kan, breng ik meteen een paar geschikte cowboys mee."
„En wat doe je met de blokhut?"
„Zou ik die eerst grondig gaan opknappen, om hem dan in de steek te laten? Nee, moeder, dit huis blijft bestaan, en van tijd tot tijd komen we hier terug, om er een paar vakantiedagen door te brengen."
„Dus dan moet in de vlakte een nieuwe farm gebouwd worden?"
„Natuurlijk, moeder! Een flink farmhuis, met alle mogelijke moderne gemakken. Maar dat is niet zo een-twee-drie gebeurd, zodat we nog wel een hele tijd hier zullen moeten wonen."
„Ik voelde me anders hier ook wel thuis," zei mevrouw, en ze keek wat weemoedig om zich heen, als moest ze het zo aanstonds al verlaten.
„Maar het is erg eenzaam," vulde Arendsoog aan. „En daar zult u in de toekomst geen last meer van hebben. U zult het druk genoeg krijgen, als uw nieuw gezin uitgebreid wordt met een stuk of wat van die rumoerige knapen!"
„Vind ik niets erg! Ik verlang er al naar, weer, net als vroeger, aan het werk te kunnen gaan. Jammer," voegde ze er zacht aan toe, „dat je vader dit niet meer heeft mogen meemaken . . ."
Een ogenblik bleven ze stil, met hun droeve herinneringen . . .
Dan klonk plots een vrolijke stem.
„Ik heb lekker alles gehoord!"
't Was Ann, die het huis uit kwam gestormd naar de plek, waar haar moeder in een gemakkelijke stoel zich in de late herfstzon koesterde.
„Luistervinken . . .," begon Bob plagerig.
„Hou maar op! Da's bekend! Maar toch is het fijn, dat ik het al weet! En ik ga je helpen, Bobberd! Reken maar!"
„Meisjes moeten thuis blijven, om het eten te koken en de vaten te wassen."

„Zal je gebeuren!" riep Ann verontwaardigd. „Ik ga mee de ranch op! Ik kan toch zeker goed paardrijden!"

„Ik zie het je al doen!" schaterde Bob. „Jij denkt zeker, dat cowboy spelen hetzelfde is, als een plezierritje in de omtrek maken."

„Dat weet ik wel! Maar ik kan me toch oefenen!"

„Weet je wat," besloot Arendsoog, „oefen jij je maar alvast met het houden van een grote schoonmaak, waar we morgen aan gaan beginnen. En als je flink je best doet, mag je mee naar de W-ranch."

„Als er maar geen Vlugge Pijlen in de buurt zijn," lachte Ann. „Want anders blijf ik lekker thuis!"

„Een goeie cowboy is nergens bang voor," plaagde Bob.

„Een slechte wel!" zei Ann met veel nadruk.

„Waarvoor dan?" vroeg moeder.

„Voor Arendsoog! ONZE ARENDSOOG!" verklaarde Ann trots

INHOUD

I. In Mining-Valley 5

II. Het Arendsnest 10

III. Een komplot 13

IV. Mislukt 21

V. De les van Pater Boyle 31

VI. Feest 45

VII. De ontvoering van Ann 51

VIII. Een nederlaag 56

IX. Hulp 66

X. Maatregelen 76

XI. De verhinderde veediefstal 85

XII. De belegering van de farm 103

XIII. Red Wolf 111

XIV. De overval op de postwagen 120

XV. Juist op tijd 135

XVI. Om de schat der Tula's 144

XVII. Slot 156

ILLUSTRATIES VAN W. HUYSMANS
OMSLAG VAN J. HUIZINGA

Wil je nog meer boeken van Arendsoog lezen? Kijk dan vóór in dit boek. Daar vind je een opsomming van alle verschenen titels.

MALMBERG DEN BOSCH

1761